

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН КОТКА И МИШКА

Част 4 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1999

chitanka.info

ПРОЛОГ ДА ХВАНЕШ ПАЯКА

1.

Вашингтон, окръг Колумбия

Къщата на Крос беше само на двадесетина крачки от него. От близостта и от вида ѝ Гари Сонежи усети как кожата му настръхва.

Къщата бе във викториански стил, измазана в бяло и изключително добре поддържана. Вгледан в нея от другата страна на Пета улица, Сонежи бавно оголи зъби в нещо, което можеше да мине и за усмивка. Прекрасно. Бе дошъл тук да убие Крос и семейството му.

Очите му бавно се местеха от прозорец на прозорец, запомняйки всичко: ослепително белите дантелени пердета, старото пиано на Крос на остъклената веранда, хвърчилото с образите на Батман и Робин, завързано на водосточната тръба на покрива. *Хвърчилото на Деймън*, помисли си той.

На два пъти успя да види бабата на Крос, бавно минаваща зад един от прозорците на долния етаж. Дългият и безсмислен живот на Нана Мама скоро щеше да приключи. От тази мисъл му стана по-добре. *Изпитай радостта на всяка секунда — спри и помириши розите —* напомни си Сонежи. — *Опитай ги на вкус, изяж розите на Крос — цветове, стъбла, тръни.*

Най-накрая пресече Пета улица, внимателно придържайки се към сенките. После потъна в гъстите храсталаци, преграждащи като стражи пътя към къщата. Пристъпвайки предпазливо, той се добра до боядисаната в бяло врата на мазето, която бе от едната страна на верандата, точно под кухнята. Бе заключена с огромен катинар, но той я отвори за броени секунди.

Беше в къщата на Крос!

Сонежи бе в мазето, а наличието на мазе говореше много за притежателя му. Вместо хиляди думи. А също и вместо хиляди съдебномедицински снимки. То бе пряко свързано с всичко, което щеше да се случи в близко бъдеще. Убийствата *Крос*!

Нямаше големи прозорци, но Сонежи реши да не рискува да пали осветлението. Вместо това си светна с фенерчето. Просто само да хвърли един поглед наоколо, да научи още някое и друго нещо за Крос

и семейството му, да налее още масло в огъня на омразата си, ако това изобщо бе възможно.

Мазето бе пометено, както бе очаквал. Инструментите на Крос бяха прилежно подредени на дървено табло с гвоздеи. На една от куките до него висеше бейзболна шапка. Сонежи я нахлупи на главата си. За нищо на света не би могъл да се въздържа.

Пръстите му пробягаха през равните редици на сгънатото пране, подредено на дългата дървена маса. Почувства се по-близък на обреченото семейство. Презираше ги повече от всякога. Опипа сутиена на старицата, докосна малките боксерки на момчето. Чувстваше се пълен негодник и това ужасно му харесваше.

Сонежи протегна ръка по-нататък и извади малък червен пуловер. Ако съдеше по големината, сигурно беше на Джани, дъщеричката на Крос. Зарови лице в него и се опита да улови аромата на момиченцето. Предвкушаше убийството ѝ и му се прииска и Крос да го види.

На куката, вързани до една стара и охлузена чанта, той видя чифт ръкавици и черни обувки, закачени за връзките им. Бяха на сина на Крос — Деймън, който сега вече трябва да е на девет години. Гари Сонежи си представи как му изтръгва сърцето от гърдите.

Най-сетне той изгаси фенерчето и седна сам-самичък в тъмното. Едно време той бе известен похитител и убиец. Сега отново щеше да стане такъв. Щеше да се завърне с такова отмъщение, от което всички щяха да изгубят ума и дума.

Кръстоса ръце в скута си и въздъхна. Бе изтъкал паяжината си безупречно.

Скоро Алекс Крос щеше да бъде мъртъв, а заедно с него и всички, които обичаше.

2.

Лондон

Убиецът, който в момента тероризираше Европа, бе наречен *господин Смит*, без презиме. Така го бе нарекла бостънската преса и полицията от цял свят с готовност бе приела името. Той също го прие, както децата приемат имената, дадени от родителите им, независимо от това колко грандиозно, неловко или невзрачно звучат те.

Господин Смит? Така да бъде.

А всъщност той си имаше тръпка към имената. Помнеше ги без грешка. Имената на жертвите му бяха останали в съзнанието и сърцето му като пирографиани.

Първа и най-важна за него сред тях бе Изабела Кале. После дойдоха Стефани Микаела Апт, Урсула Дейвид, Робърт Майкъл Нийл и много, много други. Можеше да издекламира трите им имена отпред назад и отзад напред, като че ли ги помнеше за някаква състезание. И това бе билетът за него, защото това преследване бе състезание, нали?

Засега никой май не го разбираше, никой не можеше да вникне в същността му. Нито прословутото ФБР нито легендарният Интерпол, нито Скотланд Ярд, нито местните полицейски участъци в градовете, където бе извършвал убийствата си.

Никой не разбираше тайния модел, по който избираше жертвите си, започвайки с Изабела Кале в Кеймбридж, Масачузетс, на 22 март 1993 година и продължавайки сега делото си в Лондон.

Жертвата в момента беше Дрю Кабът. Работеше като главен инспектор — от всички тъпи начини да си прахосаш живота той бе избрал възможно най-тъпия. Около името му доста се шумеше в Лондон, тъй като наскоро бе арестувал един убиец от ИРА. Убийството му щеше да наелектризира града, карайки всички да откачат. Цивилизованият и натруфен Лондон обичаше кървавите убийства точно както стара мома — пикантните истории.

Този следобед господин Смит работеше в изискания и моден Найтсбридж. Целта на посещениято му бе да *изучава човешката раса* — поне така го описваше пресата. Вестниците в Лондон и из цяла

Европа му бяха измислили още едно име — *Пришълеца*. *Преобладаващото* мнение бе, че господин Смит е извънземен. *Нито едно човешко същество не би могло да извърши нещата, които той върши*. Или поне така казваха.

Господин Смит трябваше да се наведе много ниско, за да доближи устни до ухото на Дрю Кабът, да бъде в интимна близост с жертвата си. Докато работеше, винаги си пускаше музика. За днес беше избрал „Дон Жуан“. Леката опера му се струваше подходяща за случая.

Подходяща за предстоящата аутопсия на *живо*.

— Десетина минути след смъртта ти — заговори господин Смит — мухите ще усетят миризмата на газа, съпровождат разлагането на тъканите ти. Големи зелени мухи ще снесат миниатюрни яйчица във всички възможни отвори на тялото ти. И каква ирония на съдбата — изразът ми напомня за доктор Зюс. „Зелени мухи и шунка“. Интересно, какво ли може да означава това? Нямам представа. Но асоциацията е интересна.

Дрю Кабът бе загубил много кръв, но не се предаваше. Бе висок червендалест мъж със сребрееща руса коса. Мъж на място. Започна да клати глава напред-назад, докато накрая Смит извади парцала от устата му.

— Какво има, Дрю? — попита го той загрижено. — Говори.

— Имам жена и две деца. Защо мен? Защо точно мен? — прошепна на пресекулки той.

— О, да кажем, защото си Дрю. Просто и без никакви сантименти. Ти, Дрю, си парченце от мозайката.

После той му набути парцала обратно. Стига е дрънкар.

Под звуците на „Дон Жуан“ господин Смит продължи с по-нататъшните си хирургически занимания и наблюдения.

— Малко преди смъртта дишането ти ще се затрудни, ще стане на пресекулки. Точно това чувстваш в момента — сякаш всеки твой дъх може да се окаже последен. Ще престанеш да дишаш след две-три минути — шепнеше господин Смит, шепнеше *Пришълеца*. — Животът ти ще свърши. Дано бъда първият, който ще те поздрави. Искрено го желая, Дрю. Ако щеш вярвай, но аз ти *завиждам*. Ще ми се да съм Дрю.

ПЪРВА ЧАСТ

ГАРОВИ УБИЙСТВА

3.

— Аз съм великият Корнхолио! Кой смее да ми се опълчи? Аз съм Корнхолио! — крещяха децата в хор и се кискаха.

Отново с тия *Бийвис и Бътхед*. И то в нашия квартал.

Прехапах устни и реших да отмина с мълчание. Защо да се опъвам? Защо да наливам масло в огъня на детските лудории?

Деймън, Джани и аз се бяхме натъпкали на предната седалка на старото ми черно порше. Имахме нужда от нова кола, но на никого не му се искаше да се разделя с поршето. Бяхме възпитани да уважаваме традицията, класиката. Обичахме старата си кола, която бяхме кръстили „Консервената кутия“ и „Старата ръжда“.

Всъщност тази сутрин в осем без двадесет бях доста разсеян. Лош начин да започне денят ти.

Предната нощ едно момиченце на тринадесет години от училище „Балу“ бе извадено от Анакостия. Била е застреляна, а след това хвърлена в реката и удавена. Куршумът е бил изстрелян в устата ѝ. На това съдебномедицинските експерти му викаха „двойна дупка“.

В стомаха и централната ми нервна система цареше хаос, предизвикан от една странна и мрачна статистика. *Само през последните три години в рамките на града бяха останали неразкрити повече от сто убийства на млади жени.* Никой не бе поискал по-сериозно разследване. Изглежда, никой от хората с власт не го бе грижа за убитите чернокожи и латиноамерикански момичета.

Приближавайки се бавно към входа на училище „Съджърнър Трут“, видях Кристин Джонсън да поздравява пристигащите деца и родителите им, напомняйки с това на всеки, че поверява децата си в добри и грижовни ръце. А тя бе точно такава — добра и грижовна.

Още помня кога се видяхме с нея за първи път. Бе миналата есен и обстоятелствата едва ли биха могли да бъдат по-лоши и за двама ни.

Бяхме хвърлени заедно — *запратени*, както веднъж ми каза някой — на местопрестъпление, където бе убито едно сладко невръстно момиченце на име Шанел Грийн. Кристин бе директорка на училището, в което ходеше Шанел и където в момента карах

собствените си деца. Джани бе за първа година в „Трут“, а Деймън бе вече старо куче — четвърти клас.

— Какво сте зяпнали бе, немирници такива? — обърнах се аз към децата, които местеха погледи от моето лице към Кристин и обратно, сякаш бяха на тенис турнир.

— Зяпаме теб, тате, а ти зяпаш Кристин! — отвърна Джани и се изкиска като малка вещица, каквато всъщност понякога беше.

— За теб тя е госпожа Джонсън! — назидателно ѝ се троснах аз, вперил престорено гневен поглед в нея.

Джани повдигна рамене с досада:

— Знам бе, тате. Тя е *директор* на нашето училище. Знам много добре коя е.

Дъщеря ми вече успяваше да се ориентира в много от най-важните отношения и тайни в живота. Надявах се някой да може да ми ги обясни и на мен.

— Деймън, няма ли и ти да споделиш някоя твоя мисъл с нас? — попитах аз. — Да добавиш нещо? Да си кажеш и ти мнението тази сутрин?

Синът ми поклати отрицателно глава, но и той се усмихваше. Харесваше Кристин Джонсън. Всеки я харесваше. Дори и Нана Мама я одобряваше, което бе нечувано и което до известна степен даже ме притесняваше. Двамата с Нана не сме на едно мнение по *никакъв* въпрос, а с възрастта това става все по-лошо.

Децата вече излизаха от колата и Джани се наведе да ме целуне за довиждане. Кристин ни махна и се приближи.

— Какъв чудесен и прилежен баща — каза тя и в кафявите ѝ очи проблесна весело пламъче. — Скоро май ще ощастливиш някоя млада дама от квартала. Какъв мъж, а? Прекрасно се разбира с деца, относително добър външен вид, кара изискани спортни коли... Леле, леле!

— Тъкмо „леле“ щях да кажа и аз, като те видях — отвърнах.

На всичко отгоре беше прекрасна лятна утрин. Бездънно синьо небе, температура около двацет градуса, въздухът лек и относително чист. Кристин бе облечена в бежово сако със синя пола и бежови обувки с нисък ток. Мирувай, сърце!

По устните ми плъзна усмивка. Нямаше никакъв начин да я съдържа, да я скрия, а и нямах желание да го сторя. Пасваше точно на

прекрасния ден, който се откриваше пред мен.

— Надявам се, че не учиш децата ми на такава ирония и сарказъм в това твоё училище.

— Разбира се, че точно на това ги уча, както правят и всичките ми учители. Обучени сме на сарказъм и сме специалисти в иронията. И дори по-важно — абсолютни скептици сме... А сега трябва да влизаме, за да не губим ценно време от промивката на мозъците им.

— За Деймън и Джани е много късно. Аз вече съм ги програмирал. Децата се хранят с мляко и похвали. Имат най-слънчевия подход към живота в целия квартал, вероятно в целия Изток, а сигурно и в цял Вашингтон.

— О, да, забелязахме това и приемаме предизвикателството. Трябва да тръгвам. Чакат ме млади съзнания за оформяне и промяна.

— Довечера ще те видя, нали? — попитах аз тъкмо когато Кристин се обръщаше и се канеше да поеме към входа на училището.

— Хубав като грях, кара хубаво порше... Разбира се, че ще ме видиш — отвърна тя, обърна се и забързано се отправи към училището.

Довечера щеше да бъде първата ни „официална“ среща. Мъжът й — Джордж, бе починал миналата зима и сега Кристин се чувстваше готова да вечеря с мен. Не бях я притискал много, но повече не можех да чакам. Шест години след смъртта на жена ми — Мария, се чувствах, като че ли излизам от някакъв дълбок коловоз — лекарите даже може да го наричат клинична депресия. От много, много отдавна животът не ми бе изглеждал толкова хубав.

Обаче както Нана Мама често обичаше да казва: „Не бъркай ръба на коловоза с хоризонта.“

4.

Алекс Крос е мъртъв. Две мнения по този въпрос нямаше и не можеше да има.

Притиснал око към окуляра на оптичния мерник, който бе свалил от един броунинг, Гари Сонежи наблюдаваше трогателната сцена. Ах, ах...

Бе видял всичко: как Алекс Крос оставя двете си изродчета и как след това се запrikaзва с хубавата си приятелка пред входа на училище „Съджърнър Трут“.

Мисли немислимото, подкани се наум той.

Свит на предната седалка на черния си джип „Чероки“, Сонежи изскърца със зъби и проследи Деймън и Джанел над ръба на арматурното табло как влизат в училище и поздравяват приятелите си с пляскане по ръцете. Години преди това замалко не бе станал известен с отвличането на две такива изродчета именно тук, във Вашингтон. Такива бяха времената тогава, приятелю! Такива бяха времената.

Известно време бе черната звезда на телевизията и вестниците в цялата страна. Е, сега отново щеше да стане. Беше сигурен в това. В края на краищата той бе най-добрият и това трябваше да му се признае.

Кръстосаните нишки на мерника бавно се изместиха встрани и се спряха на челото на Кристин Джонсън. *Виж ти, виж ти! Каква красота, а?*

Имаше много изразителни кафяви очи и широка усмивка, която оттук изглеждаше неподправена. Висока, привлекателна, с излъчване, внушаващо респект. *Директорка на училище.* До бузата ѝ се поклащаха две-три измъкнали се от косата къдрици. Бе много лесно да се разбере какво вижда Крос в нея.

Каква прекрасна двойка бяха двамата и каква трагедия щеше да стане от тях... Какъв срам! Дори и след всичко преживяно, след толкова сълзи и мъки, Крос пак изглеждаше много добре — почти като Мохамед Али на върха на славата си. Усмивката му бе зашеметяваща.

Докато Кристин Джонсън се отдалечаваше към училището, Алекс Крос внезапно погледна към джипа на Сонежи.

Високият детектив като че ли гледаше точно към шофьорското място на колата. Право в очите на Сонежи.

Ами нека си гледа, каза си Сонежи. Нямахте от какво да се страхува, нямаше от какво да се безпокои. Знаеше какво прави. Изобщо не рискуваше. Поне не тук и не сега.

Всичко щеше да започне след няколко минути, но в съзнанието му това вече бе ставало стотици пъти. Оттук нататък той предварително знаеше всеки предстоящ ход чак до края.

Гари Сонежи запали джипа и го подкара към Юниън Стейшън. Сцената на бъдещото местопрестъпление, декорът на неговия бъдещ шедьовър.

— Мисли немислимото — промърмори тихо той на глас. — А след това *направи* немислимото.

5.

След като звънецът иззвъня и повечето от децата вече бяха в класните стаи, Кристин Джонсън бавно се заразхожда из пустите коридори. Правеше това почти всяка сутрин и го смяташе за част от вътрешната си терапия. Човек понякога трябва да си прави такива терапии, а специално нейната с положителност биеше по резултатност бързото отскачане за едно кафе до близката кафетерия.

Коридорите бяха празни, приятно тихи и изрядно чисти, каквито според нея трябваше да бъдат във всяко едно добро училище. Преди време тя и учителите ѝ сами бършеха и миеха подовите, но сега вече господин Гомес и един прислужник на име Лони Уокър правеха това два пъти седмично. Насочиш ли веднъж мислите на добрите хора в правилна посока, нататък е лесно да убедиш останалите, че едно училище трябва да е чисто и безопасно, и да ги накараш да помогнат. Човек повярва ли веднъж, че нещо хубаво може да стане, то често става.

Стените на коридорите бяха изпъстрени с живописни рисунки на децата и на хората им ставаше приятно от енергията и надеждата, които те излъчваха. Кристин ги разглеждаше всяка сутрин и винаги намираше нещо ново, някой по-различен ракурс, който радваше окото и стопляше душата ѝ.

Тази сутрин тя се спря да разгледа една простичка, но разтърсваща именно с простотата си рисунка с пастели, изобразяваща момиченце, хванало за ръка мама и татко пред новия им дом. Лицата им бяха кръгли, с щастливи усмивки, излъчващи чувство на задоволство от постигнатата цел. Погледът ѝ се плъзна по няколко други рисунки с надписи отдолу: „Нашият квартал“, „Нигерия“, „Китове“.

Днес обаче Кристин обикаляше коридорите по съвсем друга причина. Мислеше за съпруга си Джордж — как умря и защо. Искаше ѝ се да може да го върне по някакъв начин, да седне и да поговори с него. Именно сега. Да го притисне към себе си поне още един път. *О, боже, как ѝ се искаше да поговори малко с него.*

Бавно крачейки нататък, тя стигна до края на коридора — до стая 111, която бе светложълта и се наричаше „Масленицата“. Самите деца я бяха нарекли така — имената се сменяха всяка есен. В края на краищата това бе *тяхно* училище.

Кристин откряна вратата бавно и внимателно. Боби Шоу — учителката на втори клас, пишеше нещо на дъската. Погледът на Кристин се плъзна по редиците лица, на повечето от които бе изписано внимание. Между тях беше и Джани Крос. Загледана в нея, тя изведнъж усети, че се усмихва: момиченцето тъкмо говореше нещо на госпожица Шоу. Бе толкова жива и изразителна, толкова мила към всички. Много приличаше на баща си. *Умен, чувствителен, хубав като грях.*

Кристин тихо притвори вратата и продължи. Потънала в мислите си, по едно време тя си даде сметка, че се изкачва по стълбите към втория етаж. Дори и стените на стълбището бяха покрити с графити и ярко оцветени рисунки — плод на детското творчество. Това именно бе една от причините хлапетата да смятат, че това е „*тяхното* училище“. След като веднъж си разбрал, че нещо е „*твое*“, ти го пазиш, чувстваш го като част от себе си. Проста като фасул истина, но явно правителството във Вашингтон не можеше да я възприеме.

Почувства се малко глупаво, но мина да провери и Деймън.

От всички момчета и момичета в училището Деймън й беше любимият ученик. Посещавахе го още отпреди да се запознае с Алекс. Не че Деймън бе блестящ, очарователен и умеещ да изразява мислите си ученик — той наистина бе просто добро момче. Непрекъснато го доказваше с отношението си към останалите деца, към учителите и дори към по-малката си сестра, когато тя започна в това училище този срок. Държеше се с нея като с най-добър приятел: може би вече му бе ясно, че тя наистина е такъв.

Най-сетне Кристин се отправи към кабинета си, където я очакваше началото на обичайния й десет-дванадесет часов работен ден. Вече мислеше само за Алекс и предположи, че именно това бе причината, накарала я да хвърли по един поглед на децата му.

Мислеше си, че не очаква тазвечерната им среща с особено нетърпение. Страхуваше се от нея, изпитваше тиха паника и си каза, че май знае защо.

6.

Малко преди осем часа сутринта Гари Сонежи влезе в Юниън Стейшън с уверена крачка, сякаш гарата бе негова. Чувстваше се ужасно добре. Стъпваше бодро и духът му като че ли хвърчеше чак до високите тавани на огромната сграда.

Знаеше всичко, което трябва да се знае, за прочутата железопътна врата на столицата. Открай време се бе възхищавал на неокласическите форми на фасадата ѝ, напомнящи баните на император Каракала в древен Рим. Като ученик с часове бе изучавал архитектурата ѝ. Дори често бе ходил в магазин „Железопътен транспорт“, в който се продаваха макети на известни влакове и други сувенири, свързани с жп транспорта.

Чуваше глухото тракане на колелата, долитащо отдолу. Мраморният под потреперваше от тръгващите и пристигащи мощни влакове „Амтрак“ — повечето от тях съвсем по разписание. Стъклените врати към външния свят трепереха и той даже чуваше тихото им вибриране.

Обичаше това място и всичко, свързано с него. Имаше някаква магия в него. Ключовите думи днес бяха *влак* и *склад* и само той знаеше защо.

Информацията бе власт и тази сутрин той я имаше.

Мина му през ума, че след час може и да умре, но тази мисъл, дори и след като си представи гледката, не го обезпокои. Каквото имаше да се случи, щеше да се случи и освен това той определено искаше да си отиде с гръм и трясък от този свят, а не с хленчене и сълзи. И защо не, по дяволите? Имаше планове за *дълга и вълнуваща кариера след смъртта си*.

Гари Сонежи бе облечен в лек черен гащеризон с реклама на „Найки“ отпред. В ръцете си държеше две обемисти чанти. По собствената му преценка изглеждаше най-обикновен пътник в претъпканата с пътници зала. Бе с леко наднормено тегло и косата му в момента бе сива. Действителната му височина беше един и седемдесет и пет, но подплънките в петите на обувките го правеха метър и

осемдесет и два. В него още се долавяше намек от приятния му външен вид, какъвто бе имал по-рано. Ако някой се запиташе каква ли му е професията, сигурно би си казал — *учител*.

Евтината ирония на ситуацията не му убягна. Навремето беше учител — най-лошият, който някога се е раждал. Бе *господин Сонежи* — *Човека паяк*. Бе отвялякъл двама свои ученика.

Вече си бе купил билет за влака, но не се запъти към него. Вместо това премина главната чакалня и излезе от другата ѝ страна. После пое нагоре по стълбите покрай централното кафене и се качи на балкона на втория етаж, откъдето се откриваше прекрасен изглед към чакалнята, останала на шест метра под него.

Спря и се загледа към щъкащите из огромното покрито пространство пътници. Никой от тия задници нямаше представа какъв незаслужен късмет е извадил тази сутрин. Само след няколко минути те щяха да си седят мирно и кротко във влакчетата, а тук той щеше вече да е започнал „звукото и светлинно“ шоу.

Какво красиво, красиво място е това — помисли си Сонежи. Колко пъти е мечтал за тази сцена тук?

Именно за тази сцена — *Юниън Стейшън*.

От остъкления таван се спускаха полегати слънчеви лъчи, отразяваха се в грейналите в позлата корнизи по таваните и хвърляха весели отблясъци по стените.

В залата пред него бе разположено информационно бюро, огромно електронно табло с разписанието на влаковете, централно кафе и ресторант „Америка“.

Той тръгна покрай перилата и стигна до една чакалня, която навремето била наричана „най-голямата стая в света“. Какво величествено и исторически значимо място бе избрал за днешния си рожден ден!

От джоба си Гари Сонежи извади малък ключ. Подхвърли го весело във въздуха и го улови. После отвори с него металната врата, водеща към малка стаичка на балкона.

В себе си той я наричаше *моята стая*. Най-накрая разполагаше със своя собствена стая. Сонежи затвори вратата след себе си.

— Честит рожден ден, скъпи Гари, честит ти рожден ден.

7.

Щеше да бъде невероятно, надминаващо всичко, което до този момент бе опитвал. Това, което му оставаше да направи, можеше да го свърши и с вързани очи, работейки наизуст. Бе го репетирал толкова пъти. Във въображението, в сънищата си. Бе очаквал този ден повече от двадесет години.

В стаичката той сложи съваем алуминиев триножник и закрепил автоматичната пушка „Броунинг“ на него. Пушката бе красавица — с военен оптически мерник и електронен спусък, който Сонежи сам бе монтирал.

Мраморният под не преставаше да потреперва от любимите му влакове — огромни митични чудовища, спиращи тук само за да се нахранят и да отпочинат. В този момент не би заменил това място с никое друго по света. Страшно го обичаше.

Сонежи знаеше всичко за Юниън Стейшън, а също и за масовите убийства, извършени на оживени обществени места. Още като малко момче бе очарован от така наречените „престъпления на века“. Представяше си как самият той извършва такива дела и става известен престъпник, от когото всички се страхуват. Планираше съвършени убийства, случайни убийства, а след това започна и да ги изпълнява. Първата си жертва зарови във фермата на свои роднини. Тогава беше на петнадесет години. Тялото до ден-дневен остана ненамерено.

Той беше Чарлс Старкуедър, той беше Бруно Хауптман, той беше Чарли Уитман. С тази разлика, че бе далеч по-умен и не бе луд като тях.

Дори си бе измислил име — Сонежи. Името го плашеше още като бе на тринадесет-четиринадесет години. И сега дори го плашеше. *Старкуедър, Хауптман, Уитман, Сонежи.*

Още като момче стреляше с пушка в гъстите и мрачни гори, окръжаващи Принстън, Ню Джърси. А през последната година бе стрелял, бе ходил на лов, бе се упражнявал много повече, отколкото досега. Бе напълно подготвен за тази сутрин. По дяволите, от години насам бе готов!

Сонежи седна на сгъваемо столче и се настани колкото е възможно по-удобно. Над главата си опъна сива палатка, сливаща се с тъмния цвят на стените в гаровата чакалня. После се сви под нея. Щеше да изчезне, да стане част от околния пейзаж, да се превърне в *снайперист на много оживено обществено място. На Юниън Стейшън.*

От време на време прозвняваше едновременно камбанка и монотонен глас обявяваше перона и часа на следващия влак за Балтимор, Уилмингтън, Филадельфия или нюйоркската Пен Стейшън.

Сонежи се усмихна: това бе влакът, с който щеше да се измъкне.

Все още се надяваше да се качи на него — билетът бе в джоба му. Щеше да бъде или в него, или аут завинаги. Но в този момент никой не би могъл да го спре, с изключение може би на Алекс Крос, но дори и това вече нямаше значение. Имаше разработен план за всичко, дори и в случай че умре.

Сонежи потъна в мислите си. Спомените му бяха като пашкул, в който често се увиваше, забравил света около себе си.

Беше на девет години, когато един студент — на име Чарлс Уитман, откри огън от кулата на Тексаския университет в Остин. Уитман бе бивш морски пехотинец, на двадесет и пет години. Тогава това злоещо и кърваво събитие го заплени с неочакваността си.

Бе събрал всички статии за разразилата се престрелка — обширни и многословни материали от *Таим, Нюзуик, Ню Йорк Таймс, Филадельфия Инкуайърър, Лъндън Таймс, Пари Мач, Лос Анджелис Таймс, Балтимор Сън*. И още пазеше тези безценни статии. За бъдещото поколение. Намираха се в къщата на един приятел. Представляваха улики — *на минали, настоящи и бъдещи престъпления.*

Гари Сонежи знаеше, че е добър стрелец. Не че се искаше кой знае каква точност сред тая гмеж от мишени от всякакъв калибър. Нито един изстрел нямаше да бъде на повече от стотина метра, а той стреляше безпогрешно до петстотин.

А сега аз изплувам от своя кошмар и влизам в реалния свят — помисли си той, щом цялото му съзнание почувства приближаващия момент. През тялото му премина силна и студена тръпка. Бе прекрасна, изкусително подканваща. Той долепи око към мерника и огледа оживената и нервно шареща във всички посоки тълпа.

После затърси първата жертва. През окуляра на мерника животът изглеждаше толкова интересен и красив.

8.

Ти си там някъде.

Той методично оглеждаше чакалнята, претъпкана от хилядите отиващи на работа или връщащи се от отпуск пътници. Точно в този момент по нищо не личеше, че животът на някой от тях може би изтича. Никой, изглежда, не вярваше, че на него, *именно на него*, всеки момент може да му се случи нещо ужасно и непоправимо.

Сонежи наблюдаваше една оживена групичка ученици в яркосини блейзъри и колосани бели ризи. Хлапета, проклети хлапета. Те се кискаха и притичваха да хванат влака с пресилено жизнерадостна крачка. Изобщо не обичаше щастливи хора, особено пък тъпи хлапаци, които си мислят, че са хванали света за топките.

Откри, че оттук може да долавя и миризми — на нафта, на люляк и рози от цветарските магазинчета долу, на месо и подправки от ресторантите. Усети, че е гладен.

Кръгчето на мерника му бе с черен централен целик, вместо с по-често срещаните кръстосани нишки. Предпочиташе тези с целик. Гледаше как разнообразието от цветове и форми влиза и излиза от смъртоносния обсег на огъня. Именно това малко кръгче сега бе неговият свят — свит като че ли в шепата му, хипнотизиращ с близостта си.

Централният целик легна върху широкото набръчкано чело на уморено изглеждаща бизнес дама на около петдесет — петдесет и пет години. Жената бе слаба и нервна, с измъчени очи и бледи устни.

— Ха сега кажи „лека нощ“, хубавице — прошепна той. — Лека нощ, Ирене. Лека нощ, госпожо Никоя.

Почти бе натиснал спусъка, почти бе сложил начало на сутрешната касапница, когато внезапно го отпусна в последния момент.

Не заслужава първия изстрел — каза си той, упреквайки се за проявеното нетърпение. — Нищо специално няма в нея. Просто минавачка. Поредната крава от средната класа.

Целикът се спря, привлечен като магнит, върху кръста на носач, забутал пред себе си натоварена със сандъци и куфари количка. Носачът бе висок, добре изглеждащ чернокож мъж — *точно като Алекс Крос*, помисли си Сонежи. Тъмната му кожа проблясваше като махагонов фурнир.

В това се състоеше атракцията на мишената. Той харесваше образа, но кой би разбрал неуловимия, специален смисъл, освен самия той? Не, трябваше да се съобразява и с гледната точка на другите. Тъкмо сега трябваше да мисли като другите.

Той отново премести кръгчето — окръжността на смъртта. Имаше учудващо огромен брой пътници в тъмносини костюми и бели ризи. Бизнес овце.

В кръга внезапно влязоха образите на баща и син, изтикани там сякаш от самата Божя ръка.

Гари Сонежи пое дъх. После бавно го изпусна. Това беше специалният му ритуал за стрелба, практикуван години наред в горите. Толкова пъти си бе представял този момент. *Да повали абсолютно непознат човек, ей така, без никаква видима причина.*

Той внимателно, много внимателно започна да натиска спусъка назад.

Тялото му бе напълно неподвижно, кажи-речи безжизнено. Усещаше едва доловимия пулс в ръцете си, туптенето в шията, приблизителния ритъм на ударите на сърцето си.

Изстрелът прозвуча шумно в ушите му и звукът като че ли последва куршума надолу към чакалнята. На няколко сантиметра над дулото се издигна тънка струйка дим. Красива гледка!

Главата на момчето се пръсна в кръга на мерника. Прекрасно! Разлетя се на парчета пред очите му. Големият взрив в миниатюрен мащаб, а?

След това Гари Сонежи натисна спусъка втори път. Уби бащата още преди да е успял да изпита мъка. Не чувстваше абсолютно нищо към никого от двамата. Нито любов, нито омраза, нито жалост. Не трепна, не се стегна, дори окото му не мигна.

За Гари Сонежи вече нямаше никакво връщане назад, никой вече не можеше да го спре.

9.

*Пиков час! Осем и двадесет сутринта. Всемогъщи боже, не!
Някакъв откачалник вилнее из Юниън Стейшън!*

Двамата със Сампсън тичахме по тротоарите на претъпканите със спрели возила ленти на Масачузетс Авеню. Автомобилната колона се точеше и в двете посоки, докъдето поглед стига. *Ако се съмняваш, бягай!* Максимата на някогашния Чуждестранен легион.

Колите и камионите отчаяно надуваха клаксони и тромби. Пешеходците крещяха и тичаха или към, или от гарата. Навсякъде бѣкаше от полицейски коли.

Далеч напред по Норт Капитол вече се виждаше гранитната сграда на гарата заедно с всичките ѝ пристройки и нови добавки. Около нея всичко бе сиво и мрачно, с изключение на тревата, която изглеждаше необичайно зелена.

Сампсън и аз прелетяхме покрай новата сграда на „Търгуд Маршал Джъстис“ и изведнѣж чухме изстрелите откъм гарата. Наистина прозвучаха като че ли отдалеч, заглушени от дебелите каменни стени, но грешка не можеше да има — в гарата се стреляше.

— Няма майтап, мамка му! — задъхано изрече Сампсън, без да забавя темпото. — Тука е копелето. Вече няма никакво съмнение.

Знаех, че ще го заварим. Преди по-малко от десет минути телефонът в офиса бе иззвънял. Аз вдигнах слушалката разсеяно, замислен върху друго съобщение — факс от Кайл Крейг от ФБР — и очите ми пробягаха по листа. Отчаяно се нуждаеше от помощ по случая, с който се занимаваше — *господин Смит*. Молеше ме да се срещна с един агент на име Томас Пиърс. Този път обаче не можех да помогна на Кайл. Мислех повече да не се занимавам с убийства — да вървят на майната си! — и да не поемам повече подобни случаи, особено пък такива с явни ненормалници като *господин Смит*.

Познах гласа по телефона веднага.

— Обаждат се Гари Сонежи, доктор Крос. Наистина съм аз. Обаждам се от Юниън Стейшън. Случайно минавах през Вашингтон и

ми дойде наум, че може би ще искате да се видим. Обаче побързайте. Ако не искате да ме изпуснете, ще трябва веднага да хукнете.

После слушалката млъкна. Гари Сонежи бе затворил. Обичаше всичко да е под негов контрол.

И ето че двамата със Сампсън вече тичахме по Масачузетс Авеню. Напредвахме далеч по-бързо от движението по булеварда. Бях изоставил колата си на ъгъла с Трета улица.

Над тениските си и двамата имахме бронежилетки. Хукнахме към гарата точно както ни бе посъветвал Сонежи.

— Какво, по дяволите, прави тоя вътре? — едва издума Сампсън. — Тоя кучи син винаги е бил голям откачалник.

Бяхме на по-малко от петдесет метра от стъкления вход на гарата. Неспирният поток от хора навън не секваше.

— Като малък много обичал да стреля — отвърнах аз. — Имал навика да трепе домашните животни в квартала. Криел се в гората и ги убивал отдалеч като снайперист. Тогава никой не могъл да го разкрие. Разказа ми за тия подвизи, когато го разпитвах в затвора „Лортън“. Нарече себе си „убиец на домашни любимци“.

— Явно май вече е минал на хора — промърмори Сампсън.

Прелетяхме като луди през паркинга и се насочихме право към главния вход на осемдесет и осем годишната сграда. Двамата хвърчахме така, че подметките ни димяха, но от обаждането на Сонежи сякаш бяха минали векове.

Стрелбата прекъсна за момент, после отново започна. Мамка му! Определено звучаха пушечни изстрели и наистина идваха отвътре.

Пространството пред входа бе задръстено от коли и таксито, мъчещи се да се измъкнат колкото е възможно по-далеч от стрелбата и лудницата вътре. Пътниците продължаваха с мъка да си пробиват път към главния вход на гарата. Никога преди не бях попадал в ситуация на стрелба със снайпер.

Тъй като живея във Вашингтон, идвал съм тук поне няколкостотин пъти. Но не и при такъв случай, по дяволите! Не и в такава лудница.

— Ами че там вътре той е в капан. Нарочно се е оставил да попадне в капан! Защо, по дяволите? — изпъшка Сампсън, докато се приближавахме към главния вход.

— И аз се питам същото — отвърнах.

Защо Гари Сонежи ми се обади? Защо нарочно се е оставил да попадне в капана на Юниън Стейшън?

Двамата със Сампсън се вмъкнахме във фоайето на гарата. Стрелбата от балкона — или поне някъде отгоре — изведнъж отново започна. И двамата моментално се проснахме на пода.

Дали Сонежи ни бе видял?

10.

Ниско свел към пода глава, аз огледах огромното и пищно украсено фоайе. Погледът ми трескаво търсеше Сонежи. Дали ме виждаше? В главата ми се завъртя една от поговорките на Нана: *Смъртта е начин природата да ти каже „здрасти“*.

Навсякъде из огромното пространство на главната чакалня бяха пръснати статуи на римски легионери, щръкнали като часови по мраморния под. Било време, когато политически правилно ориентираните висши служители на Пенсилвания Рейлроуд искали воините да са напълно облечени. Обаче скулпторът Луи Сен Годен бе успял да прокара виждането си и горе-долу всяка трета статуя си беше облечена по начина, по който са се обличали легионерите тогава.

Видях трима души пръснати на пода, вероятно мъртви, и стомахът ми се преобърна. Сърцето ми заби още по-бързо. Една от жертвите бе тийнейджър в срязани до коляното панталони и фланелка с емблемата на „Редскинс“. Втората жертва, изглежда, бе младият му баща. Никой от тях не помръдваше.

Стотици пътници и служители бяха приковани под аркадите на магазините и ресторантите. Десетки изплашени мъже и жени се бяха натъпкали в едно малко магазинче за захарни изделия и в едно кафене, наречено „Америка“.

Стрелбата отново бе спряла. Какво правеше Сонежи? И къде беше? Кратката тишина влудяваше и от нея те побиваха тръпки. Тази чакалня би трябвало да бъде много шумно място. Някой придърпа стол по мраморния под и звукът прогърмя в мъртвата тишина като картечен изстрел.

Вдигнах разтворената си полицейска карта към униформения полицаи, който се бе барикадирал зад преобърнатата масичка от кафенето. Лицето му бе мокро от пот и ручейчета от нея се стичаха в гънките тлъстина на врата му. Бе само на метър-два навътре в един от входовете към главната чакалня. Дишаше тежко.

— Добре ли си? — попитах го, когато двамата със Сампсън се вмъкнахме до него зад масичката.

Той кимна, измърмори нещо, но аз не му повярвах. Очите му щяха да изскочат от страх. Сигурно и той никога не бе попадал в такава ситуация.

— Откъде стреля? — продължих с въпросите аз. — Успя ли да го видиш?

— Трудно е да се каже. Но е някъде там горе.

Той махна към южната част на балкона, надвиснал над дългата редица стъклени врати на главния вход на гарата. Никой не минаваше през тях в момента. Сонежи ги държеше под пълен контрол.

— Не мога да го видя оттук — изпъшка Сампсън до мен. — Може да се придвижва от място на място, да променя позицията си. Така би постъпил всеки добър снайперист.

— Казал ли е нещо? Някакви изявления да е правил? Да има някакви претенции? — обърнах се аз отново към ченгето.

— Абсолютно нищо. Просто започна да пука по хората, сякаш се намира на стрелбище. Дотук четири жертви. Гадината наистина стреля добре.

Не виждах четвъртата жертва. Може би някой — баща, майка или просто приятел — бе извлякъл тялото зад ъгъла. Мина ми през ума за моето семейство. Сонежи бе идвал веднъж у нас. А сега ме извика и тук — с покана за партито по случай излизането му.

Изведнъж от балкона над нас пушката отново забълва огън. Ехото се заблъска из масивните стени на гарата. Наистина заприлича на стрелбище, но мишените бяха хора.

Някаква жена изпищя откъм ресторанта. Обърнах глава натам и я видях как пада, сякаш се бе подхлъзнала на лед. От кафенето последваха още стонове.

Огънят отново спря. *Какво, по дяволите, прави този?*

— Хайде да го смотаем, преди отново да е започнал — прошепнах аз на Сампсън. — Хайде, давай!

11.

С енергично движещи се в синхрон крака и с тежки хрипове вместо дъх двамата със Сампсън изкачихме мраморното стълбище към балкона над главите ни. Там бяха заели позицията няколко детективи и униформени полицаи.

В единия от тях познах детектив от Транспортна полиция, която обикновено се занимава с дребни престъпления по влаковете и гарите. Този път не беше нищо подобно, никой от тях дори не си бе представял, че ще му се наложи да се занимава с майстор снайперист.

— Какво научихте до този момент? — попитах го аз.

Мисля, че името му бе Винсънт Мазео, но не бях сигурен. Човекът наближаваше петдесетте и службата в този отдел се смяташе за лека. Смътно си спомних, че Мазео май беше доста добър.

— Навярно се е в една от онези стаички. Виждаш ли оная врата там? Там, където се намира, няма покрив. Може би ще успеем да се доберем до него отгоре, а? Ти как мислиш?

Вдигнах очи към високия таван, направен от медна ламарина. Спомних си, че Юниън Стейшън е най-голямата покрита площ в Съединените щати. Поне в момента така изглеждаше. Гари Сонежи винаги бе обичал големите сцени. Е, сега разполагате с една от тях.

Детективът извади нещо от джобчето на ризата си.

— Имам резервен ключ. С него влизаме в някои от онези стаички. Може би и в тази, дето е в момента.

Взех ключа. Той нямаше намерение да го използва. Нямаше намерение да се прави на герой. Не му се искаше да се изправя тази сутрин срещу Гари Сонежи и точния му снайпер.

Откъм стаята изведнъж отново загърмяха изстрели.

Преброих ги. Бяха точно шест — колкото и миналия път.

Както по-голямата част от откачалките, така и Гари Сонежи бе луд на тема кодове, цифри, вълшебни думички. Запитах се какво ли означава шестицата. *Шест, шест, шест?* Нищо не ми идваше наум.

Стрелбата отново рязко спря и в чакалния пак настъпи тишина. Нервите ми бяха опънати до крайност. Долу имаше твърде много хора,

изложени на риск.

Двамата със Сампсън тръгнахме напред. Стигнахме на около пет метра срещу вратата, откъдето се стреляше, и залепихме гърбове в стената с извадени токове в ръце.

— Как си? — прошепнах аз.

И друг път сме били в такава напрегната ситуация, но от това не ни ставаше по-добре.

— Голям майтап, а, Алекс? Първата работа за деня. Даже още не съм си изпил кафето.

— Започне ли да стреля — казах аз, — скачаме му. Всеки път стреля по шест пъти.

— Забелязах — отвърна Сампсън, без да гледа към мен.

И двамата поемахме въздуха на тежки, едри глътки.

Не се наложи да чакаме дълго. Сонежи поднови залпа от шест изстрела. *Шест. Защо всеки път именно шест?*

Той знае, че ще дойдем за него. По дяволите, той лично ме покани на тази касапница!

— Хайде, давай — подхвърлих аз кратко.

На две-три крачки прекосихме коридора. Извадих ключа и го стиснах между палеца и показалеца си.

После го пъхнах в бравата и го завъртях.

Щрак.

Вратата не се отваряше! Разтърсих дръжката. Нищо.

— Какво бе, мамка му? — дъхтеше Сампсън във врата ми с едва прикрит гняв в гласа. — Какво й става на тая шибана врата?

— Току-що я заключих — казах му аз. — *Сонежи я беше оставил отключена заради нас.*

12.

Долу един мъж и една жена, съпроводени от две малки деца, хукнаха да бягат.

Носеха се с пълна скорост към стъклените врати и към вероятната свобода. Едно от децата се препъна и падна тежко на коляно. Без да спира, жената го грабна за яката и го повлече напред. Беше ужасно да ги гледаш, но хората успяха.

Стрелбата започна отново!

Двамата със Сампсън с трясък се хвърлихме вътре, насочили пистолетите с опънати напред ръце.

Точно пред нас зърнах парче сив брезент.

Изпод него се подаваше цевта на пушка. Значи Сонежи бе отдолу и оттук не можеше да се види.

Двамата със Сампсън задърпахме спусъците един след друг. В залата проехтяха най-малко половин дузина пистолетни изстрели. В брезента цъфнаха дупки. Пушката мълчеше.

Претичах малкото разстояние, отделящо ни от брезента, сграбчих го и рязко го дръпнах. После изстенах — с дълбок, разкъсващ вътрешностите звук.

Под брезента нямаше никой. Никакъв Гари Сонежи!

На металния триножник под палатката бе закрепена автоматична пушка „Броунинг“. Към спусъка бе свързан таймер. Целият механизъм бе изработен ръчно, специално за случая. Пушката щеше да стреля на предварително зададени интервали. Шест изстрела, пауза, после още шест изстрела, пак пауза и така нататък. Никакъв Гари Сонежи.

Отново бях в движение. В северната и южната стена на малката стаичка имаше по една желязна врата. Дръпнах дръжката на тази, която бе по-близо до мен. *Очаквах някакъв капан.*

Но пространството зад нея бе празно. В отсрещната стена се виждаше още една метална врата. Беше затворена. Гари Сонежи обичаше игричките. Любимият му номер — той да е този, който да определя правилата.

Бързо претичах през съседната стаичка и отворих втората врата. Игра ли беше това? Някакъв сюрприз? Награда, висяща някъде зад втората, третата или четвъртата врата?

Намерих се отново пред празно пространство — поредната празна стаичка. Някакъв Сонежи. Нито дори следа от него.

В стаята обаче имаше метална стълба — изглежда, водеше към следващия етаж или към някакви сервизни пространства над нас.

Закатерих се по стълбата, спирайки рязко и отново тръгвайки, за да не му дам възможност да стреля чисто по мен. Сърцето ми блъскаше като лудо в гърдите, краката ми трепереха. Надявах се Сампсън да върви плътно след мен. Имах нужда от прикритие.

В горния край на стълбата имаше отворена капандура. И тук никаква следа от Гари Сонежи. Подмамваше ме все по-навътре и по-навътре в някакъв капан, в паяжината му.

Стомахът ми бе свит на топка. Зад очите ми започна да набира сила остра болка. Сонежи все още се намираше някъде из Юниън Стейшън. Трябваше да бъде някъде наоколо. *Нали каза, че иска да ме види.*

13.

Сонежи си седеше мирно и спокойно — като банкер от някой малък град — във влака в 8:45 за нийоркската Пен Стейшън и се преструваше, че чете *Вашингтон Пост*. Сърцето му още не се бе успокоило напълно, но по лицето му не личеше нищо. Бе облечен в сив костюм, бяла риза и синя вратовръзка на райета — точно както всички останали задници наоколо.

Току-що бе извършил невъзможното, нали? Бе стигнал предели, до които много малко хора биха се осмелили да приближат. Току-що бе надминал легендарния Чарлс Уитман и това бе само началото на представлението. Имаше една поговорка, която той много обичаше: *Победата принадлежи на онзи, който допуска само предпоследни грешки.*

Сонежи се унесе в спомени, които скоро го върнаха в любимите му гори край Принстън, Ню Джърси. Отново се видя като момче. Спомняше си всичко за гъстия храсталак и силно пресечения, но понякога смайващо красив район. Беше на единадесет години, когато от една съседна ферма открадна 22-калибров пушка. Криеше я в каменна кариера близо до тяхната къща. Пушката бе грижливо увита в намастен плат, фолио и пхнатата в брезентов калъф. Малокалибрената пушка бе единственото му материално притежание, което той обичаше, единственото нещо, което бе истински негово.

Спомни си как се спускаше по стръмния скалист склон на урва, по който слизаше до едно закътано местенце — там горският терен бе равен точно след като се минеше покрай гъст къпинак. Там имаше малко открито пространство и именно това беше мястото, където се упражняваше тайно в стрелба по мишени — още тогава, в ония години. Един ден той донесе заешка глава и една котка от близката ферма. Нямаше нещо, което котката да обича повече от прясна заешка глава. Котките бяха такива малки разбойници... Бяха като него. Той и досега ги смяташе за магически животни. Как само преследваха и ловяха жертвата си! Направо бяха велики. Точно затова бе подарил една на доктор Крос и семейството му.

Малката Роза.

След като бе сложил отрязаната заешка глава в средата на поляната, той бе развързал торбата и бе пуснал котката навън. Макар че бе пробил няколко дупки, животното едва не се бе задушило.

— Хайде, маце! Дръж зайчето! — бе й пошушнал той.

Но котката и без него вече бе подушила миризмата на прясното месо и бе хукнала към него. Гари бе опрял пушката в рамото си и я бе проследил. Бе се премерил в движещата се мишена. Бавно бе погалил спусъка и след това бе стрелял. Просто се бе учил как да убива.

Ама като наркоман си, смърти се той, връщайки се в настоящето, във влака. Много малко се бе променил, откакто бе лошото момче в Принстън. Неговата мащеха — отвратителната и тъпа курва от Бабилон — редовно го бе затваряла в мазето. Бе го оставяла сам в тъмното понякога за десет-дванадесет часа. Бе се научил да обича тъмнината, сам да бъде тъмнина. Бе се научил да обича мазето, да го превръща в свое любимо място.

Гари й го върна с нейните камъни по главата.

Той живееше в подземния свят, в свой собствен ад. Наистина вярваше, че е Цар на отвъдното.

Гари Сонежи непрекъснато трябваше да си налага да се връща на Юниън Стейшън и прекрасния си план. Полицията претърсваше влаковете.

Полицайте идват насам! И Алекс Крос вероятно е сред тях.

Какъв страхотен старт, а е още само началото.

14.

Виждаше как униформените тъпаци и цивилните им колеги постепенно изпълват всички перони под Юниън Стейшън. Изглеждаха уплашени, объркани, вече наполовина бити. Това бе добре да се знае — бе ценна информация. Даваше тон на нещата, които предстояха.

Той хвърли поглед към бизнес дамата, седнала срещу него. Тя също изглеждаше уплашена. Очи като на елен, изправен срещу блеснали автомобилни фарове. Побелели от стискане кокалчета. Опънати назад рамене като на кадет във военно училище.

Сонежи я заговори. Беше спокоен и учтив, какъвто можеше да бъде, стига да поиска.

— Имам чувството, че тази сутрин сигурно е някакъв лош сън. Когато бях малък, обичах да правя така — *едно, две, три, събуди се!* Така успявах да се измъкна от някой лош кошмар. Да, но днес не става.

Жената срещу него кимна, сякаш Сонежи бе изказал кой знае каква дълбока мисъл. Той просто бе установил връзка с нея. Гари бе добър в това — хвърляше мост и сякаш докосваше човека, ако това бе необходимо. Сега смяташе, че такава необходимост има. Щеше да изглежда по-добре, ако полицията го заvari да разговаря със съседа си.

— Едно, две, три, събуди се — промълви тя тихо. — Божичко, дано тук да сме в безопасност. Дано да го хванат. Който и да е, *каквото* и да е.

— Сигурен съм, че ще го хванат — каза Сонежи. — Нали винаги ги хващат? Лудите като него сами се издават.

Жената кимна, но отвърна колебливо:

— Така ли? Дано да сте прав. Ще се моля за това.

Двама детективи от столичното полицейско управление тъкмо влизаха във вагона. Лицата им бяха изопнати и сериозни. Е, сега вече щеше да стане интересно. Откъм вагон-ресторанта, който бе през един вагон пред тях, идваха още ченгета. На гарата сигурно се бяха събрали стотици от тях. Време беше за шоуто. Второ действие.

— Аз съм от Уилмингтън, Делауеър. Там е домът ми — продължаваше да говори Сонежи с жената. — Иначе отдавна да съм се

махнал от гарата. Ако ме пуснат, разбира се.

— Няма да ви пуснат. Вече опитах — каза му жената.

Очите ѝ бяха замръзнали, втреничени в едно място. Страшно му харесваше това изражение. С усилие откъсна поглед от нея, за да насочи вниманието си към приближаващия полицаи и опасността, която той представляваше.

— Налага се да видим документите ви за самоличност — обяви единият от детективите с плътен, нетърпящ възражение глас, който прикова вниманието на всички. — Моля, покажете си документите, отворени на снимката, когато минаваме край вас. Благодаря.

Двамата детективи започнаха да минават от място на място. Ето това беше, нали? Странно, не изпитваше нищо. Просто бе готов да елиминира и двете ченгета.

Сонежи успокои дишането, а също и ритъма на сърцето си. *Пълен контрол, в това се състои номерът.* Контролираше мускулите на лицето си и особено очите. Специално за днес той бе променил цвета им. Бе променил и цвета на косата си — от руса я бе направил сивееща. Бе променил формата на лицето си. Изглеждаше отпуснато, леко възпълничко — безобидна физиономия на най-обикновен търговски пътник.

Показа шофьорска книжка и „Еймекс — карта“ на името на Нийл Стюърт от Уилмингтън, Делауеър. Освен това имаше и „Виза“, както и членска карта за Спортния клуб в Уилмингтън със снимка. Във външния му вид нямаше нищо запомнящо се.

Детективите тъкмо проверяваха документите му, когато Сонежи забеляза Алекс Крос през прозореца на вагона. *Ти си на ход, Алекс.*

Крос идваше право към него и пътьом надничаше през прозорците, оглеждайки пътниците. Още изглеждаше много добре. Метър и осемдесет и седем, добре сложен. Вървеше с крачка на атлет и изглеждаше по-млад от своите четиридесет и една години.

Боже, боже, боже, какъв трепач! Хайде, скачай! Аз съм тук, Крос. Можеш да ме пипнеш, ако поискаш. Погледни ме. Погледни ме. Крос. Заповядвам ти да ме погледнеш веднага!

Опустошителният гняв и ярост, набиращи сила в него, бяха нещо много опасно, той го знаеше много добре. Би могъл да изчака, докато Алекс Крос врхлети върху него, и тогава да избухне, изпращайки половин дузина парчета олово право в лицето му.

Шест изстрела от упор в главата. И всеки от тях щеше да бъде напълно заслужен заради това, което Крос му бе причинил. Бе съсипал живота му... не, Алекс Крос просто го бе размазал. Крос бе причината за всичко, което ставаше в момента. Крос бе виновен за убийствата на гарата. Алекс Крос бе виновен за всичко.

Крос, Крос, Крос! Това ли е краят? Това ли е грандиозният финал? Възможно ли е?

Крос изглеждаше толкова могъщ, както крачеше по перона, погълнат от търсенето, толкова над подобни дребни терзания. Това поне можеше да му се признае. Беше по-висок от всички останали с пет-шест сантиметра, с гладка кафява кожа. *Сладур* — така го наричаше приятелят му Сампсън.

Е, имаше изненада за Сладура. Голяма и неочаквана изненада. Изненада на изненадите.

Ако ме хванеш, доктор Крос — хващаш себе си. Разбираш ли това, Крос? Не се безпокой — скоро ще го разбереш.

— Благодаря ви, господин Стюърт — каза детективът, връщайки кредитната му карта и шофьорската книжка.

Сонежи кимна и се усмихна сдържано, след което очите му отново се върнаха към прозореца.

Алекс Крос беше там. *Не се прави на толкова скромнен, Крос. Не си чак толкова велик.*

Искаше му се веднага да започне да стреля. Бе под пара. Заливаха го горещи вълни. Можеше да направи Алекс Крос на решето ей сега. Нямаше никакво съмнение. Мразеше това лице, тази походка, всичко в този доктор — детектив.

Алекс Крос забави крачка. После погледна право в него. Беше само на метър и половина от Сонежи.

Гари Сонежи бавно вдигна очи към Крос, после съвсем естествено ги премести към другите детективи и отново ги върна към Крос.

Здрасти, Сладур.

Крос не го позна. А и как би могъл? Детективът го погледна право в лицето... и продължи нататък. Крачеше по перона, постепенно ускорявайки крачка.

Крос вече бе с гръб към него и представляваше страшно съблазнителна мишена. Един детектив му махаше от другия край на

перона и го викаше да отиде да види нещо. Много му харесваше идеята да застреля Крос в гръб. Страхливо убийство — най-хубавото. Ето това хората мразеха най-много.

Сонежи се отпусна и се облегна назад.

Крос не ме позна. Толкова съм добър. Аз съм най-добрият, с когото си е имал работа, и ще го докажа.

Две мнения по този въпрос няма. Ще спечеля.

Ще убия Алекс Крос и цялото му семейство и никой не може да ме спре.

15.

Мина пет и половина следобед, преди дори да си *помисля* да си тръгна от гарата. Прекарах цял ден там, разпитвайки свидетели, говорейки с балистиците, със съдебномедицинския експерт, надрасквайки груба схема на местопрестъплението в бележника си. Сампсън започна да не го свърта някъде към четири часа. Виждах го как крачи нервно напред-назад, готов да избухне, но той вече бе свикнал с педантичността ми.

От ФБР също бяха дошли на местопрестъплението, а Кайл Крейг, който бе останал в Куонтико да работи по случая „господин Смит“, ми се обади по телефона. Пред гарата се бе струпала тълпа репортери.

Какво бе станало? В главата ми непрекъснато се въртеше една мисъл: *влакът е тръгнал от гарата*. Знаете как е — като ти се загнезди някоя комбинация от думи в главата, няма отърваване.

Към края на деня пред очите ми вече плуваха кръгове, чувствах се като убит, но изпитвах и тъга, спомняйки си за сцената на убийствата. Разбира се, това не бяха обикновени убийства. Бях се погрижил да отстраня Сонежи, но някак си се чувствах виновен, че отново е навън.

Сонежи бе всичко друго, но не и неметодичен. Бе поискал да ме види на Юниън Стейшън. Но защо? Отговорът на този въпрос още не ми бе ясен.

Най-накрая се измъкнах от гарата през подлезите, за да избегна пресата и останалите. Отидох си вкъщи, взех си душ и се преоблякох.

Това малко помогна. Отпуснах се на леглото и полежах така десет минути със затворени очи. Трябваше да прочистя съзнанието си от всичко, което се бе случило днес.

Обаче нищо не се получи. Помислих си дали да не отменя срещата с Кристин Джонсън. В главата ми звънна предупредително звънче. *Не разваляй нещата. Не я плаши с работата си. Тя е човекът*. Вече усещах, че Кристин има проблеми с работата ми като детектив по убийствата. Не можех да й се сърдя, особено след днешния ден.

Котката Рози мина на обичайната си визитация, скочи на гърдите ми и се сгуши там.

— Котките са като баптистите — прошепнах аз в ухото ѝ.

— Всички знаят, че обръщат света с главата надолу, но никой не може да ги хване.

Рози замърка в съгласие и се закиска вътрешно. Големи приятелчета сме си с нея.

Когато най-сетне слязох долу, децата ме подхванаха. Дори и Рози се включи в агитката, обикаляйки из хола и подскачайки като мажоретка.

— Изглеждаш чудесно, тате. Изглеждаш направо *красив* — намигна ми Джани с вдигнат палец.

Бе искрена, но в думите ѝ имаше голям заряд от „срещата“ ми тази вечер. Явно ѝ доставяше голямо удоволствие да ме види наконтен и накипен само защото трябва да отида на среща с директорката на тяхното училище.

Положението с Деймън беше дори по-лошо. Още като ме видя да слизам по стълбите, се закиска и веднъж започнал, не можеше да спре. Успяваше само от време на време да промърмори, премалял от смях:

— Красив... красив.

— Това ще ти се върне някой ден — казах му аз. — Десетократно, може би дори стократно. Ще чакам само да доведеш някоя хубавица, за да я запознаеш с татко си. И твойт ред ще дойде, не се безпокой.

— Нищо, струва си — едва успя да промълви Деймън и продължи да се смее като луд.

Смехът му бе толкова заразителен, че Джани се присъедини към него, и то до такава степен, че се затъркаля по килима от смях. Деймън последва примера ѝ, а Рози заподскача около тях възбудено.

Проснах се и аз долу, изръмжах страшно и започнах да се боричкам с тях. Както винаги, това оказваше необичаен лековит ефект. Хвърлих поглед към Нана Мама, застанала на вратата между кухнята и столовата. Бе необичайно тиха и сдържана и не се присъедини към нас, както обикновено правеше.

— Не щеш ли малко от това, старо? — попитах я аз, търкайки леко брада в главата на Деймън.

— Не, не. Ама тази вечер си нервен като Роза — отвърна Нана и също започна да се смее. — Брей, не бях те виждала такъв, откакто стана на четиринадесет и започна да се срещаш с Джийн Алън, ако си спомням името точно. Но Джани е права — наистина изглеждаш... хайде да кажем... страхотно.

Накрая пуснах Деймън, станах и отупах вече омачкания си вечерен костюм.

— Е, искам да благодаря на всички ви за моралната помощ, която ми оказахте в трудно за мен време — казах аз с пресилено тържествен тон и обиден израз на лицето.

— Няма за какво — викнаха всички в един глас. — Приятно прекарване на срещата. Ти си *красив*.

Тръгнах към колата, въздържайки се от погледи назад, за да ги лиша от удоволствието да ми направят някоя смешна физиономия на изпроводяк. Но се чувствах много по-добре, като че ли по странен начин обновен.

Бях обещал на семейството си, а също и пред себе си, че вече ще започна да живея нормален живот. Ни кариера, ни разследване на убийство след убийство. И въпреки това последната ми мисъл, подкарвайки колата, беше: *Гари Сонежи е отново вън. Как ще се оправяш с това?*

Като начало щях да прекарам една страхотна, мирна и вълнуваща вечер с Кристин Джонсън.

Тази вечер повече нямаше да мисля за Гари Сонежи.

Щях да бъда *страхотен*, ако не и направо *красив*.

16.

„Кинкедс“ във Фоги Ботъм е един от най-добрите ресторанти във Вашингтон, пък и от много места, където съм сядал да се храня. Храната там е по-добра дори и от вкъщи, макар че никога не бих казал това на Нана.

Двамата с Кристин се бяхме уговорили да се срещнем в бара му около седем. Пристигнах няколко минути по-рано и тя дойде веднага след мен. Сродни души. Така започна първата ни среща.

Долу Хилтън Фелтън свиреше на пианото адски прелъстителите си джаз мелодии, както правеше това шест вечери в седмицата. През уикендите към него се присъединяваше Ефраин Уурфолк на баса. Боб Кинкед ту влизаше, ту излизаше от кухнята, зорко наблюдавайки всяко блюдо, излизащо оттам. Всичко бе точно както трябва. По-добре не би могло да бъде.

— Но това наистина е страхотно място. Отдавна исках да го видя — възкликна Кристин, оглеждайки с одобрителен поглед обстановката: бара от черешово дърво, широките стълби, водещи нагоре към главната зала на ресторанта.

Никога не бях я виждал така накипена — беше по-красива, отколкото си мислех. Бе облякла дълга черна рокля, оголваща съвършено изваяни рамене. На едното ѝ рамо висеше кремав шал, поръбен с черна дантела, а на шията си бе сложила огърлица, направена от старомодна брошка, която много харесах. На краката си бе обула черни обувки без ток, но въпреки това бе метър и осемдесет без малко. Ухаеше на цветя.

Каdifено кафявите ѝ очи бяха огромни и проблясващи от онзи вид тиха наслада, каквато ѝ доставяха вероятно децата от учителите, но която не би могла да се види на лицето на нито един друг възрастен. Усмивката ѝ се появяваше на устните без всякакво усилие. Изглежда, наистина се радваше да е тук.

С всички сили се стараех да приличам на всеки друг, но не и на детектив по убийствата, затова бях избрал черна копринена риза — подарък от Джани за рождения ми ден. Наричаше я „тарикатската риза

на татко“. Бях с черни панталони, черен кожен колан, проблясващ с катарамата си от фалшиво сребро, черни обувки. Вече ми бяха казали, че изглеждам „красив“.

Отведоха ни в уютно сепаре на първия етаж. Обикновено се старая да сдържам „физическото си привличане“, но докато пресичахме залата, подир нас се обърнаха доста глави.

Напълно бях забравил какво е да излезеш с някого и да накараш хората да извържат глави подир вас. Трябва да призная, че това усещане много ми хареса. Бавно си припомнях какво беше това да си с някой, с когото искаш да бъдеш. Спомних си също така какво бе да се чувстваш пълноценен или почти пълноценен, или поне на път да станеш пълноценен.

Уютното ни сепаре гледаше към Пенсилвания Авеню^[1], както и към дрънкащия на пианото долу Хилтън Фелтън. Идеално!

— И така, как мина денят ти? — попита Кристин, след като се настанихме в сепарето.

— Нищо особено — отвърнах аз, повдигайки рамене. — Просто поредният работен ден в столичното полицейско управление.

Кристин се наклони леко към мен.

— По радиото чух, че имало някаква престрелка на Юниън Стейшън. Да си се сблъсквал с Гари Сонежи по някое време през твоята блестяща кариера?

— Съжалявам, в момента не съм на работа — отвърнах аз. — Между другото много ми харесва роклята ти.

Освен това ужасно ми харесва тази стара брошка, която си превърнала в огърлица. Харесва ми, че си се сетила да си obuеш обувки без токове, в случай че изпитам нужда да изглеждам по-висок, което не е така.

— Тридесет и един долара — каза тя и се усмихна с прекрасна, пресилено свенлива усмивка.

На нея роклята изглеждаше за милиони. Поне аз си мислех така.

Погледнах я право в очите, за да се опитам да отгатна дали й е добре. Бяха минали повече от шест месеца от смъртта на мъжа й, но това не бе кой знае колко голям срок. Стори ми се, че всичко е наред и освен това подозирах, че тя ще ми каже направо, ако има нещо.

Избрахме си бутилка мерло. После като предястия и двамата се спряхме на ипсуички миди, което бе добър старт за вечеря в

„Кинкедс“. Като основно блюдо си поръчах задушена съомга.

Кристин като че ли направи по-добър избор. Омар с гарнитура от меки като масло зелеви листа, пюре от боб и трюфели.

Докато се хранехме, не млъкнахме. Нито за секунда. Отдавна, много отдавна не се бях чувствал толкова освободен.

— Деймън и Джани казват, че си най-добрият директор, когото са виждали. Дадоха ми по долар, за да ти го кажа. А твоята тайна каква е? — попитах аз по едно време, усещайки, че с усилие потискам желанието си да бърбля глупости, докато съм с нея.

Преди да отговори, Кристин се позамисли.

— Ами... мисля, че най-верният и най-близък до истината отговор е, че ми е приятно да преподавам. Има и още един отговор, който е горе-долу същият. Ако си десняк, ти е ужасно трудно да пишеш с лявата ръка. Е, повечето деца в началото са левичари. Винаги се старая да го запомня. Ето това е тайната ми.

— Разкажи ми как мина денят ти в училище — помолих я аз, втренчил поглед в очите ѝ, неспособен да го отклоня встрани.

Молбата ми я изненада.

— Наистина ли искаш да знаеш как мина денят ми? Защо?

— Твърдо. Дори не знам защо.

Защото обичам гласа ти. Обичам начина, по който изразяваш мислите си.

— Всъщност днес бе голям ден — каза тя и в очите ѝ отново проблесна светлина. — Сигурен ли си, че искаш да чуеш всичко това, Алекс? Никак не ми се иска да те отегчавам с работата си.

Кимнах:

— Сигурен съм. Никога не задавам въпроси, чиито отговори не искам да чуя.

— Добре тогава, ще ти разкажа. Днес всички деца трябваше да се преструват на седемдесет-осемдесет годишни старци и старици. Трябваше да вървят и да се движат малко по-бавно от обикновено. Трябваше да се справят с немоцта си, със самотата и с това да не са център на внимание, както обикновено. Наричаме това „да влезеш в кожата на другия“ и го правим много често. Това е чудесна програма и аз прекарах един страхотен работен ден, Алекс. Благодаря ти, че ме попита. Беше прекрасно.

Кристин отново ме попита как е минал денят ми и аз ѝ разказах колкото е възможно по-малко неща. Не исках да я разстройвам и отново да преживявам всичко. Говорихме си за джаз, за класическа музика и за последния роман на Ейми Тан. Изглежда, знаеше всичко и бе изненадана, че съм чел „Стоте тайни сетива“ и още повече се изненада, че ми е харесала.

После ми разказа какво било за нея да израсне на югоизток и ми довери голяма тайна — каза ми за Дъмбо-Гъмбо.

— През цялото време, докато бях в отделенията — разказваше Кристин, — бях Дъмбо-Гъмбо. Така ме наричаха някои от децата. Имах големи уши, разбираш ли. Като на Дъмбо, летящото слонче.

Тя отметна косата си с ръка.

— Ето, виж.

— Много са хубави даже — отвърнах аз.

Кристин се засмя:

— Не ме разочаровай, моля те. Ушите ми *наистина* са големи. И усмивката ми е *огромна*. Само зъби и венци.

— И някое тарикатче ти е измислило прякора Дъмбо-Гъмбо, така ли?

— Брат ми Дуайт. Освен това измисли и още един — Гъмбо Дин. Още не ми е казал, че съжалява за постъпката си.

— Е, аз пък го съжалявам. Усмивката ти е ослепителна, а ушите ти са големи точно колкото трябва.

Тя отново се засмя. Обичах смеха ѝ. Всъщност обичах всичко в нея. По-щастлив от тази първа вечер заедно едва ли бих могъл да се чувствам.

[1] Там на номер 1600 се намира Белият дом. — Б.пр. ↑

17.

Времето летеше неусетно. Говорехме си за различни типове образование, за изложбата в Коркорановия Гордън Парк, а също и за най-обикновени глупости. Когато за първи път погледнах часовника, мислейки, че ще е някъде около девет и половина, часът бе дванадесет без десет.

— Тази вечер само за училища разговаряхме — каза Кристин. — Вече трябва да тръгвам, Алекс. Наистина. Каляската ми ще се превърне в тиква и тъй нататък.

Колата ѝ бе паркирана на Деветнадесета улица и дотам отидохме пеша. Улиците бяха смълчани, пусти и окъпани в светлината на уличните лампи.

Чувствах се, сякаш бях пийнал малко повече, но знаех, че не съм. Усещах се освободен от всякакви грижи, припомнях си отново какво е да се чувстваш така.

— Ще ми се някой ден да повторим тази вечер. Какво ще кажеш за утре? — попитах аз и усмивката ми беше готова да цъфне на лицето.

Божичко, страшно ми беше хубаво!

Изведнъж нещо обаче се обърка. Видях изражение, което не ми хареса — тъга и притеснение. Кристин се вгледа в очите ми.

— Не мисля, че идеята е добра, Алекс. Съжалявам — каза тя. — Наистина съжалявам. Мислех, че съм готова, но май не съм. Има една поговорка: *Белезите растат заедно с нас*.

Поех шумно въздух. Не бях очаквал това. Дори не си спомнях какво означава да сбъркаш с някого. Бе като внезапен удар в корема.

— Благодаря ти, че ме заведе в най-хубавия ресторант, в който съм била досега. Много, много съжалявам. Не си виновен ти, Алекс.

Кристин не сваляше поглед от очите ми. Като че ли търсеше да види нещо, но не го намираше.

Вмъкна се в колата си, без да каже дума повече. Изведнъж бе станала делова, практична, сдържана. Запали и потегли. Останах да стърча на пустата улица, загледан подире ѝ, докато червените габарити не се стопиха в далечината.

Не си виновен ти, Алекс. Думите ѝ не преставаха да звучат в главата ми.

18.

Лошото момче отново бе в Уилмингтън, Делауеър. Имаше малко работа тук. В някои отношения това дори можеше да се окаже най-добрата част.

Гари Сонежи се разхождаше из добре осветените улици на Уилмингтън и като че ли не обръщаше внимание на околния свят. И за какво трябваше да му обръща? Достатъчно изкусен беше в грима и дегизирането, за да измами тъпаците, живеещи тук. Беше измамил ония от Вашингтон, защо да не измами и тия?

Той спря и се взря в огромния плакат над местната гара. „Уилмингтън — място, където можеш да бъдеш някой“, пишеше на него с големи червени букви на бял фон. *Какви страхотна невинна шега*, помисли си той.

Носеше пътническа чанта в ръка, но не привличаше ничие внимание. Малкото хора, които бе срещнал по време на разходката си, изглежда, бяха облечени по каталога на *Сиърс* от 1961 година.

На няколко пъти чу стържещия средноатлантически акцент. „Требва а се обадим дома“ (Трябва да се обадя вкъщи). Тъп и отвратителен диалект за тъпи и отвратителни мисли.

Исусе Христе, какво място за живеене! Как е успял да преживее в тази стерилна обстановка толкова време? Защо изобщо си дава труд да се връща? Е, отговорът на този въпрос му бе ясен. Сонежи знаеше защо се връща.

Отмъщение.

Време за отплата.

Свърна от Норт Стрийт и пое по неговата стара улица — Сентръл Авеню. След малко спря пред боядисана в бяло къща и дълго се визира в нея. Бе скромнен дом в колониален стил на два етажа. Бе собственост на дядото и бабата на Миси и затова тя не се бе преместила.

Тракни с токове, Гари. Божичко, никое друго място не е като дома ти.

Отвори чантата си и извади избраното от него оръжие. Бе особено горд с него. Доста дълго време бе чакал, за да го вкара в употреба.

Най-сетне Гари Сонежи пресече улицата и се изкачи по няколкото стъпала на предното стълбище, сякаш бе собственик на къщата. После отвори вратата с помощта на ключа, който му бе останал отпреди четири години — от деня, в който Алекс Крос бе връхлетял в живота му заедно с партньора си Джон Сампсън.

Влезе вътре и... колко мило — жена му и дъщеря му го очакваха, хапвайки бисквитки и гледайки телевизия.

— Здравсти. Помните ли ме? — попита Сонежи тихо.

И двете започнаха да пицят.

Неговата собствена предана жена Миси.

Неговото любимо малко момиченце Рони.

Пицяха не защото бяха видели непознат, а защото го бяха разпознали и бяха видели оръжието.

19.

Ако започнеш да се съобразяваш с всички факти, някоя сутрин може и да не се събудиш. Оперативната зала в полицейското управление бе изпълнена до краен предел с непрекъснато звънящи телефони, писукащи принтери, проблясващи монитори и наблюдателна апаратура — последна дума на техниката. Целият този шум обаче не можеше да ме измами. Още не бяхме стигнали доникъде със стрелбата на гарата.

Първото нещо, което направих, бе да запозная хората със Сонежи. От мен се очакваше да го познавам по-добре от всеки друг, но въпреки това ми се струваше, че не знам достатъчно, особено пък сега. Проведохме съвещание на — както ние я наричахме — кръглата маса. В продължение на един час сбито излагах подробностите по отвлечането на две деца преди няколко години в Джорджтаун, извършено от него, залавянето му и десетките разпити, проведени от мен в затвора „Лортън“ до момента на бягството му.

След като всеки от групата хукна да изпълнява задълженията си, аз също се захванах за работа. Трябваше да разбере кой е Сонежи, истинският Сонежи, защо е решил да започне отново и защо се е върнал във Вашингтон.

Обеда го подминах, без да забележа. И това време отиде само за сортиране на планините от данни, които бяхме събрали за Сонежи. Някъде около два следобед с болезнена яснота осъзнах количеството забодени листчета на таблото, на което слагахме „важната“ информация.

Една оперативна зала не е никаква оперативна зала без забодените на таблата карти и огромното табло с информация за това как се развива случаят. В най-горния му край с големи букви е написано името на случая, дадено му от началника на детективите. В случая това беше „Паяжина“, тъй като в полицейските кръгове Сонежи бе известен под прякора Паяка. Всъщност аз му го измислих.

Една част от това табло бе отделена за „цивилни нишки“. Това бяха показанията на надеждни свидетели на вчерашната стрелба на

Юниън Стейшън. Друга част беше „полицейски нишки“ — тя пък се състоеше от показанията на полицейски служители, оказали се на гарата по време на стрелбата.

Цивилните нишки са показания на „нетренирано око“, докато полицейските са „тренирано око“. И крайният резултат от всички тези показания засега беше, че никой не разполагате с добро описание на настоящия външен вид на Сонежи. Тъй като в миналото Сонежи бе вече демонстрирал необичайното си изкуство в дегизирането, това не бе изненада за никого, но бе неприятно за всички.

В друга част на таблото бе поместена историята на случая *Сонежи*. На дълга, навита на руло компютърна разпечатка бе описано всяко място, където срещу Сонежи е било повдигано обвинение в някакво престъпление, включително и няколко неразкрити убийства още от ранните му години в Принстън, Ню Джърси.

Вяха прикрепени и снимки на уликите, с които разполагахме засега. Под тях с маркер бе написан текст — „известни умения, Гари Сонежи“; „скривалища, Гари Сонежи“; „физически характеристики, Гари Сонежи“; „предпочитани оръжия, Гари Сонежи“.

Имаше и категория „известни съучастници“, но тя беше още празна. И вероятно така щеше да си остане. Доколкото знаех, Сонежи винаги бе работил сам. Дали още беше така? Дали се е променил след последната ни среща?

Около шест и половина вечерта ми се обадиха от лабораторията за обработка на улики на ФБР в Куонтико. Къртис Уадъл ми беше приятел и знаеше какво изпитвам към Сонежи. Бе ми обещал веднага да ми се обади, ако разбере нещо интересно.

— Седнал ли си, Алекс? Или крачиш нервно наоколо, стиснал в ръка някой от онези безвкусици на техническата мисъл, наречени безжични телефони? — попита ме той.

— Крача, Къртис. Но съм стиснал най-обикновен старомоден телефон. Даже е черен на цвят. Самият Александър Бел би му се възхитил.

Шефът на лабораторията се засмя и аз си представих широкото му, обсипано с лунички лице и къдравата му червена коса, вързана отзад на опашка. Къртис много обичаше да приказва за празни работи и знаех, че трябва да го оставя да се наговори, в противен случай можеше да се обиди и дори да стане малко злобен.

— Добро момче, добро момче. Слушай, Алекс, имам някои работи тук, ама не съм сигурен дали ще ти харесат. На мен във всеки случай не ми харесват. Не съм сигурен дори дали можем да им вярваме.

С усилие успях да произнеса:

— Тъъ, какво имаш, Къртис?

— Кръвта, която намерихме по приклада и цевта на пушката, помниш ли? Разбрахме на кого е. Въпреки че — както вече ти казах — не знам дали да вярваме на резултата или не. Кайл е съгласен. Познай от раз. Кръвта не е на Сонежи.

Къртис беше прав. Изобщо не ми хареса. Мразя изненадите, в което и да е разследване на убийство.

— Какво, но дяволите, означава това? Чия е кръвта в такъв случай? Знаеш ли?

Чух го как пое дълбоко въздух и след това бавно го изпусна.

— Алекс, кръвта е твоя. Кръвта по снайпера е твоя.

ВТОРА ЧАСТ НА ЛОВ ЗА ЧУДОВИЩА

20.

Когато Сонежи пристигна на Пен Стейшън в Ню Йорк, вече бе настъпи пиковият час. Движеше се точно навреме за следващото действие. *Божичко, бе изживявал този момент хиляди пъти преди днешния ден.*

Легионите подобия на човеци бързаха да се приберат у дома, където щяха да се тръшнат на дюшеците (пухени не им се полагаха), да поспят известно време, което минаваше като един миг, и на сутринта отново щяха да подгонят влаковете. Исусе Христе, а казваха, че *той* бил луд!

Това със сигурност бе най-хубавото — за този миг той бе мечтал повече от двадесет години. *Именно за този момент!*

Бе планирал да бъде в Ню Йорк между пет и пет и половина — и ето че беше. Тук смееее, Гари! Той си представи, не, *видя* се как излиза от тъмните и дълбоки тунели на Пен Стейшън. Знаеше, че ще е извън кожата си от гняв, когато се качи горе. Знаеше го още преди да чуе музиката — някаква абсолютно тъпа маршова група, — примесена с тенекиено звучащата информация за влаковете.

— За Бей Хед Джанкшън можете да минете през изход А и да се качите от перон 8 — провъзгласи някакъв бащински глас за незнаещите.

Всички към Бей Хед Джанкшън. Всички да се качват, тъпи простаци такива, скапани работи!

Погледът му изрови от тълпата един носач с очукан и невзрачен външен вид, сякаш животът го бе изоставил още преди тридесет години.

— Не можеш да потиснеш лошото у човека — каза Сонежи на минаващия работник. — Схващаш ли? Разбираш ли какво ти казвам?

— Върви на майната си! — отвърна му работникът.

Гари Сонежи изхъмка нещо като смях. Да получи такъв ритник от някакъв си сульо! Ама напоследък ги имаше навсякъде, сякаш обединени в някаква лига.

Впери поглед в работника. Реши да го накаже — като го остави да живее.

Днес не ти е ден да умреш. Името ти си остава в Книгата на живота. Продължавай да ходиш по земята.

Бе вече бесен, точно както очакваше. Започна да му причернява. Кръвта, нахлула с грохот в мозъка, гърмеше оглушително в ушите му. Това не беше добре. Противопоказно на трезвата и рационална мисъл. *Кръвта? Дали ония хрътки са разбрали?*

Гарата бе докрай претъпкана с блъскащи се, бързаци и намръщени нийоркчани в най-лошата си фаза на раздразнение. Тия редовни пътници бяха невероятно агресивни и отблъскващи.

Никой от тях ли не го виждаше? Ами, виждаха го и още как. Е, и какво от това? Ставаха още по-агресивни и нахални.

Обаче нито един от тях не бе достигнал степента на клокочещата в гърдите му ярост. Дори не бе близо до нея. Омразата му бе омраза от най-чист вид. *Дестилирана*. Самият той беше ярост. Правеше неща, за които повечето от тях можеха само да си мечтаят. Техният гняв бе мъглав и разсеян, блъскащ се само в границите на съзнанието им. А той виждаше гнева си ясно и действаше на момента, съобразявайки се с него.

Толкова приятно бе да си вътре в Пен Стейшън и да правиш нова постановка. Той вече бе навлязъл в стихията си. Виждаше всичко в едър план, в триизмерно изображение, което сякаш можеше да пипне. „Дънкин Донатс“, „Обувки“, „Вестници и списания“. Непрестанният приглушен грохот на влаковете долу — всичко бе точно така, както си го бе представял.

Знаеше какво ще се случи в следващия момент и как ще завърши.

Към крака си Гари Сонежи бе притиснал нож с петнадесет сантиметрово острие. Мечта за всеки колекционер. Със седефена дръжка и тясно, назъбено и от двете страни острие.

— Красив нож за красиви хора — бе му казал един мазен продавач преди много, много време.

— Завий ми го — кратко му бе наредил Сонежи.

И оттогава си бе все с него. За специални случаи като днешния. Или като онзи, когато бе убил един агент от ФБР на име Роджър Греъм.

Подмина щанда на „Хъдзън Нюз“ с лъскавите му списания и цветни снимки хора, вперили поглед в света навън, вперили поглед в него, мъчейки се да му натрапят пропагандата си. Наоколо продължаваха да го блъскат и да го мушкат с лакти. Брей, тия хора никога ли не спират?

Супер! Видя един субект, сякаш излязъл от мечтите му. От онези, когато бе още хлапе. Ето това *бе човекът*. Нямаше никакво съмнение. Позна лицето, походката, стойката, изобщо всичко в него му бе познато. Това беше човекът в сивия бизнес костюм, онзи, който му напомняше за баща му.

— Отдавна си го търсеше! — изръмжа Сонежи на господин Сивия костюм. — Търсеше си го и още как!

Той стрелна ръката с ножа напред и усети как острието му потъва в плът. Бе точно така, както си го бе представял.

Бизнесменът видя как острието се впира в гърдите му близо до сърцето. Върху лицето му се изписаха уплаха и изненада. После той се строполи на пода, убит на място, с обърнати нагоре очи и замръзнал на лицето безмълвен вик.

Сонежи знаеше какво ще се случи в следващия момент. Той се завъртя на пети, кривна с танцова стъпка вляво и мушна острието във втората жертва — мудно влачещ се мъж с тениска на *Naked Lacrosse*. Всъщност подробностите нямаха значение, но някои от тях се запечатваха в съзнанието му. Следващата жертва бе чернокож мъж, продаващ *Стрийт Нюз*. Трима от трима.

Това, което бе от най-голямо значение, бе *кръвта*. Сонежи гледаше как безценната кръв се разлива по мръсния, изтъркан и зацапан бетонен под. Попиваше в дрехите на пътниците, бавно пълзеше под телата им. Кръвта бе улика, тест на Роршах за полицията и ловците от ФБР. Кръвта бе пролята за Алекс Крос, за да му даде възможност да се сети.

Гари Сонежи пусна ножа. Настана невероятна бъркотия. Писъците, разнесли се из цялата Пен Стейшън, най-сетне разбудиха ходещите мъртъвци.

Вдигна поглед към тъпите надписи отгоре: *Изход към 31 улица, Колетно отделение, Информация, Метрото към Осма улица*.

Знаеше как да излезе от Пен Стейшън. Всичко бе предварително обмислено. Бе взимал това решение хиляди пъти.

Със забързана крачка той отново потъна в тунелите надолу. Никой не се опита да го спре. Пак се бе превърнал в Лошото момче. Мащехата му може би щеше да излезе права. Неговото *наказание* щеше да се състои в това да се вози из нюйоркското метро.

Бррр. Страшничко!

21.

В седем часа вечерта ме споходи най-странното видение в живота ми. Бях излязъл от себе си и *се наблюдавах от страни*. Минавах с колата покрай училище „Съджърнър Трут“ на път за вкъщи. Видях колата на Кристин Джонсън и спрях.

Излязох от колата и я зачаках. Чувствах се невероятно уязвим. И малко глупав. Не бях очаквал Кристин да е в училището по това време.

В седем и четвърт тя най-сетне излезе. Дъхът ми спря, когато я видях. Чувствах се като ученик. В това може би нямаше нищо лошо, може би точно така трябваше да се чувствам. Поне отново изпитвах някакво чувство.

Изглеждаше толкова свежа и привлекателна, сякаш току-що бе дошла на работа. Бе облечена в рокля на сини и жълти цветя, плътно прилепнала в тънката ѝ талия, със сини сандали с висок ток и синя чантичка, преметната през рамото. Песента на „Ролинг Стоунс“: *Have you seen her dressed in blue? See the sky in front of you*^[1] — веднага се завъртя в главата ми. Чаках я, какво толкова.

Кристин ме видя и на лицето ѝ веднага се появи разстроено изражение. Тя продължи да върви, сякаш бързаше за някъде — където и да е, стига да е далеч от това място.

Ръцете ѝ бяха скръстени пред гърдите. *Лош знак*, помислих си аз.

Възможно най-лошият телесен език. Излъчващ отбрана и страх. Едно нещо започваше да ми става ясно: Кристин Джонсън не желаше да ме вижда.

Знаех, че не трябваше да идвам, трябваше да се спра, но просто не можах да се сдържа. Исках да разбера какво бе станало, след като излязохме от „Кинкедс“. Само това, нищо повече. Просто и ясно обяснение, дори да се окажеше болезнено.

Поех дълбоко въздух и се отправих към нея.

— Здравсти — казах аз. — Искаш ли малко да се поразходим? Прекрасна вечер е.

Едва говорех, а на мен никога не бяха ми липсвали думи.

— Какво, кратка почивка в два̀йсет часовия ти работен ден? — полуусмихна се Кристин или поне се опита да го направи.

Аз също ѝ се усмихнах, чувствайки се адски неловко. Поклатих глава:

— Не съм на работа.

— Ясно. Разбира се, може да се разходим малко, но само няколко минути. Вечерта е прекрасна, прав си.

Свихме по улица F и навлязохме в парка „Гарфийлд“, който бе особено красив именно през ранното лято. Крачехме мълчаливо един до друг. Накрая спряхме до една претъпкана детска площадка. Течеше напрегнат бейзболен мач.

Не бяхме далеч от магистралата „Айзенхауер“ и приглушеният шум от движението се чуваше като далечно, почти успокояващо съскане. Магнолиите цъфтяха, лалетата — също. Майките и бащите играеха с децата си — тази вечер всички бяха в чудесно настроение.

От около тридесет години насам това бе паркът на моето детство и през деня можеше да бъде почти идиличен. Двамата с Мария често идвахме тук, когато Деймън беше още малък, а тя бе бременна с Джани. Много от тези спомени бяха започнали вече да избледняват, в което вероятно нямаше нищо лошо, но все пак бе тъжно.

Най-накрая Кристин проговори:

— Съжалявам, Алекс. — До този момент бе свела поглед към земята, но сега вдигна прекрасните си очи към мен. — За онази вечер. За неприятната сценка до колата ми. Май се паникьосах тогава. Откровено казано, дори не съм сигурна какво точно стана.

— Нека бъдем откровени — казах аз. — Защо не?

Виждах, че ѝ е трудно, но трябваше да знам какво точно чувства. Искан да чуя нещо повече от онова, което ми бе казала, след като излязохме от ресторанта.

— Искан да се опитам да ти обясня — добави тя, стиснала юмруци и потропвайки с крак.

Цял куп лоши признаци.

— Може би аз сбърках нещо — обадох се с несигурен глас. — В края на краищата аз бях този, който непрекъснато те канеше на вечеря, докато...

Ръката на Кристин се протегна напред и покри моята.

— Моля те, остави ме да довърша — прекъсна ме тя и отново се усмихна с нейната полуусмивка. — Нека се опитам да кажа това веднъж завинаги. И бездруго щях да ти се обадя. Имах намерение да ти се обадя тази вечер. И щях да го направя.

Кристин леко трепереше. Гласът ѝ също потрепна, когато започна:

— Алекс, мъжът ми умря от такова насилие, с каквото ти се сблъскаш всеки ден. Ти приемаш този свят, обаче на мен ми се струва, че не мога. Просто не съм такъв човек. Не бих могла да понеса загубата на някого, с когото съм близка. Логично ли ти го обяснявам? Малко съм смутена.

Вече всичко започна да ми става свършено ясно. Мъжът на Кристин бе убит през декември. Каза, че в брака им имало никакви проблеми, но че още го обичала. Бе видяла как го застрелват в собствения им дом, бе го видяла да умира пред очите ѝ. Тогава бях я прегърнал. Бяха ме пратили аз да поема случая.

Отново ми се прииска да я прегърна, но това щеше да бъде грешка. Стоеше пред мен, здраво обгърнала раменете си с ръце. Разбирах чувствата ѝ.

— Моля те, чуй ме, Кристин! Нямам намерение да умирам, докато не подмина осемдесетте. Много съм прост и упорит, за да умира. Затова ще живеем заедно повече, отколкото всеки от нас е живял досега. Най-малко четиридесет и няколко години. А това с доста дълго време, за да се избягваме.

Кристин лекичко поклати глава, без да сваля поглед от моя. Накрая по устните ѝ плъзна усмивка.

— Наистина ми харесва как работи тази твоя луда глава. Веднъж си детектив Крос и веднага след това — много открито и много сладко хлапе. — Тя скри лице в ръцете си. — Божичко, вече не знам какво говоря!

Всичко в мен крещеше да го направя, всяко сетиво, всяко чувство. Бавно и внимателно протегнах ръце и взех Кристин в прегръдките си. Тя толкова естествено потъна в тях. Почувствах, че се разтапям и чувството ми хареса. Приятно ми беше дори, че и коленете ми леко изтръпват.

Целунахме се за първи път — устните ѝ бяха нежни и сладки и бавно мърдаха под моите. Не се отдръпна, както очаквах. Връхчетата

на пръстите ми пробягаха нежно по едната ѝ буза, после по другата.

Кожата ѝ бе гладка и пръстите ми потрепераха, като че ли докосвах пареща повърхност. Сякаш от много, много дълго време не ми беше достигал въздух и изведнъж ми се даваше възможност да дишам до насита. И дишах. Отново се почувствах жив.

Кристин бе затворила очи, но сега отново ги отвори. Погледите ни се срещнаха.

— Точно както си представях — прошепна тя. — Около четиристотин и петдесет пъти.

Точно тогава се случи най-лошото нещо, което може да си представи човек — пейджърът ми *забибипка*.

[\[1\]](#) Виждал ли си я облечена в синьо? Все едно небето е пред теб.
— Б.пр. ↑

22.

В шест часа вечерта в Ню Йорк по всички улици на вечно задръстения от движение участък около Пен Стейшън виеха сирени. Детектив Манинг Голдман паркира тъмносиния си таурус пред пощата на Шесто Авеню и хукна към местопрестъплението.

Хората по оживения булевард започнаха да се спират, загледани в тичащия с всички сили Голдман. Обръщаха глави във всички посоки, мъчейки се да разберат за какво става въпрос и защо този човек тича като луд.

Голдман бе с дълга тъмно кестенява, леко посивяваща коса и сивееща брадичка. На едното му ухо проблясваше златна обичка. Приличаше повече на застаряваща рок звезда, отколкото на детектив от отдел „Убийства“.

Партньор на Голдман бе един детектив, работещ първа година като такъв, на име Кармине Гроза. Имаше здраво телосложение, къдрава черна коса и напомняше Силвестър Сталоун на млади години — прилика, която той мразеше. Голдман рядко говореше с него. Смяташе, че през живота си Гроза не бе изрекъл нито една дума, която си струва да се чуе.

Въпреки това Гроза плътно следваше петдесет и осем годишния си партньор, който в момента бе най-възрастният детектив в Манхатън, излизащ да работи по улиците, вероятно най-добрият и определено най-дребнавото и свадливо копеле, което Гроза бе срещал.

В политиката Голдман бе смятан за някъде по-вдясно от Пат Бюканън и Ръш Лимбау^[1], но както повечето слухове, и този беше неточен. По някои въпроси — арестуване на престъпници, правата на престъпниците срещу правата на останалите граждани и смъртното наказание — Голдман беше радикален консерватор. Бе убеден, че всеки, който има дори съвсем малко мозък в главата си, ако работи само два часа в отдел „Убийства“, ще дойде до същите заключения, до които той бе достигнал. От друга страна пък, станеше ли въпрос за правата на жените, за бракове от един и същи пол или пък за Хауърд Стърн^[2], Голдман бе либерален като тридесетгодишния си син, който

работеше като адвокат в Съюза за защита на гражданските свободи. Разбира се, Голдман не разправяше за това наляво и надясно. Последното нещо, което искаше, бе да развали репутацията си на непоносимо копеле. Ако направеше това, може би щеше да се наложи да разговаря с тъпи младоци като тоя „Слай“^[3] Гроза например.

Голдман все още бе в много добра форма — в много по-добра от тази на Гроза, с неговата диета на суха храна, високооктанова кока-кола и силно подсладен чай. Той тичаше срещу потока излизачи от Пен Стейшън хора, мислейки, че убийствата — поне при тия, с които си бе имал работа досега — ставаха в или около главната чакалня на гарата.

„Убиецът е избрал пиковия час, защото е имал нещо наум — мислеше Голдман, докато приближаваше чакалнята. — Или това, или е откачил точно когато чакалнята е била тъпкана от потенциални жертви.“

Какво е довело откачалника на Пен Стейшън в пиковия час, питаше се Манинг Голдман. Вече имаше една смразяваща кръвта теория, която не бе споделил с никого.

— Манинг, мислиш ли, че е още някъде тук? — попита го Гроза изотзад.

Навикът на Гроза да се обръща към всички на малко име, сякаш е бил с тях в една детска градина, наистина му лазеше по нервите.

Голдман не му обърна внимание. Не, не мислеше, че убиецът е още в Пен Стейшън. Убиецът се разкарваше на свобода из Ню Йорк. Ето това бе най-важното. Заболяваше го коремът от тази мисъл, което не бе много рядко за него, особено през последните две години.

Две подвижни сергии спираха пътя към местопрестъплението. На едната бе написано „Кожа от Монтего Сити“, а на другата — „От Русия с любов“. Да се махат в Ямайка и респективно в Русия, мина му през ума.

— Нюйоркско полицейско управление. Махайте тия лайнарки оттука! — викна Голдман на продавачите.

Той си проби път през тъпката зяпачи, полицаи и служители от гарата, събрани около трупа на чернокож мъж със събрана на опашка коса и вехти дрехи. Около група имаше пръснати и оплескани с кръв броеве на *Стрийт Нюз*, така че Голдман веднага разбра с какво се е занимавал черният и защо е бил на гарата.

Приближил се още по-наблизо, той забеляза, че жертвата е била малко под тридесетте. Имаше необичайно много кръв. Твърде много. Цялото тяло бе обградено от яркочервена локва.

Голдман се приближи до униформен служител на Амтрак.

— Детектив Голдман — представи се той, разгръщайки с една ръка картата си. — Перони десет и единадесет — посочи той към висящите отгоре надписи. — Кои влакове дойдоха на тези перони малко преди убийствата?

— Последният влак на десети перон? Трябва да е бил от Филадельфия, Уилмингтън и Балтимор, тръгващ от Вашингтон.

Голдман кимна. Точно от това се уплаши най-много, като чу, че убиецът се е развихрил на гарата и че е успял да се измъкне. Този факт означаваше, че той е с ясно съзнание. Убиецът бе действал по план.

Голдман подозираше, че убиецът от Юниън Стейшън и Пен Стейшън е един и същ и че маниакът в момента е в Ню Йорк.

— Имаш ли вече някаква идея, Манинг? — изджафка зад него Гроза.

Голдман най-сетне проговори на партньора си, без да поглежда към него:

— Аха. Тъкмо си мислех, че може да продават запушалки за ушите, запушалки за задника, а защо не и запушалки за устата.

След това Манинг Голдман отиде до един обществен телефон. Трябваше да се обади във Вашингтон. Бе убеден, че в Ню Йорк е дошъл Гари Сонежи. Може да е тръгнал на сафари за хора и му предстоят двадесетина — тридесет убийства.

Напоследък всичко бе възможно.

[1] Журналисти, радио и тв водещи, широко известни на американската публика с острите си и предизвикателни фейлетони (Пат Бюканън) и скандални предавания, сваляни неведнъж от ефир. — Б.пр. ↑

[2] Виж 1 ↑

[3] Галеното име, с което американската преса нарича Силвестър Сталоун. — Б.пр. ↑

23.

Отговорих на пейджъра и от Ню Йорк се получиха неприятни новини. Последвал е нов удар в претъпканата с пътници гара. Това ме задържа на работното ми място и след полунощ.

Гари Сонежи вероятно бе в Ню Йорк. Ако, разбира се, не е тръгнал към някой друг град, набелязан от него за нови убийства. Бостън? Чикаго? Филадельфия?

Когато се прибрах вкъщи, лампите навсякъде бяха изгасени. В хладилника намерих лимонов кекс и го изядох. На вратата на хладилника Нана бе залепила изрязана от вестник статия за някоя си Осеола Маккарти. Над петдесет години Осеола перяла дрехи в Хатисбърг, Мисисипи. Спестила сто и петдесет хиляди долара и ги дарила на университета на Южен Мисисипи. Президентът Клинтън я поканил във Вашингтон и ѝ връчил орден за гражданска доблест.

Кексът бе превъзходен, но на мен ми бе необходима по-съществена храна. Отидох да видя дали шаманката ми спи.

— Будна ли си, старо? — тихо попитах пред вратата на Нана.

Тя винаги я държи леко открехната, в случай че децата имат нужда от нея. *Отворено 24 часа, точно като 7 — Единадесет*^[1], обичаше да казва често тя. Когато бях малък, нещата бяха същите.

— Зависи от намеренията ти — долетя гласът ѝ от тъмното. — О, ти ли си, Алекс? — тихо се изкиска тя и плю против уплах с пресилено облекчение.

— А кой друг да е? Кажи де? Посред нощ пред вратата на спалнята ти?

— Може да е всеки. Сульо и Пульо. Крадци в този наш опасен квартал дал господ. Или пък някой от моите поклонници.

Винаги си говорим така с нея. Така е било, така и ще бъде.

— Кажи ми за някого от тях.

Нана отново се изкиска.

— Аз няма да ти кажа, но подозирам, че ти имаш приятелка, за която можеш да ми разкажеш това-онова. Ама почакай. Сложи малко

вода за чая ми. В хладилника има кекс, поне имаше... Знаеш, че имам поклонници, нали, Алекс?

— Ще ти сложа вода — отвърнах аз. — Кексът обаче вече замина за рая на кексовете.

След няколко минути Нана се появи в кухнята. Бе облякла любимата си къщна рокля на сини райета с големи бели копчета отпред. Изглеждаше така, сякаш е готова да започне новия ден в дванадесет и половина през нощта.

— Искам да ти кажа само две думи, Алекс. Ожени се за нея.

Обърнах очи към тавана.

— Не е това, което си мислиш, старо. Не е толкова просто.

Тя си наля от кипналия чай.

— О, напротив, съвсем просто е, внучето ми. Напоследък походката ти стана една такава пружинираща, а в очите ти — приятен блясък. Ти, господинчо, си затънал до ушите. И си последният, който го забелязва. Кажи ми сега нещо. Това е сериозен въпрос.

Въздъхнах.

— Още май не си се събудила от сладките си сънища. Какво сега? Питай.

— Ето какво ще те питам. Ако за този наш малък сеанс сега ти взема пари, да речем — деветдесет долара, тогава може би ще бъдеш по-склонен да приемеш съвета ми, нали?

И двамата се разсмяхме на лукавата ѝ шега, плод на уникалното ѝ чувство за хумор.

— Кристин не иска да се вижда с мен.

— О, боже! — възкликна Нана.

— Да, точно така — „о, боже“. Не иска да има нищо общо с детектив по убийствата.

Нана се усмихна.

— Колкото повече чувам за Кристин Джонсън, толкова повече ми харесва. Умно момиче. Има глава на тези прекрасни рамене.

— Ще ме оставиш ли да говоря? — попитах я аз.

Нана смръщи вежди и ме погледна сериозно.

— Ти винаги си готов да кажеш какво точно искаш, само че не подбиращ подходящия момент. Обичаш ли тази жена?

— Още като я видях за първи път, почувствах нещо необикновено. Сърцето поведе главата. Знам, че звучи малко

налудничаво.

Тя поклати глава и едновременно с това успя да отпие от чая си.

— Алекс, колкото и умно момче да си, понякога сякаш виждаш нещата в обратен ред. Изобщо не звучи налудничаво. Звучи така, сякаш за първи път, откакто Мария умря, се променяш, и то към по-добро. Защо не огледаш уликите, с които разполагаме? Отново си върна живата и пружинираща походка. Очите ти блестят и са готови да се усмихнат. Напоследък си добър дори с мен. Събери всичко това наедно и какво се получава? Сърцето ти отново работи.

— Но тя се страхува, че работата ми е опасна и може да ме убият. Съпругът ѝ беше убит, не помниш ли?

Нана се надигна от стола си. После тежко заобиколи масата и спря съвсем близо до мен. Годиците я бяха смалили дотолкова, че се обезпокоих. Не можех да си представя живота си без нея.

— Обичам те, Алекс — каза тя. — Каквото и да правиш, аз пак те обичам. *Ожени се за нея*. Поне заживейте с нея заедно. — Тук тя млъкна и се засмя. — Не мога да повярвам, че го казах.

Нана ме целуна, след което тръгна да си легне.

— Аз *наистина* имам поклонници — подвикна тя вече от коридора.

— Ами омъжи се за някого от тях тогава — подхвърлих аз.

— Аз не съм влюбена, убиецо на лимонови кексове. Ти си влюбеният.

[1] Верига денонощни магазини в Щатите. — Б.пр. ↑

24.

Първото нещо, което направихме двамата със Сампсън сутринта, или по-точно в шест и тридесет и пет, бе да хванем влака за нюйоркската Пен Стейшън. Щяхме да стигнем дотам почти толкова бързо, колкото и да отидем до летището, да се мотаем, докато паркираме, да се бавим из авиокомпаниите... Освен това ми се искаше да помисля още малко.

Теорията, че колячът от Пен Стейшън е бил Гари Сонежи, бе лансирана от Нюйоркското полицейско управление. Първо трябваше да науча нещо повече за убийствата в Ню Йорк, но ситуацията за привличане на внимание беше същата, в каквата Сонежи се бе подвизавал и по-рано.

Пътуването във влака бе приятно и удобно и през по-голямата му част имах чудесна възможност да помисля за Сонежи. Това, с което не можех да се примиря, че не мога да си обясня, бе защо Сонежи вършеше престъпления, прилични повече на актове на отчаяние. Изглеждаха ми самоубийствени.

Бях разпитвал Сонежи десетина пъти, откак го бях арестувал преди няколко години. Тогава изобщо не ми се видя самоубийствен тип човек. Бе твърде голям егоист, дори мегаломан.

Може би копираше нечии престъпления. Обаче това, което в момента правеше, го нямаше никъде. *Какво се е променило? Сонежи ли ги вършеше тези убийства? Дали това не е някой номер или отвличаща маневра? Да не би да е капан? Как, по дяволите, е нацапал онзи снайпер на Юниън Стейшън с моята кръв?*

Добре, капан. Но капан за какво? Поради каква причина? При Сонежи всичко си имаше причина.

Тогава защо убива свършено непознати на Юниън и Пен? И защо само на гари?

— Брей, от челото ти се вдига пушек бе, Сладур. Усещаш ли го?

Сампсън премести погледа си от мен към останалите пътници около нас.

— Виждате ли? Малки струйки дим. Ето тук. И тук.

Той се наведе към мен и започна да ме удря със сгънатия си вестник, имитирайки гасене на огън.

Сампсън обикновено предпочиташе фронтално нападение пред флангови заобикалки, но смяната на тактиката този път даде добри резултати. И двамата започнахме да се смеем. Дори и пътниците около нас усмихнато вдигнаха глави от вестниците, кафетата и лаптопите си.

— Тю! Замалко да изгори момчето. Пожарът е потушен — обяви Сампсън и се закиска тихичко. — Леле, главата ти е гореща като ада. Сигурно си провеждал мощна мозъчна атака срещу нещо. Прав ли съм?

— Не, мислех си за Кристин — казах му аз.

— Лъжльо! *Трябвало* е да мислиш за Кристин. Тогава щеше да се наложи да ти гася пожара на съвсем друго място. Как вървят нещата между вас? Ако смея да попитам, разбира се.

— Тя е велика, тя е най-добрата, Джон. Наистина голяма работа. Умна и забавна. Хо-хо! Ха-ха!

— И добре изглеждаща — почти колкото Уитни Хюстън, и много по-секси от нея. Но нито едно от тези неща не е отговор на въпроса ми. Какво става с вас двамата? Опитваш се да скриеш чувствата си от мен? Да, но моята шпионка — госпожица Джани, ми каза, че завчера сте имали среща с Кристин. Имали сте среща, а ти нищо не си ми казал.

— Бяхме на вечеря в „Кинкедс“. Прекарахме добре. Вкусна вечеря, приятна компания. Обаче има един малък проблем. Страхува се, че може да ме убият и затова не иска повече да се виждаме. Още жалее мъжа си.

Сампсън кимна и плъзна тъмните си очила надолу, за да ме огледа директно, без никакви смекчаващи обстоятелствата филтри.

— Това е интересно. Още го жалее, а? Значи е почтена дама. И между другото, тъкмо подхвана тази забранена тема, трябва да ти кажа нещо и аз по този въпрос. Ако те очистят по време на някоя акция, семейството ти ще те оплаква незаслужено дълго. Обаче лично аз ще нося факлата на мъката до и по време на церемонията по погребението, не повече. Това е. Помислих си, че трябва да го знаеш... Така. И какво, двамата с нея повече няма да се виждате, така ли?

Сампсън обичаше да си приказва с мен така, сякаш сме дружки, излезли от романчетата на Тери Макмилън^[1]. Понякога наистина

бяхме такива, което е необичайно за мъже, особено пък за такива като нас. Веднъж започнал, Сампсън не можеше да спре.

— Мисля, че вие двамата сте си lika-прилика. И всички мислят така. Целият град говори. Децата, Нана, лелите ти.

— Така ли?

Станах и седнах от другата страна на прохода между седалките. Там и двете седалки бяха празни. Пръснах си бележките за Гари Сонежи по едната от тях и започнах да ги чета.

— Мислех си, че никога няма да схванеш намека — каза Сампсън, доволно намествайки едрото си тяло на двете опразнени седалки.

Както винаги, нищо друго не бе така приятно като работата с него. Кристин грешеше, че нещо може да се случи с мен. Двамата със Сампсън щяхме да живеем вечно.

— Ще го пипнем тоя задник Гари Сонежи като едното нищо. Кристин ще си падне здраво по теб така, както ти явно вече си си паднал по нея. Всичко ще е наред, Сладур. Трябва да е.

Не знам защо, но ми беше трудно да го повярвам.

— Знам, че вече си мислиш разни песимистични глупости — продължи Сампсън, без дори да поглежда към мен, — но ще видиш. Този път всичко ще завърши с хепиенд.

[1] Чернокожа американска писателка (р. 1951 г.), и чиито романи се описват енергични и свободни чернокожи жени, борещи се с живота и търсещи пълноценни отношения с чернокожи мъже. — Б.пр.

↑

25.

Двамата със Сампсън пристигнахме в Ню Йорк към девет сутринта. Много добре си спомням една стара песничка на Стиви Уондър, в която се говори как слизаш в Ню Йорк от автобуса за пръв път. Смесицата от надежда, страхове и очакване, с която повечето хора свързват града, явно беше универсална реакция.

Докато се изкачвахме по стръмните стъпала от подземните перони на Пен Стейшън, ми дойде една подходяща мисъл за случая. Ако бе така, както си мислех, това определено щеше да свърже Сонежи и с двете гарови касапници.

— Май ми дойде нещо наум за Сонежи — казах аз на Сампсън, докато двамата се приближавахме към блесналите светлини в горния край на стълбите.

Той се обърна към мен, но продължи да се изкачва нагоре.

— Няма да се мъча да гадая, Алекс, защото моят ум изобщо не стига дотам, докдето стига твоят. — После се обърна напред, мърморейки: — И слава богу!

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попитах го аз.

Чувах музика, носеща се от главния перон. Звучеше ми като „Четиригодишни времена“ на Вивалди.

— Опитвам се да не позволявам на факта, че Гари Сонежи е автор на тази касапница, да нарушава равновесието ми или да ме разстройва, по какъвто и да е друг начин. Кажи сега какво мислиш.

— Когато Сонежи беше в затвора „Лортън“ и аз го разпитвах, той винаги говореше за своята мащеха. Как го затваряла в мазето и го държала там с часове. Бе като че ли обзет само от тази мисъл.

Сампсън закима енергично:

— Доколкото и двамата с теб го познаваме, не мога никак си да съдя бедната жена за това.

— Държала го заключен там с часове, а понякога и по цял ден, ако баща му отсъствал от града. Изключвала тока в мазето, но той се научил да си крие свещи. И на светлината им четял книжки за похитители, насилници, масови убийци и други лоши момчета.

— И какво искаш да ми кажеш, доктор Фройд? Тия масови убийци са били пример за подражание, така ли?

— Нещо такова. Гари ми разправяше, че когато бил в мазето, си представял как извършва убийства и други злодейства, и то *веднага щом го пуснели от мазето*. Мисълта, че освобождаването от мазето му връщала свободата и силата, се превърнала за него в идея фикс. Стоял си в мазето, обзет от мисълта какво ще направи веднага след като го пуснат. Случайно да забелязваш наоколо места, прилични на мазета? Или пък около Юниън Стейшън?

Сампсън си показва зъбите, които бяха едри и много бели и оставяха у вас впечатление, че собственикът им може би ви харесва повече, отколкото си мислите.

— Тия тунели из гарите представляват мазето от детството на Гари, това ли искаш да ми кажеш? Излиза от тях и касапницата започва. Накрая си отмъщава на целия свят.

— Мисля, че това е част от обяснението — отвърнах. — Нищо, свързано с Гари, не е толкова просто. Но все пак е някакво начало.

Бяхме стигнали основния етаж на Пен Стейшън. Може би Сонежи е вървял по същия път вчера, когато е дошъл тук. Все повече се убеждавах, че Нюйоркското полицейско управление е познало. Сонежи като нищо би могъл да бъде убиецът и от Пен Стейшън.

Гледах как тълпа пътници бавно минава под непрестанно сменящите се цифри на главното информационно табло. Почти виждах как Гари Сонежи стои на мястото, на което бях застанал в момента, и доволно обгръща гледката с поглед: *пуснали са го от мазето, за да се прояви отново като лошо момче! Да извърши прочути престъпления и да успее така, както не би успял и в най-смелите си мечти*.

— Доктор Крос, предполагам^[1].

Чух името си тъкмо когато двамата със Сампсън влизахме в ярко осветената чакалня на гарата. Срещу нас бе застанал брадат мъж със златна обичка на ухото и се усмихваше на собствената си шега. После протегна ръка напред.

— Аз съм детектив Манинг Голдман. Радвам се, че дойдохте. Вчера Гари Сонежи беше тук.

Каза го с абсолютна сигурност.

[1] През 1871 година известният пътешественик и изследовател Дейвид Ливингстън изпаднал в голяма нужда от храни и лекарства на източния бряг на езерото Танганайка в Африка. Изпратеният му на помощ кореспондент на американския вестник *Ню Йорк Хералд* — Хенри Стенли, след дълго и изпълнено с трудности търсене най-сетне го намерил и когато това станало, журналистът се обърнал към него с думите: „Доктор Ливингстън, предполагам.“ Фразата станала крилата и възхитила тогавашния свят с прословутата си английска сдържаност. — Б.пр. ↑

26.

Двамата със Сампсън стиснахме поред ръката на Голдман, а също и на партньора му — млад детектив, който като че ли не обичаше Голдман.

Манинг Голдман бе облечен в яркосиня спортна риза, чиито три горни копчета бяха откопчани. Отдолу се виждаше нещо като моряшка фланелка, изпод която напиреха червеникавокафяви, прошарени тук-там кичури косми. Затова пък партньорът му бе облечен в черно от главата до петите.

Голдман започна да разказва каквото знаеше за убийствата на Пен Стейшън. Нюйоркският детектив прещеше от енергия и приказваше като картечница. Ръцете му не спираха да жестикулират и целият му вид говореше, че е абсолютно уверен в уменията и способностите си. Фактът, че ни бе извикал да му помогнем, бе доказателство за това. Не се чувстваше заплашен от нас.

— Знаем, че убиецът се е качил дотук по стълбите от перон десет, точно както и вие двамата. Говорихме с трима свидетели, които може би са го видели във влака от Вашингтон — заобяснява Голдман. Мургавият му тъмнокос партньор не обелваше нито дума. — Въпреки това, не разполагаме с добро описание. Тримата свидетели дават три различни описания, в което според мен няма никаква логика. Имате ли някаква представа защо?

— Ако е бил Сонежи, той е много добър с грима и дегизирането и му доставя голямо удоволствие да лъже хората, особено пък полицията. Знаете ли къде се е качил на влака? — попитах аз.

Голдман хвърли поглед в черен, подвързан с кожа бележник.

— Спирките на този влак са били Вашингтон, Балтимор, Филаделфия, Уилмингтън, Принстън Джанкшън и Ню Йорк. Предполагаме, че се е качил във Вашингтон.

Хвърлих поглед към Сампсън, а после отново към двамата нюйоркски детективи.

— Сонежи навремето е живял в Уилмингтън заедно с жена си и малката си дъщеря. Роден е в района на Принстън.

— Тази информация я нямаме — отвърна Голдман.

Не можех да не забележа, че говореше само на мен, като че ли Сампсън и Гроза сякаш ги нямаше. Беше странно и всички останали се чувствахме неловко.

— Намери ми разписание на влака и специално на този, дето пристига тук в пет и десет. Искam отново да проверя къде е спирал.

По-младият детектив се спусна да изпълни командата на Голдман.

— Чухме, че тук е имало три намушквания с нож, три смъртни случая, така ли е? — обади се най-сетне и Сампсън.

Знаех, че му взима мярката и вероятно е дошъл до заключението, че вижда пред себе си нюйоркски задник от най-чист вид.

— Това го пише на първа страница на всички вестници — изстреля Голдман с крайчеца на устните си.

Бе мръсна забележка и освен това безцеремонно подхвърлена.

— Питам ви, защото... — започна Сампсън, продължавайки да опитва да се сдържи.

Голдман го прекъсна с груб жест на ръката.

— Елате да ви покажа мястото на убийствата — насочи той вниманието си обратно към мен. — Може би това ще ви подсети още нещо за Сонежи.

— Детектив Сампсън ви зададе въпрос — казах аз.

— Да, но това е безсмислен въпрос. Нямам време за подобни въпроси. Както вече ви предложих, хайде да вървим напред. Сонежи е на свобода някъде из моя град.

— А ти от ножове разбираш ли? Много ли случаи си имал с прободни рани? — попита го Сампсън.

Виждах, че вече започва да губи самообладание. Бе се надвесил над Манинг Голдман. Всъщност и двамата се бяхме надвесили.

— Да, имал съм доста случаи с прободни рани от нож — отвърна Голдман. — Освен това знам какво целите с този въпрос. Малко вероятно е Сонежи да убие трима от трима с нож. Е, да ви кажа тогава — неговият нож е бил двуостър, назъбен от двете страни и наточен като бръснач. Всяка от жертвите му е клъцната, сякаш върху нея е работил хирург от Нюйоркския медицински център... А, да. И освен това е натопил острието в цианкалий. Убива те за по-малко от минута. Тъкмо щях да ви го кажа.

Сампсън се дръпна назад. Това с отровата бе ново за нас. Джон разбра, че трябва да изчака и да чуе онова, което Голдман има да ни казва. Не можехме да превръщаме това в лични търкания, и то в Ню Йорк. Поне не още.

— Споменава ли се нещо за ножове в досието на Сонежи? — Голдман отново говореше само на мен. — Отрови?

Разбрах, че иска да ме изцеди, да ме използва. Но с това нямаш проблеми. Да получаваш и да даваш е есенцията на всички случаи, попадащи в сферата на различни юрисдикции.

— Ножове ли? Преди време уби с нож един агент на ФБР. Отрови? Не знам. Няма да се изненадам. Освен това е стрелял с различни пушки още като юноша. Сонежи обича да убива, детектив Голдман. Бързо схваща, затова нищо чудно да се е научил. Пушки, ножове, а сега вече и отрови.

— Повярвай ми, наистина се е научил. Дошъл е и си е излязъл оттук само за две минути. И след себе си е оставил три трупа просто така — щракна Голдман с пръсти.

— А имаше ли много кръв? — попитах аз.

Това бе въпросът, който ми се бе въртял в главата по време на целия път от Вашингтон дотук.

— Имаше адски много кръв. И трите жертви са били намушкани дълбоко. Две от гърлата бяха прерязани. Защо?

— Може да има някаква нишка, свързана с всичката тази кръв. — Разказах на Голдман за едно от откритията ми на Юниън Стейшън. — Снайперистът във Вашингтон направи истинска касапница. Сигурен съм, че Сонежи го е сторил нарочно. Използвал е куршуми с кух връх. Освен това по пушката е оставил следи от моята кръв.

Той дори вероятно знае, че в момента съм в Ню Йорк — помислих си аз. — И вече не съм много сигурен кой кого преследва.

През следващия час Голдман, с плътно следващия го по петите партньор, ни разведе из Пен Стейшън, обръщайки особено внимание на трите лобни места. Нарисуваните с тебешир очертания на телата още не бяха изтрети и жълтата лента, която ги ограждаше, само увеличаваше блъсканицата из и бездруго претъпканата гара.

След като привършихме с огледа, двамата нюйоркски детективи ни отведоха на уличното ниво, откъдето се предполагаше, че Сонежи е взел такси за града.

Внимателно наблюдавах Голдман, гледах го как работи. Бе доста добър. Интересен бе начинът, по който се разхождаше наоколо. Носът му бе вирнат малко по-високо от носовете на простосмъртните наоколо. Стойката му придаваше високомерен вид, независимо от начина, по който бе облечен.

— Според мен обаче е взел метрото — казах аз, когато застанахме на шумното Осмо Авеню.

Над главите ни имаше огромно табло, на което пишеше, че „Кис“ скоро щели да изнасят концерт в Медисън Скуеър Гардън. Жалко, налагаше се да го изпусна.

Голдман се усмихна широко.

— И аз си помислих същото. Свидетелите си противоречат по това накъде е поел. Питам се дали вече си си съставил мнение. И аз мисля, че Сонежи е хванал метрото.

— Влаковете имат някакво специално значение за него. Мисля, че са част от ритуала му. Като малък искал да му купят влакче, но не са му купили.

— Аха, *quod erat demonstrandum*^[1] — усмихна се Голдман самодоволно. — Значи сега убива хора по гарите, където спират влаковете. Според мен в това има свършена логика. Чудя се защо не е вдигнал целия влак във въздуха.

Дори Сампсън се засмя.

След като привършихме с огледа на Пен Стейшън и околните улици, тримата отидохме на Полис Плаза Едно. Към четири часа вече

знаех с какво разполага Нюйоркското полицейско управление — поне с онова, с което Манинг Голдман ме запозна на този етап.

Бях почти сигурен, че убиецът на Пен Стейшън е бил Гари Сонежи. Лично влязох във връзка с Бостън, Филадельфия и Балтимор и тактично им намекнах да обърнат внимание на гарите си. Предадох същия съвет и на Кайл Крейг от ФБР.

— Трябва да се връщаме във Вашингтон — казах аз накрая на Голдман и Гроза. — Благодаря ви, че ни повикахте. Много ни помогнахте.

— Ще ти се обадя, ако се появи нещо ново. И ти да направиш същото, ей! — Манинг протегна ръка и аз я стиснах. — Вероятно това няма да са последните новини от Гари Сонежи.

Кимнах. Аз пък бях абсолютно сигурен в това.

[1] Кое то трябваше да се докаже (лат.). — Б.пр. ↑

28.

Гари Сонежи си *представи*, че лежи до Чарлс Джоузеф Уитман на покрива на кулата на Тексаския университет през лятото на 1966 година.

И всичко това в проклетото му, невероятно въображение!

Той се бе качвал там с Чарли Уитман *много, много пъти преди* — чак от 1966 година насам, когато серийният убиец се бе превърнал в един от идолите на детството му. През изминалите години досега и други убийци бяха занимавали съзнанието му, но нито един от тях не беше като Чарли Уитман. Той бе истински американски оригинал, а такива вече почти не бяха останали.

Чакай да видим сега. Сонежи отново прехвърли имената на любимците си — Джеймс Хърбърти, който бе открил огън без всякакво предупреждение в един „Макдоналдс“ в Сан Изидио, Калифорния. Бе убил двадесет и един души, бе ги убил по-бързо, отколкото можеха да преглътнат мазните си хамбургери. Сонежи всъщност бе направил имитация на тези убийства преди няколко години. И точно тогава се бе срещнал с Алекс Крос лице в лице.

Един друг негов любимец бе пощальон и се казваше Патрик Шерил, който бе избил четиринадесет свои колеги в Едмън, Оклахома, и вероятно бе поставил началото на израза „Луд като пощаджия“. Съвсем наскоро той се бе възхищавал на майсторството на Мартин Брайънт от наказателната колония в Порт Артур, Тасмания. Не биваше да забравя и Томас Уат Хамилтън, който завладя съзнанието на почти всички хора от тази планета след стрелбата в едно начално училище в Дънблейн, Шотландия.

На Гари Сонежи ужасно му се искаше да завладее съзнанието на всички, да се превърне в огромна зловеща икона в пространството на Интернет. Щеше да го направи. Всичко вече бе обмислено.

Въпреки това Чарли Уитман беше любимецът му. Уитман бе първооснователят, „откачалката от кулата“. Лошо момче, каквото бе самият той, само че от Тексас.

Боже господи, колко пъти само бе лежал на покрива на същата тази кула, под нажеженото до бяло августовско слънце, заедно с лошото момче Чарли?

И всичко това в невероятното си въображение!

По времето, когато откачи, Уитман бе двадесет и пет годишен студент по архитектура в Тексаския университет. На наблюдателната площадка на кулата, издигаща се на деветдесет метра над студентското градче, бе качил цял арсенал. Сигурно се е чувствал като Бог там горе!

Точно преди да се качи на часовниковата кула, той бе убил жена си и майка си. Този следобед в Тексас той сложи Чарли Старкуедър в малкото си джобче. Същото можеше да се каже и за Дики Хикок, и за Пери Смит — белите пънкарчета, които Труман Капотти бе обезсмъртил в книгата си „Хладнокръвно“. Чарли Уитман направи и тях за пет пари.

Сонежи никога нямаше да забрави онзи пасаж от статията на *Тайм*, посветена на стрелбата в Тексаския университет. Знаеше го дума по дума: *Както повечето масови убийци, така и Чарлс Уитман е бил момче за пример, от онези хора, които майките в квартала непрекъснато тикат в очите на непослушните си деца. Като момче е помагал в местната католическа църква, разнасял е вестници.*

Вятър и мъгла.

Страшен майстор в притворството, а? Никой не е знаел какво си е мислел Чарли и какъв коз ще извади накрая.

Заел е внимателно позиция на кулата точно под цифрата VI на часовника и в 11:48 сутринта открил огън. До себе си, на широката метър и осемдесет наблюдателна площадка, опасваща кулата, той сложил мачете, тежък армейски нож, 6-милиметрова карабина „Ремингтън“, 35 милиметров „Ремингтън“, пистолет „Лугер“ и 357 револвер „Смит и Уесън“.

Местната полиция изстреляла около хиляда патрона по него и унищожила почти целия циферблат на часовника, но им отнело почти час и половина да сложат край на стрелбата и на Чарли Уитман. Цял свят се смая от дързостта му, уникалния му възглед за живота и гледната му точка. Целият проклет свят си взе бележка.

Някой блъскаше по вратата на хотелската му стая! Звукът го свали на земята. Внезапно си спомни къде се намира.

Бе в Ню Йорк, стая 419 на хотел „Плаза“, за който бе само чел като малък. Винаги си бе представял как пристига с влак в Ню Йорк и отсяда в хотел „Плаза“. *Е, ето че вече бе тук.*

— Кой е? — попита той, без да става от леглото, измъквайки пистолета изпод завивките и насочвайки го към шпионката на вратата.

— Камериерката — чу се женски глас със силен испански акцент. — Искате ли да ви оправя леглото?

— Не, така ми е добре — отвърна Сонежи и се усмихна.

Всъщност, сеньорита, готвя се да направя така, че Нюйоркското полицейско управление да заприлича на стадо полуумни некадърници, каквито са наистина. Стига с това оправяне на леглото, гледай си там шоколадовите дражета и не ме закачай.

Всъщност...

— Хей! Я ми донеси малко от ония шоколадови дражета. Много ми харесват. Яде ми се нещо сладко.

Гари Сонежи се облегна на таблата на леглото и продължи да се усмихва, а в това време камериерката отключи вратата и влезе. Той си помисли дали да не я оправя, да я изчука, но му мина през ума, че идеята не е добра. Искаше му се да прекара една нощ в хотел „Плаза“. Бе чакал това от години. Струваше си риска.

Но това, което най-много му харесваше, това, което правеше работата толкова свършена, бе, че никой нямаше представа как щеше да свърши всичко.

Никой не би могъл да предскаже края на тая история.

Нито Алекс Крос, нито който и да било друг.

29.

Заклех се, че този път няма да се оставя Сонежи да ме обсеби. Нямах да му позволя да завладее мислите и душата ми.

Успях да се върна навреме от Ню Йорк за късна вечеря с Нана и децата. Деймън, Джани и аз подредихме долу и започнахме да слагаме масата. За музикален фон си пуснахме тихите мелодии на Кийт Джарет. Всичко бе прекрасно. Така трябваше да бъде и тази мирна картинка ми действаше като специално отправено към мен послание.

— Тате, ти направо ме смая — каза Джани, докато сновяхме напред-назад и слагахме „онези“ прибори, чинии и чаши, събрани през целия ни съвместен живот с Мария. — Ти си ходил чак до Ню Йорк. И не само това, ами и се върна навреме за вечеря. Много добре, тате!

Тя сияеше, кискаше се и от време на време ме потупваше по ръката. Тази вечер бях добър баща. Джани бе доволна. Бе възприела играта ми изцяло. Поклоних се изискано.

— Благодаря ти, скъпа дъще. А сега да те питам. Какво разстояние според теб съм изминал?

— В километри или в мили? — обади се от другата страна на масата Деймън, който тъкмо слагаше салфетки, сгъвайки ги като в ресторантите. Понякога това момче много обичаше да привлича вниманието върху себе си.

— В каквото искате — отвърнах аз.

— Около двеста четиридесет и осем мили в едната посока — каза Джани. — К'во ши кайш?

Направих супер изумена физиономия и обърнах широко отворените си очи нагоре. Понякога и мен ме бива да привличам вниманието върху себе си.

— А сега аз съм смаяният. Много добре, Джани!

Тя се поклони непохватно и след това приклепна, разперила поличката си встрани.

— Тази сутрин питах Нана колко далеч е Ню Йорк — призна си тя. — Добре ли съм направила?

— Умно — изрази Деймън мнението си относно моралните принципи на сестра си. — Това се нарича тайно разследване.

— Да, умно, моето момиче — казах аз и тримата се засмяхме на изобретателността и чувството ѝ за хумор.

— А в двете посоки е четиристотин деветдесет и шест мили — продължи Деймън.

— Ама вие сте... страхотни! — възкликнах аз с висок и игрив глас. — Вие сте страхотни умници от най-висока класа!

— Какво става тук? Какво пропускам? — чу се гласът на Нана откъм кухнята, откъдето се носеха главозамайващи аромати.

Не обичаше да пропуска нищо. Никога. И доколкото знам, никога не ѝ се бе случвало.

— Играем си тук играчки — подвикнах ѝ аз в отговор.

— Ще си изгубиш ризата, ако играеш срещу тези двама млади професори, Алекс — предупреди ме тя. — Жаждата им за знания не знае граници. И познанията им са вече енциклопедични.

— Ен-ци-кло-педични — ухили се Джани. — Кейкуок — викна тя и направи няколко стъпки от този стар танц, идваш още от времето на робството.

Веднъж я бях научил да го играе, свирейки на пианото. Кейкуок — музиката всъщност е предшественица на съвременния джаз. В нея са смесени ритми от Западна Африка с класически мелодии и маршове от Европа. В миналото, по времето на памучните плантации, се правели състезания и онзи, който играел танца най-добре, получавал за награда торта^[1].

Всичко това Джани го знаеше и всъщност играеше проклетия танц като професионалистка, дори прибавяйки и някои съвременни стъпки. Освен това можеше да имитира и прочутата „Слонска стъпка“ на Джеймс Браун, както и обратния вървеж на Майкъл Джексън.

След вечеря измихме съдовете и после слязохме в мазето за уроците по бокс, провеждани веднъж на всеки две седмици. Деймън и Джани бяха не само умни, но си падаха малко и гадинки. В училище гледаха да не се заяждат с тях.

— Малко мозък и мръсен ляв прав! — хвалеше ми се Джани понякога. — Трудно се излиза срещу такава комбинация.

Свършили с бокса, тримата най-сетне се оттеглихме в хола и Роза се сгуши в скута на Джани. Тъкмо гледахме един бейзболен мач,

когато Сонежи отново се върна в мислите ми.

От всички убийци, с които ми се е случвало да си имам работа, той бе най-страшен. Сонежи бе целенасочен, склонен към крайности и лишен от каквито и да било задръжки. Имаше мощно въображение, подхранвано от гняв, и действаше, ръководен от фантазиите си.

Преди много месеци Сонежи ми се бе обадил по телефона, за да ми каже, че ми е оставил вкъщи котка — малък подарък. Знаеше, че сме я приютили при нас и че я обичаме много. Каза ми, че всеки път, когато погледна към котката, ще си мисля: *Гари е у нас, Гари е тук.*

Тогава си помислих, че Гари е видял бездомната котка да обикаля около къщи и веднага е измислил цялата тази история. Много обичаше да лъже, особено ако с лъжите си можеше да навреди на някого.

Тази нощ обаче, след като знаех, че Сонежи отново вилнее безконтролно наоколо, в главата ми се загнездиха някои лоши мисли за Рози. Уплаших се съвсем не на шега.

Гари е у нас. Гари е тук.

Замалко не изхвърлих котката от къщи, но това не можеше да бъде разрешение на въпроса в момента, затова изчаках до сутринта, за да направя онова, което трябваше да се направи с Рози. *Този проклет Сонежи! Какво иска сега от мен? Какво иска от семейството ми? Какво може да е направил на Рози, преди да я остави вкъщи?*

[1] На английски „кейк“. — Б.пр. ↑

30.

Чувствах се като предател спрямо децата и бедната малка Рози. Сутринта се качих на колата и карайки към Куонтико, търсех оправдание за нехуманното си поведение. Подвеждах децата и вероятно вършех ужасно нещо, но друг избор не виждах.

Още преди да тръгнем, успях да подмамя Рози в една от онези отвратителни клетки, използвани за пренасяне на малки животни. Бедното създание се размяука и задраска така, че не издържах и я пуснах.

— А сега се дръж прилично — опитах се да бъда строг аз. После добавих: — Ооо, бесней, ако искаш!

През цялото време на пътуването Рози не спря да подсилва усещането ми за вина и да ме кара да се чувствам отвратително. Явно е научила тези номера от Деймън и Джани. Но, разбира се, и представа си нямаше колко силно трябва да ми се сърди. Всъщност кой знае. Котките имат такава интуиция...

Страхувах се, че красивата червеникавокафява абисинка може да се наложи да бъде умъртвена още тази сутрин. Не знаех дали изобщо някога ще успея да обясня това на децата.

— Недей да драскаш седалките! И само посмей да ми се качиш на главата! — карах ѝ се аз, но с мек и успокоителен глас.

Тя измяука няколко пъти, но общо взето пътуването до щаба на ФБР в Куонтико мина спокойно и без произшествия.

Вече бях говорил с шефа на „Лабораторни анализи“ Чет Елиът. Човекът ни чакаше. В едната си ръка носех котката, а клетката самотно се поклащаше в другата.

Нещата взеха доста да задебеляват. Сякаш за да влоши ситуацията, Рози се вдигна на задните си крака и потърка нос в бузата ми. Погледнах я в прекрасните зелени очи и едва не се върнах.

Чет се бе облякъл в предпазни дрехи — бял лабораторен гащеризон, бели латексови ръкавици и специални очила, вдигнати на челото. Приличаше на извънземен. Погледна първо котката, после вдигна очи към мен.

— Странна наука, а?

— Сега пък какво има? — попитах го аз със замряло сърце, като го видях в това бойно облекло.

Явно вземаше работата много на сериозно.

— Ти иди до Административния отдел — каза той. — Кайл Крейг иска да говори с теб. Важно било. При Кайл всичко е важно и не може да чака нито секунда. Знам, че се е побъркал с тоя господин Смит. Всички сме се побъркали с него. Смит е най-големият откачалник, с когото сме си имали работа.

— Какво ще стане с Роза? — запитах аз, без да давам ухо на разсъжденията му.

— Най-напред рентген. Да се надяваме, че малката писанка не се е превърнала в ходеща бомба с любезното съдействие на Сонежи. Ако се окаже, че не е, продължаваме с токсикологични тестове. Ще я проверим за наркотици или отрови в тъканите и течностите. А ти през това време бягай! Иди да се видиш с чичко Кайл. Двамата с писанка ще се оправим. Знам как, Алекс. У дома всички сме коткари. И аз съм коткар, не се ли познава? Разбирам ги тия неща.

Той кимна и бутна шикозните си очила върху очите. Роза се загали в него и аз си казах, че животинката е усетила, че е добър. Поне засега.

Безпокоях се от по-нататъшната му работа, и то до такава степен, че в очите ми замалко не избиха сълзи.

31.

Отидох да видя какво има да ми казва Кайл, макар да предчувствах силно, че знам за какво ще стане въпрос. Малко се притеснявах от предстоящата среща, от войната на мнения, която водехме от време на време. Кайл искаше да говори с мен по случая *господин Смит*. Смит бе жесток убиец, избил над дузина хора в Америка и Европа. Кайл твърдеше, че това са най-грозните и най-ужасяващи изпълнения, които той е виждал, а Кайл не бе известен с преувеличенията си.

Кабинетът му се намираше на най-горния етаж на административната сграда, обаче той работеше в оперативна зала в приземния ѝ етаж. Както самият той твърдеше, беше си устроил къмпинг там — огромно табло, модерни компютри, телефони и множество персонал, който тази сутрин не изглеждаше особено доволен.

На огромното табло с големи червени букви бе написано:

ГОСПОДИН СМИТ 19 — ДОБРИТЕ 0.

— И май пак си добре — забелязах аз, като влязох. — Няма накъде да вървиш, освен нагоре.

Кайл седеше зад голямо орехово бюро, вгълбен в някакви документи пред него или поне така изглеждаше.

Знаех всичко по случая — дори повече, отколкото ми се искаше. Смит бе започнал веригата си зловещи убийства от Кеймбридж, Масачузетс. След това се бе преместил в Европа, където в момента точеше кървавата си следа. Последната му жертва бе полицай от Лондон — известен инспектор, който току-що бе назначен да разследва случая *господин Смит*.

Действията на Смит бяха толкова странни, извратени и *несвързани*, че в медиите съвсем сериозно се обсъждаше дали не е извънземен, пришълец от космоса. Във всеки случай действията му определено бяха нечовешки. Нито едно човешко същество не би могло да върши подобни чудовищни неща. Такава бе работната теория.

— Тъкмо си мислех, че никога няма да се появиш — промърмори Кайл.

Вдигнах ръце да го спра.

— Няма да стане, Кайл. Първо, защото съм претрупан с работа по случая със Сонежи. И, второ, защото губя контакт със семейството си за сметка на работата.

Кайл кимна:

— Добре де, добре. Ясно. Разбирам. Дори в известна степен ти съчувствам. Но тъй като така или иначе си вече тук и имаш малко време, иска ми се да поговорим за господин Смит. Повярвай ми, Алекс, такова нещо не си виждал. Не може да не изпитваш поне мъничко любопитство.

— Ни най-малко. Всъщност даже си тръгвам. Излизам ей от тая врата, през която току-що влязох.

— На главите ни се изсипа невероятно гаден проблем, Алекс. Нека само ти кажа някои неща. Ти само ще слушаш. Само ще слушаш бе, човек! — удари го на молба Кайл.

Омекнах, ала съвсем малко.

— Ще слушам. Но само това. Нямам намерение да се захващам с тая работа.

Кайл се поклони церемониално.

— Само слушай. Слушай и си отваряй ушите добре, Алекс. Това ще те разтърси така, както разтърси мен.

И започна да ми разказва за един агент на име Томас Пиърс, който отговарял за случая *господин Смит*. Всъщност това, което бе най-интересно, се оказа фактът, че преди няколко години господин Смит бе убил годеницата на Пиърс по най-брутален начин.

— Томас Пиърс е най-педантичният следовател и най-умният човек, когото съм виждал — разправяше Кайл. — Отначало не му давахме дори да помирише случая *господин Смит* поради очевидни причини. Той започна да работи по него сам. И успяваше да се справи там, където ние не можехме. Накрая ни даде да разберем, че ако не му

дадем да работи по случая, ще напусне Бюрото. Дори заплаши, че ще направи опит сам да разплете всичко.

— И вие му дадохте случая — предположих аз.

— Беше много настоятелен. Накрая отнесе въпроса до директора. Пиърс разсъждава логично и е много изобретателен. Анализира проблемите така, както никой друг. Като луд е по случая. Работи по осемнадесет-двадесет часа денонощно.

— Но дори и той не може да го разплете — посочих аз с палец към таблото.

Кайл кимна:

— Ала напредваме, Алекс. И имаме ужасна нужда от твоя принос. Няма да е зле да се видиш с Томас Пиърс. Трябва да се видиш с него!

— Казах, че ще те изслушам — отвърнах спокойно аз. — Но няма да се виждам с никого.

Четири часа по-късно Кайл най-сетне ме пусна от ноктите си. Беше ме разтърсил, както обеща — и за господин Смит, и за Томас Пиърс, — но нямаше да участвам. Не можех.

Тръгнах към лабораториите да видя какво е станало с Роза. Чет Елиът бе свободен и ме прие веднага. Бе все още облечен по същия начин. Бавната му походка, като тръгна към мен, сякаш крещеше: *Лоши новини!* Не исках изобщо да ги чувам.

Той обаче ме изненада и се ухили.

— Няма й нищо, Алекс. Според мен Сонези не й е направил нищо. Просто е искал да те стресне. Проверихме я за летливи съединения — нищо. След това за нелетливи съединения, чисто присъствие в организма й би било необичайно — също нищо. От серологията взеха малко кръв. Ще трябва да оставиш писанка още някой и друг ден, но се съмнявам дали ще намерим нещо. Можеш да я оставиш тук за колкото си искаш. Готина котка е.

— Знам — отвърнах аз, въздъхвайки с облекчение. — Може ли да я видя?

— Разбира се. Пита за теб цяла сутрин. Нямам представа защо, но май те харесва.

— Знае, че и аз съм готин котарак — усмихнах се аз.

Той ме заведе да видя Роза. Държаха я в малка клетка и настроението й бе адски лошо. Аз я бях довел тук, нали така? А може

и аз да съм провел и тестовете, откъде да знае животинката.

— Не съм виновен аз — опитах се да ѝ обясня, доколкото можах.

— Виновен е оня ненормалник Гари Сонежи, не аз. Не ме гледай така!

Накрая ми разреши да я взема в ръце и даже потърка носа си в бузата ми.

— Ти си много добро момиче — прошепнах аз. — За това нещо съм ти длъжник, а аз винаги плащам дълговете си.

Тя замърка и най-накрая благоволи да ме близне по носа с грапавия си като шкурка език.

32.

Лондон, Англия

Господин Смит бе облечен като най-обикновен и безличен скитник в раздърпан мръсен анорак. Убиецът вървеше по Лоуър Риджънт Стрийт в посока към Пикадили Съркъс.

Момчето отива на цирк^[1], момчето отива на цирк, въртеше се в главата му. Цинизмът му бе мръсен и гаден като въздуха в Лондон.

В гъстата тълпа през този късен следобед никой не му обръщаше внимание. Хората от така наречените „цивилизовани“ центрове изобщо рядко обръщаха внимание на бедните. Господин Смит бе забелязал това и винаги го използваше.

Преметнал чанта през рамо, той крачеше забързано по улицата, докато накрая стигна до Пикадили Съркъс, където тълпата бе още по-гъста.

Внимателните му очи обиколиха плътния поток коли — нещо съвсем нормално за един площад, където се събираха пет улици — и блесналите в разноцветни неонов светлини реклами на „Макдоналдс“, „Тауър Рекърдс“ и на кого ли не още. Тротоарите бяха претъпкани с хора с раници и повесени на вратовете фотоапарати.

И едно-единствено чуждо създание — той самият.

Едно чуждо създание, неприличащо по нищо на останалите.

Господин Смит изведнъж се почувства толкова самотен... невероятно самотен в това гъмжило наред Лондон.

Спря точно под прочутата статуя на площада — *Ерос* — и остави продълговатата си тежка чанта на земята. Отново никой не му обърна внимание. Обърна се, пое по Пикадили, а след това свърна по Хеймаркет.

Когато се отдалечи на няколко пресечки от площада, той се обади на полицията, както правеше винаги. Думите му бяха прости, ясни и точни. *Вие сте на ход.*

— Инспектор Дрю Кабът е на Пикадили Съркъс. В сива пътническа чанта. Онова, което е останало от него. Издънихте се. Честито!

[1] Игра на думи — „съркъс“ на английски означава и цирк. —
Б.пр. ↑

33.

Сондра Грийнбърг от Интерпол забеляза Томас Пиърс в момента, в който той се насочи към местопрестъплението в средата на Пикадили Съркъс. Пиърс изпъкваше сред тълпата — дори сред такава като тази.

Томас Пиърс бе висок, носеше дългата си руса коса вързана на опашка отзад и не се разделяше с черните си очила. Никак не приличаше на типичен агент от ФБР, но пък и нямаше нищо общо с нито един от агентите, с които Грийнбърг бе работила или пък бе срещала.

— Какво толкова е станало? — попита той, като се приближи. — Ежеседмичният гастрол на господин Смит. Нищо необичайно.

Затова пък иронията му си бе съвсем обичайна.

Сондра отправи поглед към плътната стена зяпачи около мястото на събитието и поклати глава. Навсякъде бе претъпкано от репортери и телевизионни екипи.

— Какво правят местните гении? — попита Пиърс и уточни: — Тия от полицията.

— Разпитват наоколо. *Очевидно* тук е бил господин Смит.

— Бобитата^[1] сигурно искат да знаят дали някой не е видял малко зелено човече. С малки зелени зъбки, от които капе кръв.

— Точно така, Томас. Иди да хвърлиш един поглед.

Пиърс се усмихна с обезоръжаващ чар. Във всеки случай не така, както се усмихва един типичен агент от ФБР.

— Как само отегчено го каза... Все едно: *Какво ще пиеш? Иди да хвърлиш един поглед.*

Грийнбърг поклати глава, обрамчена от тъмни къдрици. Бе висока почти колкото Пиърс и хубава в тесния смисъл на думата. Винаги се опитваше да се държи добре с Томас. Всъщност не й беше толкова трудно.

— Май съм претръпнала вече — каза тя. — Питам се от какво ли?

Двамата разбутаха тълпата и се приближиха към местопрестъплението, което бе точно под високата, намазана с восък

алуминиева статуя на Ерос. Една от най-известните забележителности на Лондон, статуята бе емблема и на вестник *Ивнинг Стандарт*. Макар хората да знаеха, че статуята представлява символ на еротичната любов, по-често я считаха за олицетворение на християнското благодееие.

Томас Пиърс показва служебната си карта и се приближи до „тленния чувал“, използван от господин Смит за пренасяне останките на главен инспектор Дрю Кабът.

— Сякаш излиза от страниците на някой готически роман — каза Сондра Грийнбърг.

Бе коленичила до Пиърс и двамата сякаш бяха партньори, дори брачна двойка.

— И Смит ви се е обадил? Тук, в Лондон? Оставил ви е гласова поща? — попита Пиърс.

Грийнбърг кимна.

— Какво мислиш за трупа? Смит е натъпкал чантата с части от него, и то толкова внимателно подредени, сякаш е искал да събере всичко.

Томас Пиърс се намръщи.

— Превъртял тип, отвратителен касапин!

— И защо на Пикадили? Пъпа на Лондон. Защо точно под Ерос?

— Оставя ни улики, някакви очевидни улики. Само дето не можем да ги разберем — отвърна Пиърс и продължи да клати глава.

— Тук си прав, Томас. Защото не говорим марсиански.

[1] Прозвище на английските полицаи. — Б.пр. ↑

34.

Престъпността си върви ли, върви напред.

На другата сутрин двамата със Сампсън отидохме до Уилмингтън, Делауеър. Вече бяхме идвали в града на Дюпон още преди няколко години, когато устроихме хайката за Гари Сонежи. През цялото време на пътуването — което трая два часа — натисках газта на поршето до пода.

Тази сутрин бе започнала с няколко добри новини. Бяхме разплели една от загадките по случая. Проверих в кръвната банка на болницата „Сейнт Антъни“ и се оказа, че от семейните ни запаси липсва цяла банка моя кръв. Някой си бе дал труда да влезе с взлом и да ми задигне кръвта. *Гари Сонежи? А кой друг? Старае се непрекъснато да ми доказва, че в моя живот нищо не е сигурно.*

Сонежи всъщност бе измислено име, което Гари бе използвал като част от плана за отвличане на две деца от Вашингтон. Странното име бе възприето от пресата и в момента именно с него си служеха и ФБР и медиите. Истинското му име бе Гари Мърфи. Бе живял в Уилмингтън с жена си Мередит, или иначе казано — Миси. Имаха една дъщеря — Рони.

Всъщност Сонежи бе името, което Гари бе възприел, когато — заключен като малък в мазето — си е представял какви престъпления ще върши, като порасне. Твърдеше, че бил сексуално насилван от един съсед в Принстън — начален учител на име Мартин Сонежи. Заподозрях сериозни проблеми с някой роднина, вероятно с дядо му по баща.

Малко след десет часа пристигнахме пред къщата на Сентръл Авеню. Приветливата улица бе пуста, ако се изключеше момчето с ролерите, опитващо се да се справи с тях пред къщата. Тук трябваше да има полицейски пост, но по някакви неизвестни причини нямаше. Поне все още не се виждаха никакви признаци на такъв.

— Мамка му, тая малка спретната уличка направо ме убива! — каза Сампсън. — Всеки момент очаквам от някоя къща да се появи Алфред Хичкок.

— Който и да е, само да не е Сонежи — промърморих аз в отговор.

Колите, паркирани и от двете страни на улиците, бяха американско производство — от ония марки, дето напоследък се смятаха за много шик — шевролет, олдсмобил, форд, няколко пикапа „Додж Рам“.

Когато тази сутрин опитах да се свържа с Мередит Мърфи по телефона, никой не отговори, което не ме изненада.

— Мъчно ми е за госпожа Мърфи и особено за момиченцето — споделих аз със Сампсън. — Миси Мърфи изобщо не е имала представа кой всъщност е Гари.

— Спомням си ги и аз — кимна Сампсън. — Сториха ми се хубави хора. Даже прекалено хубави. Гари е успял да ги изработи.

В къщата светеха лампи, а на двора бе спрял бял шевролет „Лумина“. Улицата бе тиха и пуста — същата, каквато я помнех от последното ни идване тук, когато спокойствието ѝ бе рязко нарушено.

Двамата слязохме от поршето и се насочихме към входната врата. Докато се приближавахме, ръката ми леко докосна ръкохватката на моя глок. Не можех да се отърва от усещането, че Гари стои и ни чака, устроил ни кой знае какъв капан.

Кварталът, както впрочем и целият град, ми напомняше за петдесетте. Къщата бе добре поддържана и изглеждаше съвсем скоро боядисвана. Това бе част от фасадата на Гари. Бе съвършено скривалище — спретната къщурка на тиха уличка, с бяла дървена ограда и чакълена пътечка по средата.

— Как мислиш, какво става със Сонежи? — попита ме Сампсън, докато се приближавахме към вратата. — Променил се е малко, не мислиш ли? Не е вече оня, когото помня — човек, който стриктно следва плана си. Станал е по-импулсивен.

Навярно бе така.

— Не всичко се е променило. Пак играе роли, вживява се. Но е подхванал изпълнения, каквито не съм виждал в живота си. Като че ли не го е грижа, че може да го хванат. И все пак всичко, което прави, е предварително планирано. Той все се *измъква*.

— И защо става така, доктор Фройд?

— Точно затова сме тук. Да разберем. И точно затова утре отиваме в затвора „Лортън“. Става нещо странно. Странно дори и за

Гари Сонежи.

Натиснах звънеца. Двамата със Сампсън зачакахме Миси Мърфи да се появи на прага. Някак не се вписвахме в типично американския квартал на малко градче, но в това нямаше нищо необичайно. Не се вписвахме и в нашия квартал във Вашингтон. Тази сутрин и двамата бяхме облечени в тъмни дрехи и носехме тъмни очила — приличахме на музиканти от някой блус бенд.

— Хм, май няма никой — промърморих аз.

— Да, ама вътре свети — отговори Сампсън. — Трябва да има някой. Може би на никого не му се иска да разговаря с Мъжете в черно.

— Госпожо Мърфи — подвикнах аз доста височко, та ако има някой, да ме чуе, но никой не се отзова. — Госпожо Мърфи, отворете. Алекс Крос съм, от Вашингтон. Няма да си тръгнем, докато не си поприказваме с вас.

— Няма никой вътре — промърмори Сампсън.

Той тръгна да заобикаля къщата и аз го последвах плътно по петите. Тревата в двора бе скоро косена, а храстите — прилежно подрязани. Всичко изглеждаше толкова подредено, толкова чисто и безобидно.

Насочих се към задната врата — кухнята, доколкото си спомнях. Питам се дали не се крие вътре. При Сонежи всичко бе възможно: колкото по-засукано и невероятно, толкова по-добре за егото му.

В главата ми започнаха да нахлуват спомени от последното ми посещение тук. Зловещи спомени. Рожденият ден на Рони. Навършваше седем години. По това време Сонежи беше в къщата, но успя да избяга. Истински Худини^[1]. Много изобретателна, отвратителна гадина.

Сонежи може да е вътре. Защо имам неприятното чувство, че влизам в капан?

Стоях на задната площадка пред вратата и не знаех какво да правя. Натиснах звънеца. Нещо определено не бе наред в този случай. Всъщност нищо не му бе наред. Сонежи тук, в Уилмингтън? Защо тук? Защо убива хора на Юниън и на Пен Стейшън?

— Алекс! — викна Сампсън. — Алекс! Ела тук! Бързо! Бързо, Алекс!

Прекосих двора на бегом с качено в гърлото сърце. Видях Сампсън, който бе клекнал пред кучешка колибка, боядисана в бяло и направена така, че да прилича на къщата. Какво, по дяволите, можеше да има в една кучешка колибка?

С приближаването видях гъст и тъмен облак мухи.

И чух жуженето.

[1] Хари Худини (1874–1926 г.) — американски илюзионист, известен с умението си да се освобождава, независимо къде и с какво е завързан или заключен. — Б.пр. ↑

35.

— Ох! Мамка му, Алекс, виж какво е направил тоя откачалник! Виж какво ѝ е направил!

Исках да отклоня поглед, но трябваше да гледам. Клекнах до Сампсън. И двамата махахме с ръце като луди, за да отпъждаме мухите и да отупваме от себе си някакви пълзящи гадини. Навсякъде гъмжеше от бели червеи — по колибката, по тревата около нея. Притиснах носа си с кърпичката, но това изобщо не спря тежката миризма на разлагащо се тяло. Очите ми плувнаха в сълзи.

— Абе какво му има на тоя? — изохка Сампсън. — Откъде му хрумват тия налудничави идеи?

Вътре в колибката, изправен и подпрян на стената, се виждаше труп на златист сетер — или поне това, което бе останало от него. Цялата вътрешност на колибката бе потънала в кръв. Кучето бе обезглавено.

Към шията му бе плътно закрепена главата на Мередит Мърфи. Сглобката бе извършена с ужасяваща точност, макар че главата бе пропорционално по-голяма от тялото на сетера. Гледката бе такава, че човешката мисъл отказваше да я възприеме. Широко отворените очи на Мередит Мърфи се взираха право в мен.

С нея се бях виждал само веднъж, и то преди четири години. Питях се какво ли е направила, за да вбеси Сонежи до такава степен. Той самият рядко говореше за жена си по време на разговорите ни. Като че ли я презираше. Спомних си как я наричаше: „Тъпачката“, „Безглавата хаусфрау^[1]“, „Русата крава“.

— Каква муха му е влязла в главата на тоя ненормален кучи син? Разбираш ли нещо от това? — чу се приглушеният от кърпичката глас на Сампсън.

Мислех си, че разбирам от психическо поведение, породено от бяс, и бях виждал няколко от изпълненията на Сонежи и преди, но това изобщо не ме бе подготвило за гледките през изминалите няколко дни. Убийствата бяха извършени по брутален начин, с ужасно много кръв. Освен това бяха сбити, бяха станали много често.

Изпитвах мрачното чувство, че Сонежи не може да изключи беса си. Дори и след поредното убийство. Нито едно от убийствата вече не можеше да го задоволи.

— Боже господи! — Изправих се. — Джон, дъщеричката му! Рони! Какво е направил с нея?

Двамата претърсихме дървената пристройка и китката обрулени от вятъра вечнозелени храсти в северния край на двора. Никаква следа от Рони. Никакви трупове, изтръгнати крайници или други подобни зловещи изненади.

Погледнахме за момичето и в гаража, побиращ две коли. След това тясното и покрито с паяжини място под площадката за задната врата. Проверихме и в трите прилежно подредени до гаража казани за боклук. Нищо. Къде беше Рони Мърфи? Дали не я е взел със себе си? Дали не беше я отвлякъл?

Насочих се обратно към къщата и Сампсън ме последва на две крачки зад мен. Счупих едно от стъклата на задната врата, бръкнах, отворих я и се спуснах вътре. Страхувах се от най-лошото. Поредното убито дете?

— По-полека бе, човек. Я по-бавничко! — прошепна Сампсън зад мен.

Познаваше ме как реагирам, стане ли дума за деца. Освен това усещаше, че това може да се окаже капан, устроен от Сонежи. Мястото бе чудесно за такава постановка.

— Рони! — подвикнах аз. — Рони, тук ли си? Рони, чуваш ли ме?

Спомнях си лицето ѝ от последното ми идване в тази къща. Даже можех да нарисувам вътрешното разположение, ако се наложеше.

Веднъж Гари ми бе казал, че Рони е единственото нещо, което имало значение в живота му. Единственото добро нещо, което е направил през живота си. Тогава му повярвах. Вероятно съм съпоставил чувствата си към собствените си деца с неговите. Може би съм се заблуждавал, че все пак Сонежи има някаква своего рода съвест, защото именно така ми се е искало.

— Рони! Ние сме от полицията. Може да излезеш, моето момиче. Рони Мърфи, тук ли си? Рони?

— Рони! — присъедини се и Сампсън с висок глас, може би малко по-висок от моя.

Двамата претърсихме долния етаж, отваряйки вратите една по една, надничайки и в килерите. Не спирахме да я викаме по име. *Мили боже — молах се вече аз. — Гари! Поне твоето момиченце недей! Не е необходимо да я убиваш, за да ни покажеш колко си лош, колко си бесен. И без това ни е ясно. Разбрахме.*

Прескачайки скърцащите стълби през две, аз изтичах горе. Сампсън ме следваше плътно като сянка. Обикновено нищо не му личи на лицето, но сега бе разстроен колкото мен. Никой от двамата ни още не бе загрубял чак толкова много.

Усещах го по гласа му, по учестеното дишане зад гърба ми:

— Рони! Горе ли си? Да не се криеш някъде?

— Рони! От полицията сме. Вече си в безопасност, Рони! Можеш да излезеш.

Някой бе изтърбушил цялата спалня. Някой се бе нахвърлил на стаята, бе я осквернил, потрошавайки всичко до последното парченце мебел, преобръщайки легла, бюра, столове.

— Помниш ли я, Джон? — попитах го аз, докато претърсвахме останалите стаи.

— Помня я много добре — отвърна Сампсън тихо. — Малка сладурана.

— Ооо, не... неееее...

Вече тичах надолу по стълбите към първия етаж. Прекосих кухнята като вятър и дръпнах рязко вратата между хладилника и газовата печка. Двамата се спуснахме като хали в приземния етаж, в *мазето* на къщата.

Сърцето ми блъскаше лудо в гърдите и ударите му отекваха с грохот в ушите ми. Не исках да бъда тук, не исках повече да виждам нищо от майсторството на Сонежи, не исках да виждам зловещите му изненади.

Мазето.

Символичното място на Гари от детските му кошмари.

Мазето.

Кръв.

Влакове.

Мазето на семейство Мърфи бе малко и спретнато. Огледах се. *Влакчетата* ги нямаше. Последния път, когато бях в тази къща, тук имаше монтирана сложна система от релси, гари и влакчета.

Но и от момиченцето нямаше никаква следа. Нито един предмет не изглеждаше не на мястото си. Започнахме да отваряме шкафовете. Сампсън отвори пералнята, а след това и малката вратичка на сушилнята до нея.

От едната страна на котела за парното имаше пластмасова мивка, а до нея — небоядисана дървена врата. В мивката нямаше никакви следи от кръв, нямаше и изцапани с кръв дрехи. Можеше ли да се излезе по някакъв друг начин оттук? Дали малката не е избягала нанякъде, когато баща ѝ е дошъл в къщата?

Килерът! Дръпнах рязко вратата.

Рони Мърфи бе овързана с въжета, а в устата ѝ бе тикнат парцал. Сините ѝ очи бяха станали огромни от страх. Беше жива!

Тресеше се цялата. Той не бе я убил, но бе убил детството ѝ точно така, както е било убито неговото. Няколко години преди това бе направил същото с друго момиченце — Меги Роуз.

— О, сладката ми! — прошепнах аз, развързвайки я и издърпвайки парцала, тикнат от баща ѝ в устата. — Всичко вече е наред. Вече няма страшно. Всичко е наред, Рони.

А това, което не ѝ казах, всъщност би трябвало да прозвучи горедолу така: „Баща ти те е обичал достатъчно много, за да не те убие. Затова пък иска да избие всички останали.“

— Всичко е наред, всичко е наред, моето момиче. Всичко е наред — лъжех аз бедното дете. — Вече няма нищо страшно.

Де да беше така.

[1] Домакия (немски). — Б.пр. ↑

36.

Преди много, много време именно Нана Мама бе човекът, който ме научи да свиря на пиано.

В ония времена старото пиано стърчеше в хола като постоянна подкана да седнеш и да изсвириш нещо. Един следобед, след като се бях върнал от училище, тя ме завари да седя пред него и да се мъча да докарам мелодията на буги-вуги. Тогава бях на единадесет години. Спомням си много добре, сякаш беше вчера.

Нана влезе тихо — като полъх на вятъра — и седна до мен на табуретката пред пианото точно така, както седях сега аз с Деймън и Джани.

— Мисля, че ти е малко раничко за тоя студен джаз, Алекс. Дай да ти покажа нещо наистина хубаво. Да ти покажа откъде можеш да започнеш музикалната си кариера.

Оттогава нататък ме караше да упражнявам пръстите си по уроците на Черни всеки ден, докато накрая се научих да свиря и да харесвам Моцарт, Бетовен, Хендел, Хайдн — всичко благодарение на Нана Мама. Научи ме да свиря на единадесет години и продължих така чак докато станах на осемнайсет и трябваше да се преместя в Джорджтаун, за да ходя на училище, а след това в „Джон Хопкинс“. Вече се бях научил да свиря студен джаз, да разбирам това, което свиря, и да знам защо харесвам дадено нещо.

Когато се върнах вкъщи от Делауеър, бе много късно. Заварих Нана на верандата да свири тихичко на пианото. Не бях я чувал да свири така от години насам.

Не ме чу, затова се спрях на вратата и останах загледан в нея. Свиреше Моцарт и все още имаше чувство за музиката, която обичаше. Веднъж ми беше казала колко тъжно било, че никой не знаел къде е погребан Моцарт.

Когато свърши, прошепнах:

— Браво! Браво! Беше прекрасно.

Нана се извърна към мен.

— Глупава дъртачка — каза тя полусърдито, избърсвайки отронилата се сълза, която не бях видял.

— Изобщо не си глупава — възразих аз, седнах до нея на табуретката и я прегърнах. — Дъртачка — да. И заядлива при това. Но не и глупава.

— Просто се сетих за онази позиция при Моцартовия Концерт №21 и как я свирех преди много, много време — каза тя замечтано и въздъхна. — Поплаках си. И ми стана по-хубаво.

— Извинявай, че се натрапих така — прошепнах, без да я пускам от прегръдките си.

— Обичам те, Алекс — чу се тихият ѝ шепот в отговор. — Дали можеш още да свириш? Изsvири ми *Claire de Lune*. Посвири ми Дебюси.

И така започнах да свиря, а Нана Мама седеше притисната до мен и слушаше.

37.

На следващата сутрин черната работа продължи.

Първо Кайл ми изпрати факс с информация за неговия агент Томас Пиърс. Отчетите идваха от различни градове, в които господин Смит бе извършил убийства — Атланта, Сейнт Луис, Сиатъл, Сан Франциско, Лондон, Хамбург, Франкфурт, Рим. В един от градовете — Форт Лодърдейл — Пиърс бе помогнал да заловят убиец, който обаче нямаше нищо общо с господин Смит.

Други заглавия:

ЗА ТОМАС ПИЪРС МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО Е ОСОБЕНО ВАЖНО НЕЩО

СПЕЦИАЛИСТ ПО УБИЙСТВОТА ТУК, В СЕЙНТ ЛУИС

ТОМАС ПИЪРС ОБСЕБВА МИСЛИТЕ НА УБИЙЦИТЕ

НЕ ВСИЧКИ УБИЙЦИ СА БЛЕСТЯЩИ, ОБАЧЕ АГЕНТ ТОМАС ПИЪРС Е

ПРЕДУМИШЛЕНИ УБИЙСТВА — НАЙ-СМРАЗЯВАЩИТЕ КРЪВТА

Ако не познавах Кайл, щях да си помисля, че иска да ме накара да изпитам завист към Пиърс. Но аз не му завидях. Просто в момента няхах никакво време за това.

Малко преди обяд подкарах колата към затвора „Лортън“ — най-неприятното за мен място в усвоената от човека вселена.

Зад стените на федералния затвор с повишена сигурност всичко се движи като на забавен кадър. Все едно те държат под вода — захвърлен в мътните водовъртежи от невидими човешки ръце. И така всеки ден, години наред, а често и десетилетия.

В затворите с повишена сигурност затворниците седят в килиите си по двадесет и два — двадесет и три часа в денонощието. Скуката е

невъобразима, извън възприятията на всеки, който не е лежал. Разправял ми го е Гари Сонежи и именно той измисли метафората с мътните водовъртежи още навремето, когато го разпитвах в същия този затвор.

Освен това ми благодари, че съм обогатил жизнения му опит, като съм го вкарал зад решетките, и някой ден, ако можел, щял да ми се отплати. У мен все повече се засилваше чувството, че времето е дошло и ми оставаше само да си задавам мъчителния въпрос каква ще е разплатата.

Невъобразима.

Почти усещах как започвам да се давя, докато крачех из малката стаичка близо до кабинета на директора на петия етаж.

Очаквах да ми доведат един двоен убиец на име Джамал Отри. Той бе заявил, че има важна информация за Сонежи. В „Лортън“ бе известен под името Точния. Беше сводник, сто и тридесет килограмов хищник, който бе убил две проститутки тийнейджърки в Балтимор.

Точния ми бе доведен във вериги. В малката спретната стаичка го въведеха двама яки пазачи с дълги палки на пояса.

— Ти ли си Алекс Крос? Мамка му! Ега ти работата — провлече Отри с южняшки акцент.

Усмиваше се накриво, докато говореше. Долната част на лицето му се отпускате надолу като кофа на багер с отварящо се дъно. Имаше странни, несъразмерно поставени свински очички, чийто поглед трудно се издържаше. Усмивката не слизаше от лицето му, сякаш днес щяха да го помилват или бе спечелил от затворническата лотария.

Казах на двамата пазачи, че искам да говоря с Отри насаме. Въпреки че бе във вериги, двамата излязоха с неохота. Мен обаче не ме беше страх от тази торба с лайна. Не бях безпомощно тийнейджърче, върху което да изпробва силата си.

— Съжалявам, че не разбрах майтапа — казах му най-сетне аз. — Гледам те, че се хилиш, ама не знам за какво.

— Ооо, хич да не ти пука, пич! Хванал си ти майтапа без грешка — отвърна той с провлечения си говор. — Хванал си го, доктор Крос. Ами той *е по теб*.

Свих рамене.

— Ти си поискал да говориш с мен. Отри. Искаш да изкараш нещо от това, нали? Е, и аз искам. Не съм дошъл тук да ти слушам

тъпотииите и майтапите. Ако искаш да се върнеш обратно в килията, само кажи.

Джамал Отри продължи да се усмихва, но седна на единия от двата стола.

— И на двамката ни се ще да изкараме по нещо — каза той.

В погледа му се четеше нещо като „край на майтапите“ и усмивката му се изпари.

— Е, казвай какво имаш за продан. Да видим дали ще ни свърши работа — казах аз. — Това е най-доброто, което мога да направя за теб.

— Сонежи разправяше, че си твърдо пишлеме. Бая акъллия за ченге. Ще видим к'вото има да се гледа.

Не обръщах внимание на дивотиите, които се сипеха в изобилие от мръсната му уста. Нямаше начин да не си помисля за двете шестнадесетгодишни момичета, които бе убил. Представях си го как се усмихва и на тях. Гледайки ги със смразяващия си поглед.

— Приказвали ли сте си двамата с него? Приятели ли бяхте? — прекъснах го аз.

Отри поклати глава. Свинските му очички не се отделяха от очите ми.

— Амиии. Той приказваше с мен само като имаше нужда от нещо. Сонежи само си седеше в килията и гледаше нанякъде... Към Марс ли, къде, де да го знам. Тука той нямаше приятели. Нито аз, нито никой.

Отри се наведе напред. Имаше нещо да ми казва. И според него то явно струваше нещо. После сниши глас, сякаш в стаята имаше още някой, освен нас двамата.

Някой като Гари Сонежи, не можах да не си помисля аз.

38.

— Слушай сега. Сонежи нямаше приятели тука. От никого нямаше нужда. Той си имаше някой вътре в него. Разбираш ли к'во искам да кажа? Приказваше с мен само ако имаше нужда от нещо.

— Какви услуги си му правил? — попитах го аз.

— Нуждите му бяха прости. Пури, книжки за чукане, горчица за манджата. Плащаше, за да отпъжда някои типове от себе си. Сонежи винаги имаше мангизи.

Замислих се над казаното. Кой е давал пари на Сонежи, докато е бил в „Лортън“? Едва ли идваха от жена му. Поне на мен не ми се вярваше. Дядо му беше още жив и живееше в Ню Джърси. Може би парите са идвали от него. Доколкото знаех, имаше само един приятел, но това е било много, много отдавна, когато е бил още тийнейджър.

— Можеш да провериш, ако искаш — продължи приказката си Джамал Отри. — Защитата, дето Сонежи си я купуваше от мен, беше добра. Най-добрата, дето може да се получи тука.

— Не съм сигурен дали схващам — отново го прекъснах аз. — Давай по-подробно и с обяснения, Джамал.

— Можеш да пазиш *някои* хора за *уговорено* време. Т'ва е всичко. Имаше един затворник обаче, казваше се Шариф Томас. Ама наистина откачена чернилка, бе от Ню Йорк. Моташе се с още двама негри, откачалки като него — Туфи и Коко Локо. Той, Шариф, излезе, ама като беше вътре, правеше к'вото си иска. Единственият начин да го управляваш бе да го пернеш. И то два пъти, за да си сигурен.

Започваше да става интересно. Отри май наистина имаше нещо за продан.

— Какво общо има тоя Шариф с Гари Сонежи? — попитах го аз.

— Сонежи се опита да перне Шариф. Плати си мангизите. Обаче Шариф беше хитър пич. И късметлия на това отгоре.

— Защо му е потрябвало на Сонежи да убива Шариф Томас?

Отри втренчи в мен студените си очи.

— Имаме си пазарлък, нали? Привилегии някакви?

— Предлагам ти изключителни права върху вниманието ми. Тук съм и те слушам. Кажи ми какво е станало между Шариф Томас и Гари Сонежи.

— Сонежи искаше да пречука Шариф, защото Шариф го чукаше. И неведнъж. Искаше да покаже на Гари, че тука *той е мъжът*. Той беше единственият тук, дето беше по-луд и от Сонежи.

Поклатих глава и се наведох напред, за да чуя по-добре. Той наистина придоби пълни права върху вниманието ми, но нещо тук не се връзваше.

— Извинявай, ама Гари е бил държан отделно от останалите затворници. Максимум сигурност. Как, по дяволите, Томас се е добрал до него?

— Мамка му, колко пъти да ти казвам, че тука всичко става! Винаги. Не слушай к'во ти разправят навънка. Така си е било и така ще си бъде винаги.

Втрених поглед в очите на Отри.

— Значи ти си взел пари от Сонежи, за да го пазиш, а Томас се е добрал до него въпреки това, а? Но има и още, нали?

Виждах как Отри се наслаждава на позицията си да ме държи в напрежение или пък просто му харесваше да усеща властта си над мен.

— Има, да. Шариф подари на Сонежи *треската*. Сонежи е с бубата бе, човек. Той умира. Твоят стар приятел Гари Сонежи умира. Получи *бележка* от Господ.

Новината ме удари като парен чук в стомаха. Сдържах се и не ми пролича — не исках да му давам никакво предимство, — но казаното от Джамал Отри току-що обясни всичко онова, което Сонежи бе извършил до този момент. Мисълта разтърси цялото ми същество. *Сонежи има „треската“*. *Сонежи има СПИН*. *Гари Сонежи умира*. *И повече няма какво да губи*.

Дали Отри казваше истината? Огромен въпрос, важен въпрос.

Поклатих глава:

— Не ти вярвам, Отри. И от къде на къде трябва да ти вярвам?

На лицето му се изписа обидено изражение, но това бе част от ролята му.

— Ако щеш вярвай. Но *няма начин* да не повярваш. Гари ми каза това. Каза ми го тука тази седмица. Преди два дни. Гари ми каза, че има *треската*.

Бяхме затворили кръга. Отри разбра, че съм в ръцете му от минутата, в която влезе в стаята. Сега вече трябваше да чуя и майтапа, който ми бе обещал още в началото на разговора. Но първо трябваше да си поиграе малко с мен.

— Защо? Защо ще ти казва, че умира? — вживях се в ролята си аз.

— Сонежи каза, че ще дойдеш тука и ще почнеш да задаваш въпроси. Знаеше, че ще дойдеш. Той те познава, мой човек... познава те по-добре, отколкото ти него. Сонежи искаше да ти предам всичко т'ва лично. Обясни ми го, за да мога да го кажа на теб. *Каза да ти кажа и това.*

Джамал Отри се ухили отново с кривата си усмивка.

— К'во ще кажеш сега, доктор Крос? Получи ли т'ва, за което дойде?

Получих го, че и оттатък. Гари Сонежи умира! Искаше да ме накара да го последвам в ада. Бе се развилнял като бесен, без да има какво да губи и от какво да се страхува.

39.

Като се върнах у дома от „Лортън“, позвъних на Кристин Джонсън. Изпитвах нужда да я видя. Изпитвах нужда да се откъсна поне малко от случая. Помолих я да вечеряме заедно в „Джорджа Браум“ на Макферсън Скуеър и затаих дъх. Изненада ме — каза „да“.

Все още на тръни, но като че ли радваш се на това чувство, аз се появих у тях с една-единствена червена роза. Кристин се усмихна лъчезарно, взе розата и я натопи във вода, сякаш бе някакъв скъп букет.

Бе облечена в дълга до глезените сива пола и подходяща по цвят блуза с V-образно деколте. Отново изглеждаше убийствено. По пътя до ресторанта приказвахме как е минал денят на всеки от нас. Нейният ми хареса много повече от моя.

Бяхме гладни и започнахме с горещи бисквити, намазани дебело с прасковено масло. Денят определено приключваше добре. Кристин си поръча скариди и овесени ядки, а аз — „Каролина Перло“ — червен ориз, дебели резени гъше месо, скариди и сос.

— Отдавна никой не ми е подарявал роза — каза ми тя. — Много ми е приятно, че си се сетил.

— Тази вечер си много мила с мен — забелязах аз, докато се заемахме с храната.

Тя наклони глава и ме погледна. Имаше го този навик.

— Защо ми казваш, че съм много мила?

— Ами защото можеш да ми кажеш, че тази вечер не съм кой знае колко занимателен. И се страхуваш точно от това, нали? Че не мога да се откажа от работата си.

Тя отпи от виното си. Поклати глава. После се усмихна и усмивката ѝ бе много земна.

— Толкова си откровен. Но се отнасяш с добро чувство за хумор към това. Всъщност не бях забелязала, че не работиш със сто процента отдаване.

— Цяла нощ съм така. Витая някъде си — отвърнах. — Децата викат, че не съм в час.

Тя въздъхна и завъртя очи към тавана.

— Стига, стига. Ти си най-малко витаещият човек, когото съм срещала. Много ми е приятно тук. Бях решила да хапна няколко бисквитки вкъщи и да си лягам.

— Бисквитки с мляко не е лошо. Гушваш се в леглото с филм във видеото или книжка в ръка. Нищо лошо няма в това.

— Така и смятах да направя. Спрях избора си на „Повелителят на конете“. Радвам се, че се обади, развали ми плановете и ме изкара от час. Сигурно си мислиш, че съм луда — продължи малко по-късно тя, след като привършихме с вечерята, и се усмихна. — Работата е там, че и аз мисля така.

Засмях се:

— Защото излезе с мен ли? Абсолютно луда си.

— Не, защото ти казах, че не бива да се виждаме, а сега изведнъж — вечеря в „Джорджа Браун“. Захвърлих и бисквити, и повелители на коне...

Погледнах я в очите и като че ли потънах в тях — за нищо на света не ми се излизаше оттам. Поне докато Джорджа Браун не ни изгонеше.

— Какво стана? Какво се промени? — попитах я аз и затаих дъх.

— Просто спрях да се страхувам — отвърна тя. — Е, почти спрях. Но скоро сигурно ще престана съвсем.

— Е, аз също. Защото и мен ме беше страх.

— Приятно ми е да го чуя. И се радвам, че ми го каза. Не можех да си представя, че и теб може да те е страх.

Някъде около полунощ закарах Кристин до дома ѝ. Докато карах по „Джон Хансън“, не мислех за нищо друго, освен как докосвам косата ѝ, как прокаравам треперещи пръсти по бузата ѝ, а може би и някои други неща. Да, да, определено и някои други неща.

Изпратих Кристин до вратата ѝ, не смеейки да дишам от вълнение. Пак. Пръстите ми леко докосваха лакътя ѝ. В ръката си тя бе стиснала ключа от вратата. Усещах аромата на парфюма ѝ. Беше ми казала, че се казва „Гардения Пашън“ и аз много го харесвах. Стъпките ни тихо отекваха по бетонната алея.

Изведнъж Кристин се извърна към мен и ме прегърна. Движението ѝ бе грациозно и гъвкаво, но ме свари неподготвен.

— Трябва да разбере нещо — каза тихо тя.

После ме целуна така, както ме бе целунала преди няколко дни. Отначало целувката ни бе лека, но постепенно се задълбочи. Устните ѝ бяха меки и леко влажни върху моите, после като че ли се втвърдиха, станаха по-нетърпеливи. Усещах как гърдите ѝ се притискат в мен, после коремът, силните ѝ крака.

Тя внезапно отвори очи, погледна ме и ми се усмихна. Влюбен бях в тази естествена усмивка, влюбен бях! Исках да виждам само нея и нищо друго!

Кристин леко се отскубна от мен. Усетих това почти като физическа болка, исках да я чувствам плътно до мен. Но навреме се спрях: разбрах, че сме дотук.

Кристин отвори вратата и бавно запристъпва навътре заднешком. Никак не ми се искаше да си отива. Исках да знам какво усеща, да узная всичките ѝ мисли.

— Първата целувка не беше случайна — прошепна тя.

— Не, не беше — тихо казах аз.

40.

Гари Сонежи отново бе в мазето.

Чие беше това влажно и мрачно мазе в края на краищата?

Точно в това бе въпросът.

Нямаше представа колко е часът, но знаеше, че е някъде много рано сутринта. Къщата над него бе тиха като смъртта. Обичаше този образ, усещаше го как се отърква във вътрешността на съзнанието му.

Обичаше тъмното. Бавно се превърна отново в малко момченце. Чувствата си бяха останали същите, сякаш ги бе изживял вчера. Неговата мащеха се казваше Фиона Морисън, бе хубава жена и всички си мислеха, че е добър човек, добър приятел и съсед, добра майка. Пълна лъжа! Заклучваше го като животно в мазето... не, по-лошо от животно. Той си спомняше как е треперил в мазето, отначало напикавайки се в панталоните си, седнал в собствената си урина, усещайки как приятната топлина преминава в сковаващ студ. Спомняше си чувството, че се различава от останалите в семейството. Че не е като другите хора. В него няма нищо, което човек би обикнал. Няма нищо добро. У него липсва вътрешен живец.

Сега седеше в мазето и се питаше дали е там, където си мислеше, че е.

В коя реалност живееше?

В коя фантазия?

В кой роман на ужасите?

Той опипа пода около себе си. Хммм. Не беше в мазето на старата къща в Принстън. Познаваше всяка чупка в него. Тук студеният бетонен под бе много по-гладък. И миризмата бе друга. На прах и мухъл. Къде беше?

Той си светна с фенерчето. Аaaa, ясно!

Да не повярва човек! Никой не би познал чия е тази къща, чие е мазето, в което се крие.

Сонежи стана от пода. Повръщаше му се и се чувстваше отпаднал, но не обърна внимание на усещането. Болката бе инцидентна. Бе готов да се качи горе.

Никой не би повярвал какво се капи да направи. Колко ужасно!
Бе на няколко крачки пред всички.
Много бе напред.
Както винаги.

41.

Сонежи влезе в хола на първия етаж и видя точното време на екранчето на големия телевизор „Сони“. Беше 3:24 сутринта. Час на таласъмните.

Прокраднал се дебнешком до горния етаж на къщата, той реши да залази на четири крака.

Планът му беше добър. Мамка му, *не беше* безсмислен и безполезен. С нищо не бе заслужил да го заключват в мазето. Очите му се напълниха със сълзи — бяха толкова горещи и до болка познати. Мащехата го наричаше бебе, ревльо и пикльо. Непрекъснато му измисляше имена, докато накрая не изпече устата ѝ, замръзнала в ужасен вик.

Сълзите опариха бузата му и се плъзнаха по яката на ризата. Той умираше, а не заслужаваше да умре. Не заслужаваше нищо от това. Ето защо сега някой трябваше да плати.

Промъкваше се много тихо и внимателно из къщата, вече влачейки се по корем като змия. Дъските под него дори не проскърцваха. Тъмнината наоколо сякаш бе заредена с електричество, с неограничен брой възможности.

Дойде му наум колко наплашени бяха хората от това някой да не влезе в къщата или апартамента им. И имаше защо. Току пред заключените им врати се прокрадваха мрачни чудовища, излезли на лов в най-тъмните часове на нощта, и често дори надничаха през прозорците им. Всеки град, малък или голям, имаше своите Гари Сянката. А освен тях имаше и хиляди други извратени мръсници, готови да се промъкнат всеки момент и да започнат кървав пир. Хората в така наречените безопасни къщи седяха вътре като фураж за чудовища.

Той забеляза, че стените на горния етаж са зелени. *Зелени стени! Какъв късмет!* Сонежи бе прочел някъде, че операционните в някои болници са боядисани в зелено. Ако стените били бели, лекарите и сестрите имали призрачни видения за операцията, която провеждали — съсирени червени локви и кървави висящи парцали плът. Това се

наричало „призрачен ефект“, а по зелените стени кръвта не се виждала.

Стига вече странични мисли, колкото и на място да са — каза си Сонежи. — Не се разсейвай. Бъди абсолютно спокоен, бъди внимателен. Следващите няколко минути са най-опасни.

А точно тази къща беше най-опасна, което именно правеше играта толкова забавна — такава добра гимнастика за ума.

Вратата на спалнята бе съвсем леко открехната. Бавно, сантиметър по сантиметър, Сонежи я отвори.

Чу тихото похъркване на мъж. На тоалетката до леглото видя още един часовник. *Три и тридесет и три. Бе изгубил време.*

Бавно се изправи в цял ръст. Най-сетне бе излязъл от мазето и усети първите невероятно силни пристъпи на гняв. По-точно на ярост, и то съвсем оправдана.

Гари Сонежи яростно скочи към фигурата в леглото. В ръцете си здраво стискаше къса метална тръба. Вдигна я над главата си като меч. После я стовари надолу с всичка сила.

— Детектив Голдман, толкова се радвам да ви видя — прошепна той.

42.

Работа винаги имаше, изчакваща да я настигна, изискваща от мен да ѝ дам всичко от себе си, а след това и нещо отгоре.

Следващата сутрин ме завари на път за Ню Йорк. ФБР ми бе осигурило хеликоптер. Кайл Крейг беше добър приятел, но това не му пречеше да прилага номерата си и на мен. Той го знаеше, а знаеше, че и аз го знам. Кайл се надяваше, че случаят *господин Смит* ще ме заинтригува и аз ще се включа в него, като се съглася да се видя с неговия агент Томас Пиърс. Аз обаче знаех, че няма да го направя. Поне засега, а може би и никога. Първо трябваше да се видя с Гари Сонежи.

Малко преди 8:30 кацнах на оживения нюйоркски хелипорт на Източните 20-и улици. Някои го наричат Нюйоркски хелпорт^[1]. Черният белджет на Бюрото мина ниско над претъпканото движение по ФДР^[2] и рязко се приземи, сякаш градът бе негов, но това бе характерната за ФБР арогантност. Никой не можеше да притежава Ню Йорк, с изключение може би на Гари Сонежи.

Детектив Кармине Гроза ме посрещна и двамата се качихме в неговия необозначен „Мъркюри Маркиз“. Детективът подкара по ФДР към изхода за Мейджър Дийгън, след което кривна към Бронкс.

В ушите ми още шумяха витлата на хеликоптера. Това ме подсети за *отвратителното* жужене, което бях чул да се раздава от кучешката колибка в Уилмингтън. Отново всичко се развиваше с главоломна скорост. Гари Сонежи ни извади от равновесие — точно така обичаше той, точно така работеше извратеното му съзнание.

Сонежи се притиска в теб, упражнява силен натиск, след което се отдръпва назад и чака да направиш фатална грешка. Точно това се опитвах да не направя в момента, за да не свърша като Манинг Голдман.

Мястото на престъплението този път се намираше в Ривърдсйл. Докато пътувахме натам, детектив Гроза не спираше да говори с изнервен глас. Дрънкането му ми напомни за една поговорка, която се

мъчех да прилагам на практика: *Ако ти се открие добра възможност да млъкнеш, никога не я изпускай.*

Логично погледнато, не спираше да говори той, Ривърдейл би трябвало да бъде част от Манхатън, обаче той е част от Бронкс. На това отгоре, което обърквало работата още повече, в Ривърдейл се намирал Манхатънският колеж — малко частно училище, нямащо никаква връзка нито с Манхатън, нито с Бронкс. Кметът на Ню Йорк — Руди Джулиани, е ходил на училище в него, осведоми ни Гроза.

Слушах безсмислените брътвежи на детектива, докато накрая усетих, че се е наприказвал. Изглеждаше съвсем различен човек от оня, с когото се бях запознал на Пен Стейшън като партньор на Манинг Голдман.

— Добре ли си? — попитах го аз най-сетне.

Никога не съм губил партньор. На Сампсън все му се разминаваше на косъм. Веднъж го намушкаха с нож в гърба. Беше станало в Северна Каролина, когато бяха отвлели племенницата ми Наоми. Говорил съм с детективи, загубили партньора си, и от тези разговори бях разбрал, че не е никак лесно да се преживее.

— Всъщност не го обичах Манинг Голдман — призна си Гроза, — но уважавах работата му като детектив. Никой не заслужава да умре така, както той умря.

— Да, никой не заслужава да умре така — съгласих се аз.

Никой не бе в безопасност. Нито богатите, нито, разбира се, бедните, нито дори полицията. Този рефрен ме съпровождаше през целия ми живот — най-страшната истина на нашия век.

Най-сетне свърнахме от претъпканата с движение автострада „Дийгън“ и поехме по още по-претоварената „Бродуей“. Детектив Гроза явно бе здраво разтърсен тази сутрин. Аз също, но на мен не ми личеше.

Гари Сонежи искаше да ни демонстрира колко му е лесно да проникне в дома на ченге.

[1] От английски „hell“ — ад. — Б.пр. ↑

[2] Магистралата „Франклин Делано Рузвелт“. — Б.пр. ↑

43.

Домът на Манинг Голдман се намираше в един по-заможен квартал в Ривърдейл, известен под името Фийлдстоун. Кварталът бе изненадващо привлекателен за Бронкс. По тесните и спретнати улици бяха паркирани вановете на няколко телевизионни екипа. Над тях се виеше хеликоптер на FOX-TV, мъчейки се да надникне през листака и клоните на дърветата.

Къщата на Голдман бе по-скромна от наредените покрай нея домове в тюдориански стил. Въпреки това изглеждаше приятно място за живеене. Доста нетипичен за ченге квартал, но пък и Голдман не бе типично ченге.

— Бащата на Голдман е бил известен лекар в Мамаронек — продължаваше да бърбори Гроза. — Когато се поминал, Манинг се видял с малко пари. Бил черната овца в семейството, бунтовникът — ченге. И двамата му братя са зъболекари във Флорида.

Мястото на престъплението започваше да не ми харесва, а се намирах все още на две пресечки от него. Твърде много синьо-бели и официално изглеждащи коли. Твърде много помощ, твърде много намеса.

— Рано сутринта мина и кметът. Ядоса се човекът. Но иначе е готин — не млъкваше Гроза. — Да убиеш ченге в Ню Йорк е голяма работа. Статии по вестниците, голям шум.

— Особено пък ако е убито в собствения си дом — добавих аз.

Гроза най-сетне паркира на тясната трилентова улица на около една пресечка от дома на Голдман. В клоните на дърветата пееха птички, слънцето блестеше — всичко изглеждаше така, сякаш на този свят нямаше смърт.

Докато крачех към мястото на престъплението, ми дойде наум една мисъл, която, ако не друго, поне бе приятна — анонимността, на която се радвах в Ню Йорк. Във Вашингтон имаше много репортери, които ме познаваха. Ако ме видеха на местопрестъплението, значи случаят е много гаден, много неприятен, извършено е било по особено насилствен начин.

Никой не ни обърна внимание, докато двамата с Гроза крачехме през тълпата зяпачи и репортери към къщата на Голдман. След като влязохме, Гроза ме представи и ми бе позволено да хвърля поглед на спалнята, където Голдман е бил жестоко убит. Ченгетата от Нюйоркското полицейско управление очевидно знаеха кой съм, защото на няколко пъти чух да се споменава името на Гари Сонежи. Лошите новини се разнасят бързо.

Трупът на детектива вече бе изнесен от къщата, а аз никак не обичах да пристигам на местопрестъплението късно. Няколко души от оперативния технически екип на НИПУ вече работеха в стаята. *Кръвта на Голдман бе навсякъде.* По кревата, по стените, по бежовия мокет на пода, по бюрото, по лавиците на библиотеката и дори по позлатения свещник. Вече знаех защо Сонежи набляга толкова силно на кръвопролитие: кръвта, пролята от него, означаваше смърт.

Усетих присъствието на Гари Сонежи тук, в спалнята на Голдман, *виждах го застанал тук* и самият факт, че си представях присъствието му така живо, ме разтърси и физически, и емоционално. Спомних си времето, когато Сонежи бе влязъл у дома през нощта с нож в ръка. *Защо би дошъл тук* — запитах се аз. — *Да не би да ме предупреждава по този начин, че си играе с живота ми?*

— Определено е искал да направи шумно изявление — промърморих аз повече на себе си, отколкото на Гроза. — Знаел е, че в Ню Йорк със случая е натоварен Голдман. Показва ни, че изцяло владее ситуацията.

Но имаше още нещо. Трябваше да има нещо повече от това, което засега виждах. Закрачих напред-назад из спалнята. Забелязах, че компютърът на бюрото е включен.

Обърнах се към един от оперативните — слаб мъж с мрачна мъничка уста и тънки, стиснати устни. Тъкмо човек, подходящ за място, където е извършено убийство.

— Бил ли е включен компютърът, когато са открили детектив Голдман? — попитах го аз.

— Да. Бил е. Посипахме го с прах за отпечатъци.

Погледнах към Гроза.

— Знаем, че се мъчи да намери Шариф Томас, а Томас е от Ню Йорк. И вероятно в момента е в града. Може би, преди да го убие, го е накарал да му изтегли файла на Томас.

Този път детектив Гроза мълчеше. Стоеше и не отговаряше. Аз самият не бях много сигурен. Въпреки това се осланях на инстинкта си, особено след като ставаше въпрос за Сонежи. Вървах по кървавите му стъпки и усещах, че не съм кой знае колко назад.

44.

Изненадващо гостоприемната полиция на Ню Йорк ми бе запазила стая в хотел „Мариот“ на Четиридесет и втора улица. Вече бяха започнали издирването на Шариф Томас по моя молба. Това, което трябваше да се направи, бе сторено, но Сонежи щеше да се шири из града още една нощ.

По едно време Шариф Томас бе живял и във Вашингтон, но бе родом от Бруклин. Почти бях сигурен, че Сонежи е дошъл тук, за да го намери. Нали поне сам ми бе казал това чрез Джамал Отри? Имаше да урежда сметки с Томас, а Сонежи винаги си уреждаше сметките. Аз ако не го знам това, кой ще го знае?

Най-накрая, вече към осем и половина вечерта, си тръгнах от Полис Плаза физически смазан от умора. С една полицейска кола ме закараха до хотела. Бях си приготвил чанта багаж с най-необходимото, в случай че се наложи да остана няколко дни. Дано да не се наложеше. Харесвах Ню Йорк, но при по-други обстоятелства, а това едва ли можеше да се нарече приятно предколедно пазаруване по Пето Авеню или финален бейзболен мач през есента.

Някъде около девет се обадох вкъщи и ми отговори нашият автоматичен телефонен секретар — Джани.

— Да — каза тя. — И Ти^[1] ли е? Ти се обаждаш у дома?

Ето такава сладурана си имам. Сигурно се е сетила, че аз звъня. Всъщност аз винаги се обаждам, каквото и да стане.

— Как си, сладурчето ми? Светлина на моя живот!

Само като чуех гласа ѝ, започваше да ми домъчнява за нея, да ми домъчнява за семейството ми и за това, че не съм вкъщи при тях.

— Сампсън мина да ни види. Днес трябваше да имаме бокс, тате. Спомняш ли си? — Джани играеше твърдо, но това даде резултат. — Туп-туп-дум. Дум-дум-туп — имитираше живо тя звуците.

— Въпреки това двамата с Деймън не се ли упражнявахте? — попитах я аз.

Представях си лицето ѝ, докато си говорехме. Лицето на Деймън. На Нана. Кухнята, откъдето Джани в момента говореше. Ужасно ми се

искаше да съм там и всички да сме около масата, вечеряйки.

— И още как! Убих го. Разказах му играта. Но без теб не е същото. Няма пред кого да се стараеш.

— Ами ще се стараеш заради себе си — казах й.

— Знам, тате. Точно така и направих. Страх се, страх се и най-накрая казах на себе си, че добре съм се старала.

Засмях се в слушалката.

— Съжалявам, че пропуснах бокса с вас, питбули такива. Съжалявам, съжалявам, съжалявам — затананиках аз по една блус мелодия. — Съжалявам, съжалявам, съжалявам, съжалявам.

— Ти *винаги* казваш така — прошепна Джани и усетих как гласът й пресека. — Но някой ден номерът ти няма да мине. Запомни думите ми. Помни кога си чул това за пръв път. Помни, помни, помни!

Останал сам в хотелската стая в Ню Йорк и задъвкал поръчания по румсървиса хамбургер, аз взех съвета й присърце, замислено загледан към Таймс Скуеър. Мислех си за децата, за Кристин Джонсън. После мислите ми се върнаха към Гари Сонежи, а оттам — към Манинг Голдман, убит в собствената си къща.

Опитах се да почета малко, но тази нощ четенето нещо не ми вървеше.

Когато по едно време ми се стори, че ще ми се пръсне главата от мисли, вдигнах телефона отново и се обадох на Кристин Джонсън. Говорихме си почти цял час. За леки и приятни неща. Нещо между нас се променяше. Попитах я дали иска да прекараме уикенда заедно в Ню Йорк, ако се наложеше да остана дотогава. Доста време събирах смелост и се запитах дали не ме е усетила.

Кристин отново ме изненада. Искаше. Засмя се и каза, че било малко раничко за коледно пазаруване през юли, но че щяла да дойде, ако й *обеща* да й посветя част от времето си.

Обещах.

Накрая сигурно съм заспал, защото по едно време се събудих в непознато легло, в непознат град, усукан в чаршафите си като в усмирителна риза.

Споходи ме странна, обезпокояваща мисъл. Гари Сонежи преследва *мен*. А не обратното.

[1] Извънземното от едноименния филм на Спилбърг. — Б.пр. ↑

45.

Той беше Ангелът на смъртта. Това му бе известно още от единадесет-дванадесет годишна възраст. Тогава бе убил един човек. Просто така, да види дали може да го направи. Полицията изобщо не можа да намери трупа. Поне до днес не го бе открила. Само той знаеше къде са труповете на всички, които бе убил, но не казваше.

Гари Сонежи изведнъж се върна към действителността, към настоящия момент в Ню Йорк.

Божичко, седя си тук, в този бар в Ийст Сайд, подхилквам се и се смея сам. Възможно е и да съм си говорил нещо.

Барманът в „Дод и Маккой“ вече го бе забелязал как си приказва сам, почти изпаднал в транс. Лукавият червенокос ирландски шибалник се преструваше, че бърше чаши, но през цялото време е гледал към него с крайчеца на окото си.

Смутено усмихнат, Сонежи му махна да се приближи.

— Не се притеснявай, тръгвам си. Колко ти дължа, Майкъл?

Името му бе изписано на закачената за ризата му табелка.

Фалшивата му извинителна усмивка сякаш даде резултат, така че той уреди сметката и си тръгна. Измина няколко пресечки на юг по Първо Авеню и след това свърна по Източна петдесета улица.

Забеляза една претъпкана кръчма на име „Тату“. Изглеждаше обещаващо място. Спомни си задачата, която си бе поставил: да намери къде да прекара нощта. Някое безопасно място. „Плаза“ не беше добра идея.

„Тату“ бе пълна до тавана с оживени хора, дошли тук да побъбрят, да позяпат, да хапнат и да пийнат. Първият етаж бе за пийване и за хапване, а на втория имаше и дансинг. *Я да видим за какво са нагласени декорите тука*, каза си той. Трябваше да разбере. Театър — бе първият отговор, до който стигна. В „Тату“ идваха стилни бизнесмени и бизнес дами около тридесетте и четиридесетте, вероятно направо от работа в центъра на града. Беше четвъртък вечерта. Повечето от тях се опитваха да си организират нещо интересно за уикенда.

Сонежи си поръча бяло вино и започна да оглежда мъжете и жените около бара. Изглеждаха толкова точно в крак с времето, толкова отчаяно самоуверени. *Мен посочи, мен избери! Моля ви, нека някой ме забележи*, молеха сякаш те.

Той побъбри малко с две адвокатки, които за нещастие като че ли бяха свързани в таза като сиамски близнаци. Научи, че Тереза и Джеси били съквартирантки от единадесет години насам. Исусе Христе! И двете бяха на тридесет и шест години. Часовниците им тиктакаха вече много силно. Трудели се старателно във „Въртикъл Клъб“ на Петдесет и девета улица. През лятото ходели на почивка в Бридж Хамптън, на около километър и половина от водата. За него те не можеха да бъдат никакъв избор, пък и за никого от останалите в бара.

Сонежи продължи нататък. Започна малко да се притеснява. Полицията знаеше, че може да се дегизира. Само че не знаеше каква дегизировка използва в даден ден. Вчера беше тъмнокос, приличащ на четиридесет и пет годишен южноамериканец. Днес беше рус, с брада и се вписваше в обстановката в „Тату“. Утре? Кой знае. Можеше и да сбърка, нали? Щяха да го пипнат и всичко щеше да свърши.

Сонежи се запозна с една директорка на голяма рекламна агенция, намираща се на Лексингтън Авеню. Джийн Съмърхил била родом от Атланта, както самата тя му каза. Беше дребна и много стройна, с буйна руса грива, която сплиташе на плитка, пусната на една страна, и той усети колко уверена в себе си е. По някаква странна асоциация му напомняше за Мередит, за неговата Миси. Джийн Съмърхил имаше свой собствен апартамент само на няколко пресечки от „Тату“.

Бе твърде хубава, за да е сама в това заведение и да си търси компания, но още като я заприказва, разбра защо. Джийн Съмърхил бе твърде умна, твърде силна и индивидуалистка за по-голямата част от мъжете. Плашеше ги, без да иска и дори вероятно без да го осъзнава.

Да, но него не изплаши. Двамата водеха лек и приятен разговор, какъвто водят понякога двама непознати в бара. Нищо не рискуваха и нищо не губеха. Бе здраво стъпила на земята жена. Жена, на която ѝ се искаше да гледат като на „добра“, но на която в любовта не ѝ беше провървяло. Той ѝ го каза и тъй като тя точно това искаше да чуе, Джийн Съмърхил като че ли му повярва.

— Леко се говори с теб — каза му тя след третото или четвъртото питие. — Много си спокоен.

— Да, знам, че съм малко скучен — отвърна Сонежи, давайки си сметка, че може да е всякакъв, но не и скучен. — Може би жена ми точно затова ме напусна. Миси се влюби в един богаташ, шефа ѝ на Уолстрийт. И двамата плакахме, когато ми го каза. Сега живее в огромен апартамент на Бийкман Плейс. Разкошно място. — Той се усмихна. — Все още сме приятели. Съвсем наскоро дори се видяхме.

Джийн го погледна в очите. В погледа ѝ имаше нещо тъжно.

— Знаеш ли какво ми харесва в теб? — каза тя. — Не се страхуваш от мен.

Гари Сонежи се усмихна.

— Не, май наистина не се страхувам.

— И мен не ме е страх от теб — прошепна Джийн Съмърхил.

— Така и трябва да бъде — каза ѝ Сонежи. — Само не полудявай по мен. Обещавах ли?

— Ще се постарая.

Двамата излязоха от „Тату“ и отидоха в апартамента ѝ.

Седях сам на Четиридесет и втора улица и нетърпеливо чаках Кармине Гроза да дойде. Най-сетне детективът се появи, спря пред входа на „Мариот“, аз се качих и той потегли към Бруклин. След толкова несполуки най-сетне и по тоя случай да изскочи нещо.

В Бедфорд Стайвсът — квартал на Бруклин, в някаква къща бе открит Шариф Томас. Дали Гари Сонежи знаеше къде е? Какво е научил, ако изобщо бе научил нещо, от файловете на Голдман?

В събота сутринта движението в града бе мехлем за душата. За по-малко от десет минути стигнахме до Манхатън и пресякохме Ийст Ривър по Бруклинския мост. Слънцето тъкмо се показваше зад редица високи жилищни блокове. Огромен, пламтящ жълт диск, от който главата веднага ме заболя.

Пристигнахме в Бед Стай малко преди седем и половина. Бях чувал за Бруклин и за мрачната му слава. В тази ранна утрин обаче улиците му бяха пуссти. Ченгетата расисти във Вашингтон описваха такъв тип квартали с голяма доза черен хумор — наричаха ги „самопочистваща се фурна“. Просто затваряш вратата и я оставяш сама да се почисти. С огън. Нана Мама обаче имаше друга дума за небрежно изработените социални програми в големите американски градове — геноцид.

Над местната бакалия висеше саморъчно направена табела, на която с червени букви на жълт фон бе написано: „Деликатеси и тютюн. Отворен денонощно“. Магазинът бе затворен. Как да вярваш тогава на надписите.

Пред пустия магазин бе паркиран кафеникав ван. Страничните стъкла на возилото бяха боядисани със сребриста боя, а от двете му страни бе нарисуван пейзаж — „Лунна нощ над Маями“. С огъващи се колене и с блуждаещ поглед по тротоара мина самотна наркоманка. Бе единствената жива душа на улицата, когато пристигнахме.

Къщата, в която бе Шариф Томас, се оказа двуетажна, с посивели от праха керемиди и няколко счупени прозореца. Приличаше на

отдавна изоставена плевня. Томас все още бе вътре в тая съборетина. Двамата с Гроза зачакахме. Надяхахме се по някое време да излезе.

Изхлузих тялото си надолу на предната седалка и облегнах глава назад. На няколко преки по-нататък имаше висока монолитна къща, на чиято стена бе залепен избелял и опърлен от слънцето плакат — „Застрелян полицаи — награда \$10 000“. Лош знак, но добро предупреждение.

Кварталът започна да се събужда и да показва нрава си някъде към девет. Две възрастни жени в бели рокли минаха покрай нас, хванати за ръце, явно насочили се към църквата в дъното на улицата. Това ме накара да се сетя за Нана и нейните приятелки във Вашингтон. И за това, че ужасно ми се искаше да прекарам уикенда при семейството си.

Малко по-надолу подскачаше на въже момиченце на шест-седем годинки. Забелязах, че въжето всъщност е откъснат отнякъде кабел. Момиченцето скачаше, без да спира, като изпаднало в транс.

Натъжих се, като го гледах как се е отдало на играта. Запитах се какво ли щеше да стане с него. Какъв шанс имаше да се измъкне оттук? Помислих си за Джани и Деймън и за това колко са „разочаровани“ от мен, че ме няма в събота сутринта. *Събота ни е почивен ден, тате. Само в събота и неделя можем да бъдем заедно.*

Времето минаваше бавно. Винаги е така, когато водиш наблюдение.

Към десет и половина до тротоара спря необозначена кола с двама подозрително изглеждащи мъже в тениски и отрязани до коленете дънки. Те слязоха и нагласиха на тротоара сергия за продан на дини, домати и разни други зеленчуци. Дините струпаха направо в мръсната канавка.

Стана вече почти единадесет и аз започнах да се притеснявам. Информацията ни можеше да е погрешна. Явно започваше да ме обхваща пристъп на мнителност. Може би Гари Сонежи вече бе минал през къщата. Много го биваше в маскировката. Дори можеше да е още вътре.

Отворих вратата и слязох. Жегата ме удари в главата като с чук. Но пак бе по-добре, отколкото да седиш свит одве в колата.

— Къде отиваш? — попита ме Гроза.

Изглежда, бе се подготвил да седи цял ден вътре, решен да прави всичко по устав и да чака Сонежи да се покаже.

— Няма страшно — отвърнах. — Имай ми доверие.

Извадих бялата си риза от панталоните и вързах краищата ѝ на кръста си. После присвих очи и с отнесен поглед се повлякох към къщата.

— Алекс — подвижна подир мен Гроза, но аз не му обърнах внимание и продължих да се кандилкам към входа ѝ.

Според мен играех ролята на друсан уличник много добре. Не ми беше никак трудно. Един бог знае колко пъти съм виждал същата тази картинка в нашия квартал. Брат ми беше наркоман, преди да умре.

В съборетината можеше да се влезе през двора на друга изоставена къща, разположена на ъгъла на задънена улица. Бе почти стандартно решение за всички големи градове, в които съм ходил — Вашингтон, Балтимор, Филадельфия, Маями, Ню Йорк. Нищо особено — просто се чудиш защо с така.

Отворил изрисуваната с какви ли не надписи входна врата, видях, че къщата наистина е дъното на боклукчийския казан, дори и за квартал като този. Тинята. Шариф Томас също имаше *вируса*.

Мръсният и изплескан под бе заринат с боклук. Празни кутии сода, бирени бутилки, опаковки от „Уендис“, „Ройс“ и „Кентъки Фрайд“. Изпочупени шишета. Жици, с които са се мъчели да отпушат запушена канализация. *Адска жегга, лято в града*^[1].

Според мен кочина като тази би трябвало да се управлява от един-единствен „администратор“. Плащаш два-три долара на човека за някое свободно място на пода. Можеш също така да си купиш спринцовка, лула, хартия, запалка, а може би дори и кутия сода или бира.

По всички стени бяха надраскани надписи като „Да ти го начукам“, „СПИН“, „Световни наркомани“ и други подобни. Освен това всичко тънеше в гъста омара, през която слънцето с труд си пробиваше път. Вонята бе тежка, задушлива и по-гадна дори и от тази в градско сметище.

Въпреки това обстановката бе някак си странно ведра и спокойна. Всичко това забелязах само с един поглед, но нямаше

никакъв Шариф Томас. Нито пък Гари Сонежи. Поне все още не ги виждах.

Един мъж с латиноамерикански черти и кобур на рамото, препасан над мръсна тениска с надпис „Бакарди“, представляваше сутрешната смяна. Едва гледаше, но все пак успяваше да внуши, че той командва парада тук. Възрастта не можеше да се определи по лицето му, украсено с гъсти черни мустаци.

По всичко личеше, че Шариф Томас бе паднал с няколко стъпала по-ниско. Ако бе тук, значи се бе сдушил с утайката на утайката. Да не би да умираше? Или просто се криеше? Знаеше ли, че Сонежи го търси?

— Какво искаш, шефе? — попита латиното с нисък и ръмжащ глас, свил очи до едва забележими цепки.

— Малко спокойствие и тишина — отвърнах аз вежливо, сякаш се намирах в църква, каквато това място наистина беше за някои хора.

Подадох му две смачкани банкноти, той ги взе и се обърна назад, промърморвайки:

— Тука.

Погледнах покрай него в главната стая и усетих как някаква ръка сякаш ме сграбчи за сърцето, стискайки го с все сила.

Вътре се виждаха десетина-дванадесет мъже и две жени, седнали или проснали се на пода върху няколко мръсни, изпокъсани и невероятно тънки дюшеци. Повечето от тях седяха и се вираха в празното пространство, без да правят нищо, и го правеха добре. Сякаш стояха и чакаха бавно да се стопят или изпарят в омарата и праха.

Никой не ми обърна внимание, което беше много добре. На никого не му пукаше кой влиза и излиза от тази свинска кочина. Още не бях видял Шариф, нито пък Сонежи.

В стаята бе тъмно като в безлунна нощ. Никаква светлина, ако се изключеше спорадичното припалване на някоя кибритена клечка. Най-напред се чуваше щракането на клечката, последвано от продължително съскане.

Търсех Томас, но не забравях да играя и ролята си. Просто поредното, готово за друсане наркоманче. Търсецо спокойно местенце да си изпуши дозата и да заклюма след малко, без да пречи на никого.

Открих Шариф Томас на един от дюшеците в задния край на тъмната и задушна стая. Познах го от снимките, които бях разглеждал

в „Лортън“. Преместих поглед от него.

Сърцето ми заби като лудо. Дали и Сонежи не беше тук? По някой път той ми се струваше като привидение, като призрак. Запитах се дали има и задна врата. Трябваше бързо да си намеря място и да седна, преди Томас да ме е забелязал.

Промъкнах се до стената и се наках да седна, облягайки гръб на нея. С крайчеца на окото си наблюдавах Томас. После изведнъж се случиха няколко неща едновременно и в стаята настъпи невъобразим хаос.

Входната врата се отвори с трясък и вътре нахлу Гроза с още две униформени ченгета. Дотук с доверието.

— Да му го... — изпышка до мен някакъв мъж, рязко изваден от унеса си.

— Полиция! Никой да не мърда! — ревна Кармине Гроза. — Никой да не мърда! Всички да останат на място!

Звучеше като улично ченге.

Очите ми не се отделяха от Шариф Томас. Той вече се надигаше от дюшека, където само допреди секунди се бе излягал като доволна котка. Може би изобщо не е бил дрогиран. Може би просто се е криел.

С рязко движение извъртях ръка да грабна пистолета си, затъкнат отзад на кръста под ризата, и описвайки полукръг с дясната ръка, го заковах пред себе си. Отчаяно се надявах да не се наложи да го използвам в това тясно пространство.

В ръцете на Томас обаче внезапно се появи пушка, която явно до този момент бе крил до дюшека. Останалите отрепки гледаха като отровени и изглеждаха неспособни да помръднат. Оградените им с червени кръгове очи бяха широко облепени от страх.

Пушката в ръцете на Томас гръмна като топ. Гроза и униформените моментално се проснаха на пода. Не разбрах дали някой от тях е ударен.

Латиното от вратата се развика:

— Спрете веднага! Спрете веднага с тия лайна!

Той също бе проснат на пода и викаше, без да надига глава.

— Томас! — ревах аз с всичка сила.

Движенията му бяха бързи и координирани. Мигновен и точен рефлекс, макар и под влиянието на момента. Той обърна пушката към мен. Очите му блеснаха в тъмното.

Нищо не може да се сравни с гледката на насочена в теб пушка.
Нямах никакъв избор. Натиснах спусъка на глока.

Шариф Томас пое удара на изстреляния почти от упор куршум в дясното си рамо. Моментално бе извъртян наляво, но без да падне. Бавно се завъртя обратно. Не му бе за първи път. Но и на мен също.

Стрелях повторно и този път го ударих в шията или в долната челюст. Томас отхвъркна назад и с трясък се стовари в тънката като хартия стена. Цялата къща потрепери. Клепачите му се обърнаха нагоре и устата му зяпна отворена. Замина си още преди да падне на пода.

Бях убил единствената си връзка към Гари Сонежи.

[1] Песен на Джо Кокър. — Б.пр. ↑

48.

Чувах как Кармине Гроза крещи по радиото:

— Ранен полицаи на „Мейкън“ 412! *Ранен полицаи!*

Никога преди не бях присъствал на схватка, при която да има убит полицаи. Като се промъкнах към предната част, се уверих, че единият от униформените ще умре. Защо Гроза бе нахълтал така? Защо бе взел със себе си и униформени ченгета? Е, вече нямаше никакво значение.

Униформеният лежеше по гръб на мръсния под, съвсем близо до вратата. Погледът му вече бе замъглен и според мен бе в шоково състояние. От тъглчето на устата му се стичаше тънка струйка кръв.

Пушката бе свършила ужасната си работа точно така, както би го сторила и с мен. Стените и издрасканият дървен под бяха оплискани с кръв. Стената над тялото на полицаия бе тропосана от обгорените дупчици на куршумите. Вече нищо не можехме да направим за него.

Стоях близо до Гроза, все още с глока в ръка, и конвулсивно стисках и отпусках челюст. С всички сили се мъчех да не покажа гнева си към Гроза за това, че бе реагирал по такъв глупав начин и бе причинил цялата тази бъркотия. Преди да проговоря, трябваше да си възвърна самообладанието.

Другият униформен стоеше до мен и само повтаряше:

— Божичко! Божичко!

Виждах, че е силно травмиран. Непрекъснато прокараваше длан през челото и лицето си, мъчейки се сякаш да изтрие кървавата сцена от очите си.

„Бърза помощ“ пристигна само след няколко минути. Стояхме и гледахме как двамата лекари отчаяно се мъчат да спасят живота на полицаия. Беше млад мъж — изглеждаше на около двадесет и пет години. Червеникавата му коса бе късо подстригана. Ризата му отпред бе почерняла от кръвта.

В другия край на стаята имаше още един лекар, занимаващ се с Шариф Томас, но аз знаех, че на Томас вече не му е необходима никаква помощ.

Най-сетне се обърнах към Гроза с нисък и сериозен глас:

— *Ние* знаем, че Томас е мъртъв, но Сонежи няма нужда да научава. Само така може би ще успеем да се доберем до него. Ако си *мисли*, че Томас е жив в някоя нюйоркська болница.

Гроза кимна:

— Чакай да се свържа с някого от центъра. Може би ще успеем да закараме Томас в някоя болница. Може да кажем някоя и друга дума и на пресата. Струва си усилието.

Детектив Гроза не само не звучеше добре, но и не изглеждаше добре. Сигурен бях, че и аз изглеждам по същия начин. В далечината още ми се мержелееше оня зловец надпис:

ЗАСТРЕЛЯН ПОЛИЦАЙ — \$10 000 НАГРАДА.

49.

Нито един полицаи от хайката не би могъл да отгатне началото, средата, особено пък края. Никой от тях не можеше да си представи накъде върви цялата тази история, накъде бе тръгнала още от самото начало в Юниън Стейшън.

Гари Сонежи разполагаше с цялата информация, с цялата власт. Отново ставаше известен. Бе някой. Отново бе новина номер едно през десет минути.

Нямаше никакво значение, че показваха снимките му на хората. Никой не знаеше как изглежда днес, как с изглеждал вчера или как ще изглежда утре. Не можеха да хукнат из Ню Йорк и да започнат да арестуват, когото им падне, нали?

Той излезе от апартамента на покойната Джийн Съмърхил късно — някъде около обед. Хубавата дама определено си бе изгубила главата по него. Също като Миси в Уилмингтън. С нейния ключ той заключи вратата. После пое на запад по Седемдесет и трета улица и вървя по нея, докато стигна до Пето Авеню, след което тръгна по него на юг. Влакът отново бе в релси.

Купи си кафе без сметана в хартиена чашка, по чиито страни бяха нарисувани древногръцки богове. Кафето бе абсолютна нюйоркска помия, но той отпиваше от него. Искаше да започне поредното си изпълнение направо тук, наред Пето Авеню. Наистина адски му се искаше. Представи си касапницата и почти видя новините на CBS, ABC, CNN и FOX, предавани на живо.

Тъкмо се сети за новини — тази сутрин видя Алекс Крос по телевизията. Крос и НИПУ успели да сгачят Шариф Томас. Браво на тях! Значи ако не друго, то поне от съвети могат да се възползват.

Докато се разминаваше с елегантни и добре облечени нюйоркчани, Сонежи не можеше да не си помисли колко по-умен, колко по-изобретателен е от всички тия тъпи задници с навирени носове. Ех, ако само някой от тях успее да надникне в главата му... Тогава щеше да му стане ясно.

Да, но никой не можеше и никой не бе успял до този момент. Никой не би могъл да познае.

Нито началото, нито средата, нито пък края.

Гневът вече започваше да го залива на горещи вълни, ставаше почти неконтролируем. Усещаше как яростта се надига у него, но продължаваше да крачи по претъпканата с хора улица. Едва виждаше къде ходи. В гърлото му се надигна горчилка.

С рязко движение запрати кафето — почти пълната с димяща течност чаша — в лицето на разминаващия се с него бизнесмен. Изсмя се на стреснатата му и възмутена физиономия. Зави от възторг при гледката на капещото от орловия аристократичен нос кафе, от квадратната брадичка. Тъмната течност изплеска скъпата риза и вратовръзката.

Гари Сонежи можеше да прави каквото си поиска, често го правеше и щеше да продължава да го прави.

Вие само гледайте.

В седем часа същата вечер бях на Пен Стейшън. Обичайната тълпа пътуващи този път я нямаше, така че в съботите положението бе далеч по-търпимо. Убийствата, които бяха станали на Юниън Стейшън и тук, не преставаха да се въртят в главата ми. Тъмните тунели, от които излизаха влаковете, за Сонежи бяха „мазето“, символи на измъченото му детство. Поне толкова от тази главоблъсканица бях успял да разгадая. Веднъж излязъл от тях, Сонежи избухваше в яростен пристъп на гняв към целия свят и...

Видях Кристин да се качва по стълбите откъм тунелите.

Усмигнах се въпреки черните ми мисли. Усмихвах се и пристъпвах от крак на крак, сякаш танцувах. Чувствах главата си лека, вълнувах се, изпълнен с надежда и желание, каквито не бях изпитвал много отдавна. Тя наистина бе дошла.

Кристин носеше малка пътническа чанта с надпис „Училище Съджърнър Трут“. И това бе целият ѝ багаж. Изглеждаше красива, горда и по-желана от всякога, ако това изобщо бе възможно. Бе облякла бяла рокля с къси ръкави, на шията ѝ се полюшваше огърлица, а на краката си бе обула обичайните обувки без ток. Забелязах как хората се заглеждат в нея. Винаги го правеха.

Целунахме се в един ъгъл на гарата, стараейки се да не привличаме вниманието на останалите. Телата ни се притиснаха и аз усетих топлината ѝ, плътта, костите ѝ. Чух тупването на чантата ѝ в краката ни.

Кафявите ѝ очи се впиха в моите — огромни и питащи отначало, а малко след това — нежни и излъчващи светлина.

— Малко се притеснявах, че няма да си тук — каза тя. — Представях си как си хукнал нанякъде по спешна работа, а аз стоя на Пен Стейшън и напразно те чакам.

— Това не би могло да стане по никакъв начин — отвърнах аз. — Толкова се радвам, че дойде.

Отново се целунахме, притискайки се един към друг по-силно от първия път. Не ми се искаше да спирам, не ми се искаше да я пускам.

Исках да я заведа някъде, където да бъдем само двамата. Сякаш цялото тяло ме заболя. Толкова ми бе лошо, толкова ми бе хубаво!

— Опитах се — усмихна се тя, — но не можах без теб. Ню Йорк малко ме плаши, но ето че дойдох.

— Ще прекараме чудесно, ще видиш.

— Обещаваш ли? Да бъде незабравимо? — попита ме закачливо тя.

— Незабравимо. Обещавам! — отвърнах.

Държах я здраво в прегръдките си. Не можех да я пусна.

51.

Началото на „незабравимото“ изглеждаше, звучеше и минаваше по следния начин.

„Рейнбоу Рум“ в единадесет и половина в събота вечер. Двамата с Кристин слязохме от асансьора, хванати за ръце, и изведнъж, сякаш като с махване на магическа пръчица, попаднахме в друга епоха, друг начин на живот и може би дори друг свят. До асансьора на черен плакат със сребристи, блестящи букви бе написано: „Рейнбоу Рум — озовете се в музикъл от времето на MGM“. Стотици миниатюрни прожекторчета хвърляха отблясъци от морето кристал и хром наоколо. Бе малко над върха, направо съвършено.

— Не съм сигурна дали съм подходящо облечена за MGM музикъл, но голяма работа — каза Кристин, докато си проправяхме път покрай страхотно изглеждащи разпоредители и разпоредителни. — Прекрасна идея.

Насочиха ни към сектор, от който можеше да се гледа долу към балната зала, но също с панорамен изглед към Ню Йорк. В събота вечер залата бе пълна с посетители — всички маси и дансинги бяха заети.

Кристин бе облякла плътно прилепнала по тялото черна рокля. На шията си бе сложила същата онази огърлица, направена от стара брошка, с която беше в „Кинкедс“. Била от баба й.

Тъй като съм метър и осемдесет и седем, тя не се поколеба да obuе по-шик обувки с високи токчета. По-рано никога не бях си давал сметка, но се оказа, че ми е приятно да съм с жена, висока почти колкото мен.

Аз също се бях нагиздил. Бях избрал убито сив костюм, снежнобяла риза и синя копринена вратовръзка. Поне тази вечер бях решил да не бъда полицейски детектив от Вашингтон. Не изглеждах доктор Алекс Крос от югоизтока. Повече приличах на Дензъл Уошингтън в ролята на Джей Гетсби. Приятно ми беше. Е, поне за една вечер. А може и за целия уикенд.

Съпроводиха ни до маса, намираща се до огромен прозорец, обърнат към потъналата в светлини източна част на Манхатън. На сцената имаше петчленен латиноамерикански оркестър, чиято музика бе доста добра. Бавно въртящият се дансинг бе пълен. Хората си прекарваха приятно и някои дори щяха да прекарат цялата нощ в танци.

— Забавно, прекрасно, малко смешно, но определено най-хубавото място, където някога съм ходила — заяви Кристин, като седнахме. — И това са всичките суперлативи, които ще чуеш от мен тази вечер.

— Е, чакай де, още не си ме видяла как танцувам — възразих аз.

— Вече знам, че можеш да танцуваш — засмя се Кристин и продължи: — Жените винаги познават кой мъж може да танцува и кой — не.

Поръчахме си питиетата — за мен чист скоч, а за Кристин шери. За вечеря си избрахме бяло „Совиньон“ и следващите няколко минути прекарахме в приятно отпуснат оглед на обстановката в „Рейнбоу Рум“.

Латиноамериканската група бе заместена от бигбенд, който засвири суинг и дори опита с по-стари танци. Оказа се, че още много хора не са забравили как се танцува суинг, та дори валс и танго, а някои от тях даже бяха доста добри.

— Идвала ли си тук друг път? — попитах аз, след като сервитьорът ни донесе питиетата.

— Само по телевизията, и то сама — отвърна тя и се усмихна. — А ти? Идвал ли си тук и друг път, моряче?

— Само веднъж, докато преследвах оня, дето страдаше от раздвоение на личността и трепеше хората с брадва. Хвърли се ей от онзи прозорец там. Третият отляво.

Кристин се засмя:

— Няма да се изненадам, ако това е истина, Алекс. Ни най-малко няма да се изненадам.

Оркестърът засвири „Лунна светлина“, която е хубава песен, затова станавме и отидохме на дансинга. Гравитацията ни тласна един към друг. В същия момент си помислих, че на този свят има много малко неща, които бих предпочел пред това да държа Кристин в прегръдките си. Всъщност нямаше такива.

С Кристин се бяхме съгласили да рискуваме и да опитахме какво ще се получи. И двамата бяхме изгубили обичани хора. Знаехме какво означава да изпиташ такава болка и въпреки това бяхме тук, готови отново да се качим на дансинга на живота. Струваше ми се, че съм искал да танцувам бавен танц с Кристин още от първия миг, когато я видях в „Съдждърнър Трут“.

С лявата си ръка обгърнах талията ѝ и я дръпнах плътно към мен. С дясната хванах нейната. Чух я как тихо поема въздух. Личеше, че и тя се вълнува.

Започнах да си тананикам мелодията съвсем тихичко, под нос. И сигурно съм се отнесъл нанякъде, защото изведнъж устните ми докоснаха нейните. Затворих очи. Пръстите ми усещаха коприната на роклята ѝ. А, да — наистина танцувах доста добре, но и тя не ми отстъпваше.

— Погледни ме — прошепна тя и аз отворих очи.

Излезе права — така беше много по-добре.

— Какво става тук? Какво е това? Никога не съм се чувствала така, Алекс.

— Нито пък аз. Но ще свикна, сигурен съм.

Лекичко прокарах пръсти по бузата ѝ. Музиката продължаваше да се лее в тих ромон и Кристин сякаш плуваше с мен. Грациозна, потънала в лунна светлина хореография. Всички части на тялото ми бяха в движение. Едва дишах.

С Кристин бяхме в пълна хармония. И двамата умеехме да танцуваме, но заедно бе нещо върховно. Поел я в прегръдките си, танцувах с бавни и плавни движения. Дланта ѝ бе прилепнала към моята като намагнетизирана. Въртяхме се бавно, унесени в ритъма на музиката.

Отново се притиснахме плътно един до друг и устните ми се оказаха само на сантиметри от нейните. Усещах топлината на тялото ѝ през дрехите си. Устните ни отново се срещнаха — само за част от секундата — и в този момент музиката спря. Започна следващото изпълнение.

— Е, *това* вече е трудно — каза тя и двамата се отправихме към масата. — Знаех, че можеш да танцуваш. Нито за миг не съм се съмнявала. Но не знаех, че можеш да танцуваш *така*.

— Още нищо не си видяла — отвърнах аз. — Изчакай само да засвирят самба.

Все още стисках ръката ѝ, не можех да я пусна. Не исках.

— Мисля, че умея да танцувам самба — каза тя.

Танцувахме много, непрекъснато си държахме ръцете и май по едно време вечеряхме. Но танцувахме много — това определено признавам — и не можех да пусна ръката ѝ. И Кристин не можеше да пусне моята. Говорихме непрекъснато и по-късно не успях да си спомня за какво точно. Е, винаги става така, като си толкова високо над Ню Йорк в „Рейнбоу Рум“.

Когато за първи път се сетих да погледна часовника, беше почти един часът. Не може да бъде, казах си. Същото мистериозно изгубване на чувство за време, което ми се случи и при предишните две излизания с Кристин. Платих сметката — нашата *голяма* сметка — и забелязах, че „Рейнбоу Рум“ е почти празна. Къде се бяха дянали тия хора?

— Можеш ли да пазиш тайна? — запита Кристин, докато вървахме по коридора към облицования с орехова ламперия асансьор.

Бяхме сами в него под дискретната жълта светлина и тя бе в прегръдките ми.

— Аз пазя много тайни — отвърнах.

— Добре, чуй и тази тогава — прошепна Кристин, докато асансьорът докосна етажа на фойето с едва доловимо *туп*.

Задържа ме вътре и след като вратите се отвориха. Не искаше да ме пусне навън и да остави убежището на приглушената светлина, докато не ми каже онова, което искаше.

— Много се радвам, че си ми запазил стая в „Астор“ — продължи тя тихо, без да откъсва очи от моите. — Но, Алекс, не мисля, че ще ми е необходима. Добре ли е така?

Стояхме, без да помръднем, вътре в асансьора и отново започнахме да се целуваме. Вратите безшумно се затвориха и асансьорът бавно се изкачи отново на най-горния етаж. Не престанахме да се целуваме нито нагоре, нито по обратния път надолу и не можехме да се наситим един на друг.

— Знаеш ли какво все пак? — каза тя, когато най-сетне стигнахме до приземния етаж на „Рокфелер Сентър“ за втори път.

— Кажи все пак.

— Ходи ли човек в „Рейнбоу Рум“, няма начин това да не се случи.

Бе *наистина* незабравимо. Също като вълшебната песен на Нат Кинг Коул и по-късната ѝ версия на Натали Коул.

Стояхме пред вратата на хотелската ми стая, напълно погълнати от момента. Трябваше да пусна ръката на Кристин, за да отворя вратата, но бях блокирал. Най-сетне извадих с треперещи пръсти ключа, но не можах да уцеля ключалката. Тогава тя леко сложи ръка върху моята и двамата заедно пъхнахме ключа вътре, после пак заедно превъртахме топката.

Мина може би секунда, която ми се стори цяла вечност. Знаех, че никога няма да забравя и най-дребната подробност от този момент. Просто нямаше да позволя скептицизмът или цинизмът да ги изтрият от съзнанието ми.

Знаех какво става с мен. Изпитвах замайващия ефект на възвръщащото се чувство за интимност. До този момент изобщо не си бях давал сметка колко ми липсва. Просто се бях оставил да изтръпна и да живея така — изтръпнал и безчувствен. Много е лесно така, толкова лесно, че не усещаш как животът ти се превръща в дълбок коловоз, по който се плъзгаш като добре смазана машина.

Вратата на стаята бавно се отвори и в този момент си дадох сметка, че и двамата оставяме част от миналото зад себе си. На прага Кристин се обърна към мен. Усетих тихото прошумоляване на копринената ѝ рокля.

Красивото ѝ лице се вдигна към мен. Протегнах ръка и докоснах брадичката ѝ с върховете на пръстите си. Чувствах се така, сякаш не съм могъл да дишам пълноценно цяла вечер — поне от момента, в който Кристин пристигна на Пен Стейшън.

— Ръце на музикант, на пианист — прошепна тя. — Харесва ми как ме докосваш. Винаги съм знаела, че ще ми хареса. Вече не се страхувам, Алекс.

— Радвам се. Аз също.

Тежката дървена врата на стаята сякаш се затвори сама.

Няма значение къде се намираме в момента, мислех си аз. Примигващите светлини навън, а може би и преминаващият по реката влакчар създаваха впечатлението, че се движим точно по същия начин, както се бе плъзгал дансингът под нас в „Рейнбоу Рум“.

Специално за уикенда си бях сменил хотела и се бях преместил в „Астор“ в източната част на Манхатън. Искях нещо по-специално. Стаята ми беше на дванадесетия етаж, с изглед към реката. Двамата с Кристин се приближихме към огромния панорамен прозорец, привлечени от бисерните зрънца на мигащите светлини по небостъргачите на югоизток. Гледахме смълчани безшумното и странно красиво движение на трафика покрай сградата на Обединените нации към Бруклинския мост.

Спомних си как тази сутрин прекосихме същия този мост на път за една съборетина в Бруклин. Струваше ми се толкова отдавна. Видях лицето на Шариф Томас, после това на убития полицаи, на Сонежи, но веднага се отърсих от тези видения. Усетих как устните на Кристин леко гъделичкат шията ми.

— Къде беше току-що? — прошепна тя. — Някъде далеч, нали? На някакво мрачно място.

— Само за няколко секунди — признах си аз истината, моята грешка. — Кадър от работата. Вече го няма. — Отново стисках ръката ѝ.

Тя ме целуна лекичко по бузата — лека като полъх на вятъра целувка, — после по същия начин по устните.

— Не можеш да лъжеш, нали, Алекс? Дори с дребни и невинни лъжи.

— Опитвам се да не лъжа. Не обичам лъжите. Ако те лъжа, тогава кой съм? — отвърнах аз и се усмихнах. — Какъв е смисълът?

— Точно това обичам в теб — прошепна отново тя. — И още много други неща. Винаги откривам нещо ново у теб, когато сме заедно.

Потърках брадичка в косата ѝ, после я целунах по челото, по бузите, по устните и накрая томителната падинка на шията ѝ. Трепереше малко. Аз също. Слава богу, че вече никой от нас не се страхуваше. Усещах пулса ѝ под устните си.

— Толкова си хубава — прошепнах аз. — Знаеш го, нали?

— Много съм висока и слаба. Ти си по-хубавият от нас двамата. Точно така е. Всички го казват.

Всичко около нас сякаш бе наелектризирано и като че ли точно така трябваше да бъде. Цяло чудо бе, че се бяхме намерили и сега стояхме тук заедно. Толкова се радвах, изпитвах такова щастие, че тя бе решила да рискува с мен, че аз също бях решил да рискувам.

— Погледни в огледалото ей там. Виждаш ли колко си хубав? — каза тя. — Имаш най-красивото лице, Алекс. Май ще си имам неприятности с теб, а?

— Във всеки случай не и тази нощ — отвърнах аз, влизайки в закачливия ѝ тон.

Исках да я съблека, да правя с нея и за нея всичко. В главата ми се завъртя странна дума — еуфория. Ръката ѝ бавно се отпусна надолу към предницата на панталона ми и опипа твърдината отдолу.

— Мммм — промърмори тя и се усмихна.

Започнах да свалям ципа на роклята ѝ. Не си спомнях да съм желал някоя жена толкова силно, поне от много отдавна. Прокарах пръсти по лицето ѝ, опитвайки се да запомня всяка негова извивка, всяка негова черта. Кожата ѝ бе като коприна.

Отново започнахме да танцуваме — тук, в хотелската стая. Нямаше никаква музика, но тя звучеше в главите ни. Плъзнах ръка малко под талията ѝ и я притиснах плътно към себе си.

Отново лунна хореография. Пристъпвахме бавно напред-назад — чувствено танго пред огромния панорамен прозорец. Спуснах и другата си ръка надолу и сега и двете ми длани бяха върху двете съвършено извити хълмчета отзад. Кристин бавно се размърда, за да се намести по-добре. Явно харесваше позата. Аз също. Много!

— Танцуваш много добре, Алекс. Знаех си, че ще е така.

Кристин пхна ръка между телата ни и задърпа колана, докато катарамата се освободи. Дръпна ципа ми и ме погали леко. Умирах за допира ѝ — какъвто и да е, където и да е. Устните ѝ отново сновяха по кожата ми. Всяко нейно движение бе самата еротика — неустоима, незабравима.

И двамата знаехме, че трябва да го направим много бавно. Нямаше какъде да бързаме — цялата нощ бе пред нас. Бързането би развалило всичко, а това не биваше да става в никакъв случай.

Хванах се за мисълта, че и двамата сме изпитвали това, но никога не е било по този начин. Тук и сега изпитвахме това върховно чувство за първи път. То можеше да се случи само веднъж.

Устните ми се спуснаха по раменете ѝ и усетих как гърдите ѝ се повдигат и спадат, притиснати в мен. Усетих плоския ѝ корем, притискащите се крака. Обхванах гърдите ѝ. Внезапно поисках да направя всичко, поисках я цялата наведнъж.

Отпуснах се бавно на колене, плъзгайки ръце по гладките ѝ крака, по талията.

Отново се изправих. Разкопчах ципа на роклята ѝ докрай и тя се свлече по стройното ѝ тяло в лъскава купчина около тънките ѝ глезени. Кристин ме гледаше в очите, а аз в нейните. Погледът ѝ безсрамно се плъзна надолу по гърдите ми, по кръста и по-надолу. Бях много възбуден. Ужасно ми се искаше да бъда вътре в нея.

Тя отстъпи малко назад. Спрях да дишам. Едва се държах на краката си. Но не исках моментът да свършва. Чувствата ми отново бушуваха, отново се учеха какво е това да усещаш, спомняха си колко е хубаво.

Тя прибра косата си на една страна и я затъкна зад ухото. Такова простичко, грациозно движение.

— Направи го пак — помолих я аз и се усмихнах.

Тя се засмя и повтори движението с косата си.

— Както кажеш... Стой там! — прошепна тя. — Не мърдай, Алекс. Не се приближавай. Ще се подпалим. Сериозно ти говоря.

— Спокойно можем да го откараме така през целия уикенд — отвърнах аз и избухнах в смях.

— Дано.

И точно тогава чух едва доловимото *щрак*.

Нашата врата ли е това?

Заклучих ли я?

Влязъл ли беше някой?

Исусе Христе, не!

53.

Станал изведнъж нервен и параноичен, аз надникнах в коридорчето към вратата. Бе затворена и заключена. Нямаше никой, нямаше защо да се безпокоя. Двамата с Кристин бяхме в безопасност тук. Тази нощ с никого от нас нямаше да се случи нищо лошо.

Въпреки това, от моментно изпитания страх и съмнения косъмчетата на врата ми настръхнаха. Сонежи имаше навика да ми въздейства по този начин. *По дяволите, какво иска от мен тоя?*

— Какво има, Алекс? Изведнъж ме заряза. — Кристин ме докосна по бузата, връщайки ме към действителността. Пръстите ѝ ме галеха като перца. — Искам да си с мен, Алекс.

— С теб съм. Просто ми се стори, че чух нещо.

— Знам. Но няма никой. Ти заключи вратата, като влязохме. Всичко е наред. Всичко е наред!

Отново притеглих Кристин към себе си — невероятно топла и сякаш наелектризирана. Придърпах я към леглото и се надвесих над нея, подпирайки се на ръце. Наведох се и отново я зацелувах по лицето, после всяка гръд поотделно — подръпвах зърната с устни, галех ги с език. Целунах я между краката, продължих надолу по бедрата, по тънките глезени, по пръстите. *Искам те, Алекс.*

Гърбът ѝ се огъна като лък, от устата ѝ се откъсна тих стон, но се усмихваше щастливо. Тялото ѝ се надигаше към мен, после се отпускате под натиска ми и двамата ритмично се притискахме един към друг. Дишането ни се учести.

— Моля те, сега — прошепна тя, хапейки ме лекичко по рамото. — Моля те, *точно сега!* Искам те вътре.

В мен сякаш избухна пожар. Чувствах го как обхваща цялото ми тяло. Проникнах в нея за първи път. Плъзнах се бавно, но дълбоко, докрай. Сърцето ми гърмеше като бясно, краката ми омекнаха. Стомахът ми се бе свил на топка и бях толкова твърд, че чак ме болеше.

Бях целият в Кристин. Знам, че отдавна исках да бъда там. Мина ми мисълта, че съм се родил точно за това: да бъда в това легло с тази

жена.

С грациозно и непринудено движение тя се озова върху мен и седна в скута ми, гордо изправена. Бавно започнахме да се движим в ритъм. Усещах как телата ни се издигат като че ли в небесата, после стремглаво се спускат надолу, после пак нагоре, пак надолу...

Чух гласа си да пъшка, да стене — *да, да, да, да*. После си дадох сметка, че не е само моят глас.

После Кристин каза нещо вълшебно:

— *Искам само теб.*

ТРЕТА ЧАСТ
МАЗЕТО НА МАЗЕТАТА

Париж, Франция

Доктор Абел Санте беше тридесет и пет годишен мъж, с въздълга коса, по момчешки хубав и с красива приятелка — Регина Бекер, която беше художничка, при това добра, казваше си често той. Току-що бе излязъл от апартамента на Регина и в момента крачеше бойко по задните улички на Шести арондисман^[1] към къщи. Беше някъде около полунощ.

Тесните улици бяха пуси и спокойни. Доктор Санте обичаше да се разхожда по това време на денонощието, за да може спокойно да подреди мислите си, а понякога изобщо да не мисли за нищо. В момента обаче си мислеше за смъртта на младата жена, починала рано сутринта същия ден. Бе негова пациентка — на двадесет и шест години. Имаше любящ я съпруг и две прекрасни дъщерички.

Докторът имаше своя философия за смъртта, която смяташе за добра: защо напускането на живота и сливането с космоса да вдъхва повече страх, отколкото влизането в него.

Доктор Санте не разбра откъде дойде този човек — някакъв уличник със сиво мръсно сако и раздърпани дънки, — но той изведнъж се озова до него толкова плътно, че започна да го докосва по лакътя.

— Красиво — каза мъжът.

— Моля, какво казахте? — попита стреснато Абел Санте, рязко изваден от дълбокия си размисъл.

— Красива нощ и градът ни е толкова приятен за среднощни разходки.

— Да, много ми бе приятно да се запознаем — каза Санте на уличника.

Забеляза, че във френския на непознатия се промъква някакъв акцент. Вероятно бе англичанин или може би американец.

— Не трябваше да си тръгвате. Трябваше да останете да преспите. Един джентълмен винаги остава да преспи. Ако, разбира се, не го помолят да си тръгне.

Вратът и гърбът на доктор Абел Санте се вдървиха. Той извади ръце от джобовете си. Изведнъж изпита страх, силен страх.

С левия си лакът той изблъска уличника встрани.

— Какви ги говориш? Я се махай оттук!

— Говоря за теб и Регина. Регина Бекер, художничката. Работите й не са чак толкова лоши, но не може да се каже и че са добри, опасявам се.

— Махай се оттук! Върви по дяволите!

Абел Санте ускори крачка. Бе само на една пресечка от дома си. Другият, уличникът, с лекота се изравни отново с него. Бе по-едър и по-атлетично сложен, отколкото на Санте му се бе сторило в началото.

— Трябва да й направиш деца. Така мисля аз.

— Махай се оттук! Изчезвай!

Изведнъж Санте вдигна юмруци и ги стисна здраво. Това бе някаква лудост! Беше готов да се бие, ако се наложеше. Не се бе бил от двадесетина години, но бе силен и в добра форма.

Уличникът само замахна и го просна на земята. Без ни най-малко усилие.

Сърцето на доктор Санте заби лудо. Не виждаше добре с лявото си око, където бе ударен.

— *Абе ти полудя ли? Луд ли си или какво?* — викна той на уличника, който изведнъж му се стори силен и внушителен въпреки мръсните си дрехи.

— Да, разбира се — отвърна човекът. — Разбира се, че съм луд. Аз съм *господин Смит*, а ти си следващият.

[1] Градски район — административна единица в Париж. — Б.пр. ↑

Гари Сонежи търчеше подобно подплашен плъх из ниските и тъмни тунели, виещи се като черва под нюйоркската болница „Белвю“. От отвратителната воня на засъхнала кръв и дезинфектанти му се повдигаше. Никак не обичаше около себе си страничните ефекти на болестите и смъртта.

Няма значение, днес вече бе набрал необходимите обороти. Бе на пълна газ, летеше високо, високо. *Той бе Смъртта. А Смъртта не идваше в Ню Йорк, за да си почива.*

За тази голяма утрин той се бе пременил както трябва: безупречно изгладени бели панталони, бяла престилка, бели маратонки, а на врата му, окачена на сребърна верижка, висеше ламинирана лична карта със снимка.

Бе тук на сутрешна обиколка. „Белвю“. *И бездруго бе смятал да пообиколи насам малко!*

Нямаше начин това нещо да се спре — този влак от ада, неговата съдба, неговото последно „ура“. Никой не можеше да го спре, защото никой не би могъл да се сети накъде върви този последен влак. Само той знаеше това, само Сонежи можеше да го отмени.

Питаеше се колко ли парченца от мозайката е събрал вече Крос. Докторът не бе ум от неговата класа, но психолог и детектив като него не беше съвсем без никакъв инстинкт в тези специализирани области. Може би подценяваше доктор Крос, както вече веднъж го бе сторил. Можеше ли да го хване този път? Вероятно, но това всъщност нямаше значение. Играта щеше да продължи без него, докато стигне до предопределения край. В това се състоеше цялата красота, в това се състоеше всичкото зло, което бе направил.

Гари Сонежи влезе в асансьора в приземния етаж на известната манхатънска болница. Заедно с него в тясната кабинка влязоха и двама санитарии и Сонежи настръхна. Можеше да са нюйоркски полицаи, работещи като тайни агенти.

НИПУ всъщност имаше офис в главното фоайе на болницата. И той бе там съвсем явно. „Белвю“. *Божичко, каква страхотна лудница*

е това! Болница с полицейски участък в нея!

Той огледа санитарите с безразличния поглед на закоравял нюйоркчанин. *Не може да са полицаи — помисли си Сонежи. — Никой не може да изглежда чак толкова тъпо.* А тези изглеждаха точно такива, каквито бяха — бавно подвижни, бавно мислещи болнични тъпанари.

Единият от тях придържаше метална количка с две колелца. Бе цяло чудо, че някои пациенти излизат живи от нюйоркските болници. Тук стандартът за набиране на персонал бе като на „Макдоналдс“, а може би и по-лош.

Познаваше един пациент, който наистина нямаше да излезе жив от „Белвю“. Според новините, полицията държала Шариф Томас тук. Е, Томас щеше малко да се помъчи, преди да напусне тази така наречена „долина на сълзите“. Да, всъщност доста щеше да се помъчи.

Гари Сонежи слезе на първия етаж и въздъхна с облекчение. Дватамата санитар не му обърнаха никакво внимание и продължиха по работата си. Не бяха ченгета. Не, бяха по-тъпи и от тях.

Навсякъде се виждаха бастуни, инвалидни колички и метални патерици. Този болничен инвентар му напомни, че и той е смъртен. Стените на първия етаж бяха боядисани в мръснобяло, а радиаторите и вратите — в бледорозово. Далеч нататък се виждаше кафене с мътно осветен вход като на подлез. *Ако човек се храни там — каза си той, — трябва да го затворят в „Белвю“.*

Отдалечавайки се от асансьора, Сонежи видя собственото си отражение в безупречно лъснатата колона. *Господарят на хилядите лица*, каза си той. Това бе вярно. Собствената му мащеха не би го познала сега, а ако го познаеше, щеше да се разпищи от ужас. Щеше да се сети, че е изминал целия този път от ада само за да се добере до нея.

Той тръгна по коридора с делова крачка, тихичко тананикайки си под нос ритъма на регето: „Аз застрелях шерифа, но не застрелях заместника му“^[1].

Никой не му обръщаше внимание. Гари Сонежи се вписваше чудесно в обстановката на „Белвю“.

[1] „I shot the sheriff but I didn't shoot the deputy“ — песен на Боб Марли. — Б.пр. ↑

56.

Сонежи имаше прекрасна памет, затова щеше да запомни всичко, случило се тази сутрин. И щеше да може да си го пуска като на видео, записано до най-малките подробности. Това важеше за всичките му убийства.

Оглеждаше внимателно тесните коридори с високи тавани, като че ли имаше телевизионна камера вместо глава. Регистрираше всичко около себе си с почти свръхестествена чувствителност.

Пред кафенето един човек от охраната надзираваше група чернокожи младежи. Вероятно всички бяха умствено увредени, особено пък това парадиращо ченге.

Тук нямаше никаква заплаха.

Навсякъде се виждаха тия тъпи бейзболни шапки. „Ню Йорк Йанкис“. „Сан Франциско Джайънтс“. „Сан Хосе Шаркс“. Не личеше нито един от шапконосците да е пипал топка някога през живота си. Нито пък че би могъл да му направи нещо. Или пък да го спре.

Полицейският офис в болницата бе малко по-нататък. Вътре обаче не светеше. Няма никой въщи. Тогава къде са тия болнични ченгета? Да не би да го чакат някъде? Защо не вижда нито едно? Дали това не е първият признак, че нещо не е наред?

До асансьора за пациенти имаше надпис: „Само с лична карта“. Сонежи я приготви. За днешния маскарад той беше доктор Майкъл Франсис Пиколо.

На стената имаше голямо табло — „Права и задължения на пациентите“. Всъщност табла, поставени зад мътни плексигласови плоскости, се вираха в него, накъдето и да се обърнеше. Бе по-зле и от нюйоркската магистрала — радиология, урология, хематология. *И аз съм болен — искаше му се на Сонежи да викне срещу таблата. — И аз съм болен като всички останали тук. Умирам. На никого не му пука. И никога не му е пукало.*

Качи се на централния асансьор за Четвърто отделение. Дотук никакви проблеми, никакви пречки. Няма и полиция. Асансьорът спря

и той слезе, нямащ търпение да види отново Шариф Томас, да се наслади на страха и изненадата на лицето му.

Коридорът на Четвърто отделение навяваше чувство, сякаш човек се намира в подземие. Тук като че ли нищо не поглъщаше звука. Сякаш цялото отделение бе построено само от бетон.

Сонежи надникна по страничния коридор, където знаеше, че държат Шариф Томас. Стаята му бе чак в края на коридора. Изолиран заради сигурността, а? Значи това представлява могъщото и всесилно НИПУ в действие. Ега ти майтапа! Всъщност всичко е майтап, ако се замисли човек сериозно.

Сонежи сведе глава и се насочи към стаята на Шариф Томас.

Двамата с Кармине Гроза бяхме в малката болнична стая, очаквайки Сонежи да се появи. Седяхме тук от часове. Как щях да позная, ако пристигнеше? Това наистина бе проблем, но щях да му мисля, като му дойдеше времето.

Изобщо не чухме шума откъм вратата. Тя просто изведнъж се отвори. В стаята се втурна Сонежи, очаквайки да завари там Шариф Томас. Той се спря рязко и втренчи поглед в нас.

Косата му бе боядисана в сребристосиво, сресана назад. Изглеждаше попрехвърлил петдесетте и навлизащ в шестдесетте мъж, обаче ръстът му беше същият. Светлосините му очи се разшириха, докато стоеше там и ме гледаше. Именно по очите го познах най-напред.

Той се усмихна със същата презрителна и покровителствена усмивка, която бях виждал толкова пъти, дори може би и в кошмарите си. Мислеше, че стои далеч над нас, дори нещо повече — *убеден* бе в това.

Сонежи промълви само две думи:

— Още по-добре.

— Нюйоркска полиция! — излая властно Гроза. — Не мърдай!

Сонежи продължаваше да се хили, като че ли неочакваното посрещане неимоверно го радваше, като че ли сам бе планирал да стане така. Самоувереността и арогантността му бяха невероятни.

Той е с бронезилетка — машинално регистрира съзнанието ми леко изпъкналите му гърди. — *Защитен е. Подготвен е за всяко наше действие.*

В лявата си ръка стискаше нещо. Не разбрах какво. Бе влязъл в стаята с леко вдигната нагоре ръка.

Мръдна леко длан и към нас полетя малка зелена бутилка. Само с *лека* чупка на китката — нищо повече. Бутилката издрънча на пода. Удари се и подскочи втори път. Изведнъж разбрах какво е... но късно, цяла секунда по-късно.

— Бомба! — извиках аз като луд. — Лягай! Лягай долу!

Двамата с Гроза се метнахме надалеч от леглото, надалеч от въртящата се зелена бутилка. Успяхме да прикрием главите си с два стола. Блясъкът в стаята бе невероятно силен — мигновено, ослепително бяло цвете, преминало част от секундата по-късно в огнено жълто кълбо. После всичко наоколо като че ли пламна.

За секунда-две бях заслепен. След това усетих, че сякаш горя. Панталоните и обувките ми бяха обхванати от пламъци. Покрих лицето си с длани и се свих на пода.

— Исусе Христе! — писна Гроза до мен.

Чувах цвърченето — като пържола на скара. Молах се да не съм аз този, който се пържи. После започнах да се давя и да кашлям, а също и Гроза. Пламъците избухнаха нагоре и затанцуваха около ризата ми и през тях чух Сонежи. Той се смееше.

— Добре дошъл в ада, Крос — кискаше се той. — Гори си, момчето ми, гори си.

58.

Двамата с Гроза вдигнахме одеялата и чаршафите и с тяхна помощ загасихме горящите си панталони. Извадихме късмет, поне така се надявахме. Потушихме все пак пламъците. Тези по краката и обувките.

— Искал е да изгори Томас жив — казах аз на Гроза. — Той има *още* една бомба. Видях *още* една зелена бутилка.

Изтичахме на коридора по най-бързия начин — доколкото можахме, разбира се, — мъчейки се да догоним Сонежи. Двамата детективи откън вече лежаха ранени на пода. Сонежи *беше* фантом.

Втурнахме се по задните стълби подир него и минахме няколко площадки надолу. Стъпките ни отекваха по цялото стълбище. Очите ми се насълзиха, но горе-долу виждах.

Гроза успя да извика и други детективи по радиостанцията си.

— Има запалителна бомба! Сонежи има бомба! Внимавайте много! — После викна към мен: — Какво иска той бе? Какво ще прави сега?

— Мисля, че иска да умре — задъхано отвърнах аз. — Искане и да привлече внимание към себе си, да стане известен. Да си отиде с гръм и трясък. Това е точно в негов стил. Може би точно тук, в „Белвю“.

Вниманието бе именно онова нещо, към което Сонежи винаги се бе стремил. *Още* от детството си е бил запленил от разкази за „престъплението на века“. Бях сигурен, че Сонежи иска да умре сега, но да го направи така, че да вдигне невъобразим шум.

Едва си поемах въздух, гърдите ми свиреха, когато най-сетне слязохме във фойето. Гърлото ми пареше от дима, но иначе ми нямаше нищо. Съзнанието ми бе замъглено и не можех да измисля какво да правим сега.

Малко по-нататък, може би на около тридесетина метра от нас, видях някаква суматоха. Хукнах, разбутвайки нервно оглеждащите се хора. Новината за пожара горе бе стигнала дотук преди нас. Потокът на влизащите и излизащите от „Белвю“ винаги си бе постоянен — като

на спирка на метрото, — но така беше и *преди* бомбата да избухне вътре.

Излязох на полегатата площадка пред болницата. Навън валеше като из ведро — бе притъмняло и мрачно. Огледах се на всички страни за Сонежи.

Под козирката имаше малка групичка от персонала и няколко външни посетители, които гледаха дъжда и пушеха. Изглежда, нямаха представа за извънредната ситуация, а персоналет може би дори бе свикнал с такива. Застланата с плочи алея към входа на болницата бе задръстена от минувачи, които, отворили чадърите, невъзмутимо крачеха в леещия се дъжд. От тези чадъри не можех да видя нищо.

Къде, по дяволите, бе изчезнал Сонежи? Къде би могъл да се дене? Започнах да изпитвам неприятното чувство, че пак сме го изпуснали. Не ми се мислеше за това.

По Първо Авеню, през мъглата на дъжда, се виждаха многоцветните навеси на уличните продавачи на хотдог, хамбургери и сандвичи.

Никаква следа от Сонежи.

Продължих да обикалям с трескав поглед нагоре-надолу шумната и оживена въпреки дъжда улица. Не можех да го изпусна току-така. Повече такъв златен шанс нямаше да ми се удаде. В тълпата се получи малко разреждане. Виждаше се може би половин пряка напред.

Ето го!

Сонежи крачеше заедно с малка тълпа минувачи, поела на север. Хукнах подире му. Гроза бе още с мен. Двамата с него извадихме пистолетите. Но не можех да рискувам. Имаше много майки с деца, възрастни и изобщо пациенти, постоянно влизащи и излизащи от болницата.

Сонежи хвърли поглед надясно, после наляво и накрая назад. Видя ни. Сигурен бях, че ме видя.

Бягството му бе импровизирано — просто бягаше от създалата се извънредна и опасна ситуация. Последователността на събитията от последно време показваше, че мисловният му процес е влошен. Губеше уменията да мисли точно и ясно. *Ето защо искаше да умре. Бе уморен да умира бавно. Губеше контрол над съзнанието си. И не можеше повече да понася това.*

Напред една ремонтна бригада бе преградила половината пресечка. Дъждът плющеше по каските на работниците. Движението се мъчеше да ги заобикаля — клаксони, фарове, изнервени шофьори.

Видях как Сонежи внезапно се откъсна от тълпата. Какво, по дяволите, ще прави тоя? Хукна към Първо Авеню, тичайки с всички сили по хлъзгавата улица.

Гледах го как рязко свива вдясно. О, Боже, помогни му да падне! Но не. Изравни се със светлосин автобус, който тъкмо бе спрял, за да качи пътници.

Сонежи се подхлъзна, залитна, почти падна, но се хвана за дръжката на вратата на автобуса и следващата секунда бе вече вътре.

Само че автобусът бе осветен и вътре се виждаше всичко. Видях как Сонежи размахва трескаво ръце, крещейки нещо на пътниците. Господи, тоя се качи с бомба в градски автобус!

59.

Детектив Гроза застана запъхтян до мен. Лицето му бе изцапано със сажди, от мократа му сплъстена коса се стичаше вода. Замаха трескаво с ръце да пратят кола. Миг по-късно до нас закова една полицейска кола и двамата скочихме вътре.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Май да. Тук съм. Давай да го хванем тоя.

Потеглихме бясно подир автобуса, заобикаляйки колите отляво и отдясно, надули сирената докрай. Едва не се забихме в едно такси — минахме на боя разстояние.

— Сигурен ли си, че има и друга бомба?

Кимнах:

— Поне една. Помниш ли Лудия бомбаджия в Ню Йорк? Сонежи сигурно го помни. Беше много известен.

Всичко изглеждаше нереално и сюрреалистично. Дъждът се усили, барабанейки шумно по покрива на колата.

— Взел е заложници — заговори Гроза в радиото. — Намира се в автобус, пътуващ по Първо Авеню. Изглежда, има бомба. Автобусът е М-15. Не се опитвайте да го спирате на този етап. Има бомба, мамка му!

Можях да преброя вече някъде около половин дузина синьо-бели коли, включили се в преследването.

Автобусът спираше на червените светофари, но вече не качваше пътници. Хората по спирките сърдито махаха подир отминаващия М-15. Едва ли някой от тях си даваше сметка какъв късмет е извадил днес, задето автобусът не е спрял да го вземе.

— Опитай да се приближиш — казах на шофьора аз. — Искam да говоря с него. Да разбере дали изобщо ще пожелае да говори. Струва си да опитаме.

С люшкаца се по хлъзгавата улица задница полицейската кола увеличи скоростта. Настигахме го. Яркосиният автобус бавно нарастваше в предното стъкло. Отстрани голям плакат рекламираше мюзикъла „Фантомът на операта“ с едри черни букви. *Вътре обаче*

имаше истински фантом. Гари Сонежи отново бе на сцената, която толкова много обичаше. Този път играеше в Ню Йорк.

Свалих страничното стъкло на колата. В лицето ми блиска дъжд, но виждах Сонежи вътре в автобуса. *Исусе Христе, той все още импровизираше.* Бе взел нечие дете и го носеше в ръка — синьо-розов вързоп. Крещеше нещо на пътниците и свободната му ръка описваше сърдити полукръгове.

Подадох се навън от колата, доколкото можах.

— Гари! — викнах. — Какво искаш? — Мъчейки се да надвикам шума от движението около мен, креснах с всички сили още веднъж: — *Гари! Аз съм — Алекс Крос.*

Пътниците от автобуса явно ме чува, защото започнаха да извързват ужасените си лица към мен.

На пресечката с Четиридесет и втора, повличайки задница, автобусът направи внезапно ляв завой.

Хвърлих поглед към Гроза.

— По маршрута ли кара?

— Ами! — отвърна Гроза. — Тоя май си има свой маршрут.

— А какво има на Четиридесет и втора? Какво следва напред? Накъде, по дяволите, е тръгнал?

Гроза вдигна отчаяно ръце.

— Нататък следва Таймс Скуеър, после кварталът на театрите, автогара „Порт Оторити“, Гранд Сентръл Стейшън.

— Значи отива към Гранд Сентръл — казах аз убедено на Гроза. — Сигурен съм. Точно така иска той. На някоя гара.

Пак мазе, и то огромно — заемаше цял квартал. *Мазе на мазетата.*

Гари Сонежи бе вече слязъл от автобуса и тичаше с всички сили по Четиридесет и втора улица. Право към Гранд Сентръл Стейшън, право за вкъщи. Все още държеше детето с една ръка, размахвайки го като вързоп, показвайки ни колко малко държи на живота му.

Да пукне в ада дано! Бе на финалната права и само той знаеше какво означава това.

С усилие си проправях път по застланата с плочи алея, излизаща от Четиридесет и втора улица и водеща право към далеч по-оживената Гранд Сентръл Стейшън. Хиляди пътници слизаха, за да отидат на работа в централната зона на града. Нямаха представа колко лошо щеше да започне денят им след малко.

Гранд Сентръл е крайна спирка за влаковете от Ню Йорк Сентръл, Ню Йорк, Ню Хейвън и Хартфорд. И за три експресни линии на метрото. Лексингтън Авеню, Таймс Скуеър — Гранд Сентръл Шътъл и Куинс. Гарата заема три пресечки разстояние между Четиридесет и втора и Четиридесет и пета улица. На горното ниво има четиридесет и един коловоза, на долното — двадесет и шест, а за Деветдесет и шеста — само четири.

Долното ниво е огромен лабиринт, един от най-големите в света.

Мазето на Гари.

Продължавах да се блъскам сред гъстата тълпа в пиковия час. Промъкнах се някак си през главната чакалня и успях да изляза на главния перон отпред. Навсякъде се строеше. По стените бяха окачени гигантски плакати на „Пан Ам“, на „Америкън Експрес“ и „Найки“. От мястото, където бях застанал, изходите за всеки от пероните се виждаха много добре.

Детектив Гроза ме настигна на главния перон. И двамата бяхме тласкани от адреналина, блискащ се като гореща вълна в кръвта ни.

— Детето е още с него — запъхтяно ми съобщи Гроза. — Видели го да тича към долното ниво.

Каква гоненица, а? Гари Сонежи се бе насочил право към мазето. Това никак нямаше да е добре за хилядите пътници, тълпящи се в сградата. Имаше бомба и може би не само една.

Хукнах пред Гроза надолу по стълбите, право под надписа „На това ниво има бар «Стрида».“ В момента цялата гара бе в ремонт, което само подсилваше суматохата. Блъскахме се в пътниците, минавайки покрай магазинчета, ресторанти, кафенета. Много места за

хапване, докато си чакаш влака... или пък чакаш да те гръмнат. Напред ми се мярна надписът на магазин за прибори. Може би именно оттам Сонежи си е купил ножа, който бе вкарал в употреба на Пен Стейшън.

Двамата с Гроза слязохме на следващото ниво. Озовахме се под просторна аркада, заобиколена отвсякъде с още изходи за пероните. Указателите сочеха как да се стигне до метрото, до совалката за Таймс Скуеър.

Гроза бе доближил радиото до ухото си. Отвсякъде из гарата пристигаха доклади с последни сведения за преследването.

— Слязъл е долу в тунелите — каза ми той. — Близко сме.

Двамата изтичахме по спускащите се още по-надолу стръмни стълби. Тичахме един до друг. Долу бе непоносима горещина и бях плувнал в пот. Цялата сграда се тресеше. Сивите каменни стени и подът сякаш се тресяха от стъпките ни. Бяхме в ада, нямаше съмнение, само че не беше ясно в кой кръг.

Най-сетне забелязах Гари Сонежи напред. После отново изчезна. Бебето още бе в ръцете му или това може би беше само розово-синьо одеяло, праметнато през ръката му.

Отново се появи. После *спря* внезапно. Извърна се бавно и отпрати поглед към нас. Повече от нищо не се страхуваше. Видях го в очите му.

— Доктор Крос — викна той. — Вие следвате упътванията прекрасно.

61.

Мрачната тайна на Гари Сонежи още даваше резултати, още му бе вярна. Онова, което би накарало хората да побеснеят, неутешимо да скърбят, да страдат невъобразимо, *той им го причиняваше.*

Гари Сонежи гледаше как Алекс Крос се приближава. *Високо и нахално черно копеле. И ти ли си готов да умреш, Крос?*

Точно когато животът ти започва да се нарежда прекрасно? Когато децата ти растат? И с новата ти любима?

Защото точно това ще стане. Ще умреш заради това, което ми стори. Не можеш да се спасиш.

Алекс Крос продължаваше да върви към него, крачейки стегнато по тесния бетонен перон. Не изглеждаше никак изплашен. Крос определено се готвеше да говори. В това бе силата, но и глупостта му.

Сонежи изведнъж се почувства така, сякаш плува в пространството. Бе толкова свободен — вече никой нищо не можеше да му направи. Можеше да бъде какъвто си иска, да прави каквото си иска. Бе прекарал целия си живот, мъчейки се да стигне до това състояние.

Алекс Крос се приближаваше все повече и повече. Зададе му въпрос отдалеч. Крос винаги имаше въпроси.

— Какво искаш, Гари? Какво, по дяволите, искаш от нас?

— Затваряй си плювалника! Какво мислиш, че искам? — викна Сонежи в отговор. — А? Теб! И най-накрая ми падна!

Чух какво ми отвърна Сонежи, но вече нямаше значение. Това между нас бързо отиваше към края си. Продължих да крача към него. По един или друг начин, това щеше да свърши.

Слязох по три-четири каменни стъпала. Не можех да откъсна поглед от Сонежи. Не можех. Отказах да се предам точно сега.

В дробовете ми още бе останал дим от болницата. А въздухът в тунела никак не им помагаше. Закашлях се.

Това ли е краят на Сонежи? Не можех да повярвам. Какво, по дяволите, искаше да каже с това, че *най-накрая съм му паднал*?

— Никой да не мърда. Спрете! Нито стъпка повече! — извика Сонежи. В ръката му се появи пистолет. Бебето. — Аз ще казвам кой да мърда и кой не. Това се отнася и за теб, Крос. Затова *веднага спри*!

Спрях. Никой не помръдваше. На перона бе необичайно тихо — дълбоко в недрата на Гранд Сентръл. Около Сонежи имаше поне двадесетина души, които лесно можеха да пострадат от бомба.

Той вдигна бебето високо над главата си и това прикова вниманието на всички. Детективите и униформените полицаи край широките изходи от перона замръзнаха по местата си. Всички бяхме безпомощни и безсилни да спрем Сонежи. Налагаше се да го изслушаме.

Той започна да се върти, описвайки малка, стегната окръжност. Тялото му се извиваше, гърчеше и отново се извиваше в нескончаем налудничав танц. Като танцуващ дервиш. Бе хванал бебето с една ръка, държейки го като кукла. Нямах представа какво е станало с майка му.

Сонежи сякаш бе изпаднал в транс. Приличаше на луд. И може би наистина беше.

— Добрият доктор Крос е тук — викна той, без да се обръща към някого. — Колко неща са ти известни? Колко неща *мислиш*, че са ти известни? Нека веднъж и аз да задам един въпрос.

— Доста неща не са ми известни, Гари — отвърнах аз, внимавайки да не повишавам много глас. Да не привличам вниманието на публиката, *неговата* публика. — Май още обичаш публика, а?

— О, да. Обичам, доктор Крос. Обичам отзивчивата публика. Какво представлява едно велико представление, щом никой не го гледа! Жадувам за изражението на очите ви, за страха, за омразата ви. — Той продължаваше да се върти и да обикаля в кръг, сякаш се намираше на циркова арена. — Всички вие искате да ме убиеете. И вие сте убийци! — крещеше той.

С насочен пистолет, отпуснал детето в свитата си като люлка ръка, Сонежи направи последен бавен кръг и спря. После тръгна заднешком към края на перона. Бебето не плачеше и това ме притесняваше до полуда. Бомбата може би беше в някой джоб на панталоните му. Все някъде беше. Дано само не е в одеялото на бебето, молах се безмълвно аз.

— Ти си пак в мазето, нали? — обадох се отново.

По едно време мислех, че Сонежи е шизофреник. После се убедих, че не е. Сега вече не знаех какво да мисля.

Със свободната си ръка той обхвана с жест огромното подземно пространство наоколо. Продължаваше да върви към края на платформата. Не можехме да го спрем.

— Още като хлапе винаги съм мечтал да избягам и да дойда тук. Хващаш голям и бърз влак за Гранд Сентръл Стейшън в Ню Йорк. Излизаш чист и свободен. *Бяга*ш от всичко.

— Ти го направи — казах аз. — Най-сетне победи. Нали затова ни доведе тук? Да те хванем.

— Не съм свършил още. Дори съм много далеч от края. Още не съм свършил с теб, Крос — озъби се той.

В гласа му отново прозвуча заплаха. Сърцето ми се сви, като го чух да говори така.

— Какво не си свършил с мен? — подвикнах подире му. — Продължаваш със заплахите, а действия — никакви.

Сонежи спря. Престана да се движи заднешком към края на перона. Никой не сваляше поглед от него, мислейки вероятно, че това не може да стане. Дори аз не бях много сигурен.

— Това не свършва тук, Крос. *Аз ще дойда за теб* дори от гроба, ако се наложи. Няма никакъв начин да се спасиш. Запомни това. Не го забравяй! Сигурен съм, че няма да го забравиш.

После Сонежи направи нещо, което така и не можах да разбера. Лявата му ръка се стрелна напред и бебето полетя във въздуха. Всички

ахнаха като един.

После въздъхнаха с облекчение, когато един от детективите успя да реагира навреме и го улови, без да му позволи да падне.

Чак тогава бебето заплака.

— Гари, не! — викнах аз на Сонежи.

Отново се бе впуснал в бяг.

— Готов ли си да умреш, доктор Крос? — викна той през рамо.

— *Готов ли си?*

Сонежи изчезна през сребристата метална врата в края на перона. Бе бърз и факторът изненада бе на негова страна. Прогърмяха изстрели — стреляше Гроза, — но Сонежи остана незасегнат.

— Там има още тунели, а отдолу са много повече — каза Гроза. — Ще се намъкнем в адски тъмен лабиринт.

— Добре, да вървим — отвърнах. — Гари ги обича тия неща.

Видях един работник по поддръжката и взех фенерчето му. Извадих глока. Дванадесет патрона. Гроза имаше магнум 357. Още дванадесет патрона. Колко патрона ни трябваха, за да убием Сонежи? Щеше ли изобщо да умре?

— Има жилетка, мамка му! — изръмжа Гроза.

— Да, видях. — Свалих предпазителя на глока. — Бойскаут е той. *Винаги готов.*

Отворих вратата, през която бе минал Сонежи, и изведнъж стана тъмно като в гроб. Вдигнах цевта на глока и продължих напред. Това беше мазето му, нямаше съмнение. Личният му ад, и то в гигантски мащаби.

Готов ли си да умреш, доктор Крос?

Няма никакъв начин да се спасиш. Клатушках се напред, внимавайки къде стъпвам, и светлината от фенерчето играеше по стените. След малко напред засветиха мъждиви прашни крушки и аз изгасих фенерчето. Дробовете ми пареха. Не можех да дишам добре и част от този физически дискомфорт се дължеше вероятно на клаустрофобията и ужаса.

Никак не ми харесва в тези мазета. Сигурно така се е чувствал Гари, когато е бил малък. Това ли искаше да ни каже? Да ни накара да го изпитаме?

— Исусе Христе! — промърмори Гроза зад гърба ми.

Сигурно се чувстваше така, както и аз — дезориентиран и уплашен. Вятърът виеше някъде вътре из тунела. Напред не се виждаше почти нищо.

„Трябва да се възползваш от въображението си, когато си на тъмно — мислех си аз, докато се промъквах бавно напред. — Сонежи се е научил да прави това още от най-ранна възраст.“

Зад нас се чуваха гласове, но бяха твърде далеч. Призрачните звуци отекваха в почернелите бетонни стени. Метрото бе тук, вървеше успоредно спрямо нашата посока. Вонеше на боклук и отпадъци и колкото по-навътре влизахме, толкова по-силна ставаше миризмата.

Знаех, че в някои от тези тунели живеят бездомните. С тях в НИПУ се занимаваше специален отдел.

— Какво има напред? — прошепна Гроза с несигурен и потрепващ от страх глас. — Виждаш ли нещо?

— Нищо — промълвих в отговор.

Не исках да вдигам излишен шум. Поех поредния накъсан и хрипкав дъх. От другата страна на бетонните стени профуча влак.

Някои части на тунела се осветяваха от мъждиви лампи. Под краката ни хрущяха пластмасови опаковки от сандвичи, стъпвахме по някакви мръсни парцали и всевъзможни боклуци. Вече бях видял няколко невероятно едри плъха, излезли на лов из подземията на Голямата ябълка^[1].

В същия момент като че ли някъде над мен се разнесе вик. Гърбът и шията ми се схванаха. Беше Гроза. Той падна. Нямах представа от какво пострада. Повече не гъкна — лежеше в мръсотията долу и не мърдаше.

Извъртях се рязко назад. Отначало не можах да видя никого. Тъмнината наоколо сякаш бе готова да ме всмуче в себе си.

Зърнах за миг лицето на Сонежи. Едното око и част от устата в профил. Удари ме, преди да успея да вдигна глока към него. Сонежи изрева — зверски, първобитен рев. Никакви думи.

Удари ме с изключителна сила. Попадение в лявото слепоочие. Спомних си колко силен беше и колко луд. Ушите ми писнаха и главата ми се замая. Краката ми омекнаха. Почти успях да ме свали още с първия удар. И може би щеше да го направи. Но искаше да ме накаже, искаше да си отмъсти, да ми се отплати.

Отново ревна — този път на сантиметри от лицето ми.

„Върни му го — казах си аз. — Върни му го веднага или втори подобен шанс няма да ти се удаде.“

Силата на Сонежи бе като на звяр — точно такава бе и когато се видяхме за последен път, — особено при близък бой, както сега. Бе ме обхванал с ръце и дишаше право в носа ми. Опита се да ме смаже в прегръдката си. Пред очите ми затанцуваха бели кръгове. Краката ми едва докосваха земята.

Той изрева за трети път. Аз замахнах назад с глава. Това го свари неподготвен. Хватката му се разхлаби и аз се освободих за секунда.

Замахнах за най-силния удар в живота си и чух хрущенето на челюстта му. Сонежи обаче не падна! Какво трябваше да направя, за да го поваля?

Той отново се хвърли към мен и този път го ударих по лявата буза. Отново усетих пукота на костта под юмрука си. Той извика, после викът премина в стон, но пак не падна, а отново се хвърли към мен.

— Не можеш да ми направиш нищо — задъхано изрече той. — Ще умреш. Няма никакъв начин да се спасиш. Не можеш.

Гари Сонежи отново се хвърли върху мен. Най-сетне успях да вдигна глока. *Размажи го, размажи го, убий го на място и всичко да свърши.*

Стрелях. И въпреки че всичко стана много бързо, видях го като на забавен кадър. Стори ми се, че усещам как куршумът минава през тялото на Сонежи. Изстрелът размаза долната му челюст. Сигурно му издухах и езика, и зъбите...

Това, което бе останало от Сонежи, се хвърли към мен, опита се да ме достигне с нокти, да впие пръсти в шията ми. Отблъснах го. *Размажи го, размажи го, убий го!*

Той залитна няколко крачки в обратна посока. Нямах представа откъде черпи силата си. Бях твърде уморен, за да хукна подире му, но знаех, че няма да се наложи.

Сонежи падна на каменния под. Падна като чувал с картофи. И щом се удари в земята, бомбата в джоба му се възпламени. Гари Сонежи избухна в пламъци. Тунелът нататък се освети поне на тридесетина метра.

Писъкът на Сонежи прокънтя из бетонните стени, задържа се за миг, после секна и тялото му продължи да гори в пълна тишина — човешка факла, осветяваща собственото си мазе. Отиде директно в ада.

Най-сетне всичко приключи.

[1] Разговорно название на Нью Йорк. — Б.пр. ↑

64.

Японците имат една поговорка: *След победа затягай си шлема.* Мъчех се да не я забравям.

Рано във вторник се върнах във Вашингтон и прекарах целия ден с Нана, децата и котката Роза. Следващата сутрин започна, след като децата ми приготвиха ваната. Понякога го правеха, ако предния ден са били доволни от мен. Оттам излязох в добро настроение. Не само не затегнах шлема, ами направо го захвърлих.

Опитах да не се разстройвам от ужасната смърт на Сонежи и от заплахите му. Бях го чувал да изрича и по-страшни. Далеч по-страшни. Но сега той бе мъртъв и в живота ни не трябваше да има място за него. Със собствените си очи го видях как с гръм и трясък заминава право за ада. Лично му бях помогнал да поеме натам.

Въпреки това на няколко пъти, докато си бях вкъщи, се усетих, че пак чувам гласа му, заплахите, виждам налудничавия му танц.

Ще умреш. Няма никакъв начин да се спасиш.

Ще дойда за теб и от гроба, ако трябва.

Кайл Крейг се обади от Куонтико да ме поздрави и да пита как я карам. Причината ми бе ясна. Още не се отказваше да ме заинтригува с неговия „господин Смит“, но аз направо му казах „не“. Твърдо „не“. Точно сега няхах никакво желание да се занимавам с никакъв господин Смит. Това не му попречи да ме помоли да се видя с неговия суперагент Томас Пиърс. Попита ме дали съм прочел факсовете за него. *Не.*

Тази вечер отидох на гости на Кристина, знаейки, че съм взел правилно решение относно непрестанните проблеми на ФБР с този случай. Не останах да преспя там заради децата, но трябваше да го направя. Искаше ми се.

— Ти обеща да сме заедно, докато станем поне на осемдесет — подхвърли тя, докато ме изпращаше. — Добре започваш.

В сряда трябваше да отида до службата, за да приключа случая „Сонежи“. Не изпитвах кой знае какво удоволствие от това, че го бях

убил, но бях доволен, че всичко свърши. От проклетата бумащина обаче спасение нямаше.

Прибрах се у дома някъде към шест. Имах настроение за още една вана, може би някой и друг урок по бокс, а защо не и една нощ с Кристин.

Отворих вратата и си влязох у дома... и изведнъж целият свят сякаш се обърна с краката нагоре.

65.

В хола, точно пред мен, бяха застанали Нана и децата. А също и Сампсън, няколко детективи — приятели от службата, съседи, лелите ми, няколко чичовци и децата им. Джани и Деймън започнаха да скандират:

— Изненада, тате! Изненада!

След това се включи и цялото войнство:

— Изненада, Алекс! Изненада!

— Кой е тоя Алекс? — направих се аз на ударен, застанал на вратата. — Кой е тоя тате?

Малко по-назад забелязах Кристин — поне усмихнатото ѝ лице. Махнах ѝ, макар че ми бе малко трудно с тия прегръдки и здрави потупвания по раменете.

По мое мнение Деймън се държеше малко по-официално, отколкото трябва, затова го вдигнах на ръце — *последната година вероятно, през която щях да мога да го правя* — и двамата с него изревахме няколко подходящи за партито бойни викове.

Да се празнува нечия смърт обикновено не е проява на милосърдие, но в този случай идеята за парти ми се стори страхотна. Подходящ начин да се сложи край на потискащото и неприятно за всички нас време. Над портала за трапезарията някой бе окачил увиснал и написан с разкривени букви лозунг: *Поздравления. Алекс! Дано имам по-добър късмет през следващия живот. Гари С.!*

Сампсън ме поведе към задния двор, където в засада ме очакваха още приятели. Партньорът ми бе с къси черни бермуди, бойни кубинки и черни очила. На главата си бе сложил бейзболна шапка с надпис „Убийства“, а от ухото му висеше сребърна обица. Определено бе готов за парти. Аз също.

Детективи от цял Вашингтон се бяха събрали да ми поднесат поздравленията си, но също така да хапнат и да пийнат за моя сметка.

Масите се огъваха от сочни шишчета, ребърца и пържоли, наредени заедно с домашно изпечен хляб в най-различни форми. Правеше впечатление огромният избор лютиви сосове. Чак очите ми се

насълзиха, като ги гледах. Отделено бе внимание и на течностите — алуминиеви буренца бира, ейл и сода, заровени в сандъци с лед. Живописни салати, мезета и паста в промишлени количества.

Сампсън ме сграбчи за ръката и ревна в ухото ми, мъчейки се да надвика веселите гласове наоколо, както и Тони Бракстън, виеща с пълно гърло от компактдиска:

— Твоето парти е в пълен ход, Сладур. Кажи здрасти на всички гости и приятели. Смятам да остана тук, докато заведението затвори.

— Аз май трябва да те догонвам — казах му аз. — Страхотни кубинки, страхотни бермуди, страхотни крака.

— Благодаря, благодаря, благодаря. Пипна го тоя кучи син, Алекс! Голяма работа свърши. Дано задникът му да гори в ада! Яд ме е, че не бях с теб.

Кристин бе застанала в едно сравнително спокойно местенце под дървото. Говореше нещо с любимата ми леля Тая и със снаха ми Джила. Точно в стила ѝ — да поднася поздравленията си последна.

Целунах Тая и Джила, след това протегнах ръка и притиснах Кристин към себе си. Не ми се искаше да я пускам.

— Благодаря ти, че си направи труда да дойдеш в цялата тая лудница — казах ѝ аз. — Ти си най-приятната изненада.

Тя ме целуна и аз я пуснах. Май и двамата се притеснявахме, че Деймън и Джани никога не ни бяха виждали заедно. Не и така във всеки случай.

— Ох, мамка му! — изохках аз тихо. — Я виж там.

Тия две дяволчета *наистина* ни гледаха. Деймън ми намигна нахакано, а Джани вдигна малкия си палец, ухилена до ушите.

— Те са далеч, далеч пред нас — каза Кристин и се засмя. — Така е, Алекс. Трябваше да се досетим.

— Абе вие двамата няма ли да си лягате? — опитах да им се скарам.

— Но сега е едва шест часът, татеее! — проточи ужким недоволено Джани, но очите ѝ се смееха, както впрочем и на всички останали.

Получи се хубав, отпускащ купон и всички бързо навлязоха в ритъм. Най-сетне бях отърсил от гърба си товара Гари Сонежи.

По едно време видях Нана да говори с двама-трима от приятелите ми от полицията. Минах покрай тях и чух какво им

приказва.

— *Никога* не съм чувала за случай, при който да се преминава лесно от робство към свобода. Затова пък колко лесно се преминава от прашка към узи — говореше тя на детективите.

Приятелите ми се усмихваха и кимаха, сякаш разбираха какво казва, какво иска да им внуши. Аз обаче разбих. За добро или лошо, Нана Мама ме бе научила как да мисля.

В едната страна на двора се танцуваше всичко — от танго до хип-хоп. Дори Нана потанцува малко. Сампсън се занимаваше с барбекюто в дъното, приготвяйки горещи подлютени наденички, печено пиле и още ребърца, чието количество би задоволило нуждите дори на цялото училище на Кристин.

Със залеза на слънцето и спускането на нощта с нея изиграхме няколко бавни танца, притиснати един до друг, наслаждавайки се на съвършеното пасване на телата ни, на магията на нощта. Всичко бе точно така, както си го спомнях от „Рейнбоу Рум“. Тя се чувстваше изумително удобно с моите роднини и приятели. Усещах одобрението им.

Тихичко тананиках песента, докато двамата танцувахме на лунната светлина:

— Не, никога няма да оцелеем, ако малко не полудееееееем.

— Ооо, певецът би бил тооолкова поласкан, ако те чуеее — прошепна тя в ухото ми.

— Ммм. И още как.

— Танцуваш толкова леко — погали ме отново дъхът ѝ по бузата.

— За ченге и дюстабанлия при това — отвърнах. — Само че танцувам само с теб.

Тя ме сръчка шеговито в ребрата и се засмя:

— Лъжец! Видях те да танцуваш със Сампсън.

— Да, но това не означава нищо. Най-обикновен секс, нищо повече.

Кристин се засмя от сърце и погледът ми случайно падна на трепналия от смеха ѝ стегнат корем. Това ми напомни колко много живот има още в нея. Напомни ми, че тя иска деца и че ѝ се полага да ги има. Спомних си вечерта в „Рейнбоу Рум“ и последвалата я нощ в „Астор“. Чувствах се така, сякаш я познавах много отдавна. *Тя е човекът, Алекс.*

— Утре трябва да съм на училище, Алекс — каза тя накрая. Минаваше полунощ. — С колата съм. Но не се притеснявай. Пих само детски коктейли. Ти се оправяй с гостите, Алекс.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно — отвърна твърдо тя. — Голямо момиче съм.

Устните ни се сляха в дълга целувка и когато се отдръпнахме, за да си поемем дъх, и двамата се засмяхме. Изпратих я до колата ѝ.

— Нека те закарам до вас поне — настоях аз, обгърнал талията ѝ. — Искам да го направя. И настоявам.

— Не, Алекс. Колата ми ще трябва да остане тук в такъв случай. Моля те, останни да се порадваш на купона. Бъди с гостите си. Може да се видим още утре, ако искаш. Много ще ми бъде приятно. И не искам да чувам „не“.

Целунахме се отново, после Кристин се качи в колата и потегли за Мичълвил.

След секунда започна да ми липсва.

Още усещах притиснатото до мен тяло на Кристин, усещах аромата на парфюма ѝ, чувах неповторимата музика на гласа ѝ. В живота понякога човек изважда луд късмет. Понякога като че ли цялата Вселена се грижи само за теб.

Бавно закрачих обратно към купона и приятелите.

Някои от тях все още бяха тук, включително и Сампсън. Тъкмо се шегувах с смъртта на Сонежи — бил получил „ангелска целувка“. „Ангелска целувка“ викаха в моргата на трупове с ерекция. Темата се бе изместила *натам*.

Двамата със Сампсън изпихме още много бира и най-накрая, когато всички си отидоха, се изтегнахме на стъпалата на задната веранда с по чаша вино в ръка.

— На *това* аз викам хубав купон — каза Джон. — Песни, танци... всичко.

— Даже прекалено хубав. Е, още стоим поне на краката си. Поточно седим. Сега се чувствам прекрасно, но утре сигурно ще е доста зле.

Сампсън се бе ухилил до ушите, кривнал шапка на една страна. Огромните му ръце почиваха на коленете му. Можеше да драснеш клечка на тях, на краката също, а вероятно и на главата му.

— Гордея се с теб, пич. Всички се гордеем. Отърси я най-сетне тая гадина от гърба си. От много, много време не бях те виждал да се смееш толкова. Колкото повече виждам госпожица Кристин Джонсън, толкова повече ми харесва. А я харесвах и преди това.

Двамата седяхме на верандата, замислено загледи в цветната градина на Нана, поемайки дълбоко аромата на цъфналите нарциси и лениво местейки поглед към остатъците от партито.

Беше късно. Всъщност вече бе утре. Тази цветна градина я имаше още откакто бяхме деца. Ароматът на препечено месо и прясно разровена земя бе особено приятен тази нощ.

— Помниш ли първото лято, когато се запознахме? — попитах аз Джон. — Нарече ме *смачкан задник*, което страшно ме обиди, защото

задникът ми още тогава си беше стегнат.

— Здравата се ступахме тогава в градината на Нана. Не можах да повярвам, че ще се сбиеш с мен. Никой не смееше тогава, никой не смее и сега. Ти дори и тогава не знаеше граници.

Усмихнах му се. Винаги ми е правило впечатление колко топли и добри очи има.

— Ха си ме нарекъл пак смачкан задник, ха пак съм се сбил с теб.

Сампсън отново се ухили. Загледан в усмихнатото му лице, си дадох сметка, че и аз не го бях виждал да се смее от много, много отдавна. Тази вечер животът бе прекрасен. Е, поне за малко.

— Ти наистина харесваш госпожица Кристин. Според мен си намерил прекрасен човек. Сигурен съм. Бива те в това.

— Завиждаш ли? — попитах го.

— Разбира се, че завиждам. Абсолютно прав си. Кристин е много готин човек. Но няма да съм казал нищо, ако не добавя, че не съм виждал по-разбран и по-точен мъж от теб. На човек му е лесно да е с теб, Сладур. Винаги е било така, даже и тогава, когато си носеше смачкания задник. Твърд и упорит, когато се наложи, но и умеещ да си показва чувствата. Абе каквото и да си, Кристин много си пада по теб. Почти толкова, колкото и ти по нея. — Сампсън се надигна от огъващото се дървено стъпало, което май трябваше скоро да подменям. — Брей, май ще трябва да си ходя пеш. Всъщност трябва да отида у Сий Уокър. Тази прекрасна богиня си тръгна малко раничко, но бе достатъчно любезна да ми остави ключ. Утре сутринта ще мина да си взема колата. Човек по-добре да не кара, щом едва ходи.

— Точно така — съгласих се. — Благодаря ти за хубавия купон.

Сампсън ми махна за довиждане и залитайки, тръгна да заобикаля къщата, като не пропусна да се блъсне в ъгъла ѝ.

Останах сам на задната веранда, загледан в огряната от луната градина, ухилен като глупак, какъвто понякога наистина бях и какъвто може би по-честичко трябваше да бъда.

Чух гласа на Сампсън. После откъм предния двор до мен долетя дълбокият му смях:

— Лека нощ, смачкан задник.

Напълно буден, отворих очи и се запитах какво ли толкова ме е изплашило и какво, по дяволите, става тук. Първият ми смислен страх бе, *че получавам сърдечен удар в собственото си легло.*

Чувствах се замаян и още неизтрезнял от снощния купон. Сърцето ми биеше като чук, блъскайки се бясно в гърдите ми.

Стори ми се, че някъде от къщата се чу глух, тъп удар. *Наблизо.* Сякаш някой удари с нещо тежко, може би с бухалка, някъде из коридора.

Очите ми още не бяха свикнали с тъмнината. Зачаках ударът да се повтори.

Уплаших се. Не можех да си спомня къде оставих глока си снощи. Какво можеше да *издумка* така тежко посред нощ в къщата?

Напрегнах слух, мъчейки се да чуя още нещо.

Хладилникът бръмчеше долу в кухнята.

Някъде далеч по магистралата, сменяйки скоростите, мина камион.

И все пак нещо в този звук, в самото издумкване, ме обезпокои много силно. *Дали наистина беше шум — запитах се аз. — Или това бяха първите признаци на предстоящо адско главоболие?*

Преди още да разбере какво става, откъм другия край на леглото се надигна тъмна сянка.

Сонежи! Удържа на думата си! Влязъл е вътре в къщата!

— Ааааах! — изрева сянката и замахна с някаква дълга тояга.

Опитах да се изтърколя встрани, но тялото отказа да ме слуша. Твърде много бях пил, доста се бях веселил.

Върху рамото ми се стовари мощен удар. Цялото ми тяло се вдърви от болка. Опитах се да извикам, но гласа ми също го нямаше никакъв. Не можех да викам. Не можех да мръдна.

Тоягата бързо се вдигна за втори удар — този път ме уцели в кръста.

Някой се мъчи да ме пребие до смърт. Исусе Христе!

— Сетих се за думкането малко по-рано. — *Да не би преди това да е минал през стаята на Нана? На Деймън и Джани? Какво става в къщата ни?*

Посегнах да го хвана и успях да сграбча ръката му. Дръпнах с все сила и оня изкрещя — висок, писклив глас, но определено мъжки.

Сонежи? Как е възможно? Видях го да умира в тунелите на Гранд Сентръл Стейшън!

Какво ставаше с мен? Кой беше този в спалнята ми? Кой се бе промъкнал вкъщи?

— Джани! Деймън! — успях да изломотя най-сетне. — *Нана! Нана!*

Започнах да го дера с нокти по гърдите, по ръцете, усетих нещо лепкаво, вероятно кръв. Продължих да драскам, но го правех едва-едва, само с едната ръка.

— Кой си ти? — викнах аз отново, този път далеч по-силно. — *Какво искаш? Деймън! Деймън!*

Той рязко се откопчи от мен и аз паднах от леглото с главата надолу. Подът се надигна срещу мен, тресна ме с все сила в челото и в главата ми като че ли избухна огън.

Цялото ми тяло гореше. Започнах да повръщам на килима.

Бухалката, чукът, щангата — каквото и да беше това нещо — отново се стовари върху ми и сякаш ме разцепи надве. Целият пламтах от болка. *Брадва! Сигурно е брадва!*

Навсякъде около мен усещах мириса на кръв. Моята кръв ли?

— Казах ти, че няма начин да ме спреш! — кресна той. — *Казах ти!*

Вдигнах поглед нагоре и ми се стори, че познах надвесеното над мен лице. *Гари Сонежи! Възможно ли е да е Сонежи? Невъзможно! Не може да бъде!*

Разбрах, че умирам и че никак не ми се иска това. Желаех да се отскубна, да избягам и да видя децата си още веднъж. Само още един път.

Знаех, че не мога да отбия атаката. Знаех, че не мога да направя нищо, за да спра този ужас.

Помислих за Нана и Джани, за Деймън, за Кристин. Сърцето ме заболя за тях.

После се оставих на божията воля.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТОМАС ПИЪРС

Матю Луис жизнерадостно караше в нощта градския автобус, който минаваше по Ийст Капитол Стрийт във Вашингтон, и разсеяно си подсвиркваше песничката на Марвин Гей „What’s Goin’ On“.

Караше по този маршрут вече деветнадесет години и през повечето време бе доволен от работата си. Освен това му допадаше самотата. Според приятелите му и Алва — негова съпруга от двадесет години, Луис беше човек, обичащ често да се замисля над разни неща. Обичаше историята, интересувахе се от политика, понякога се отплесваше дори и на социологически теми. Бе развил тези интереси в родната си Ямайка и оттогава не се бе отказал от тях.

От няколко месеца насам слушаше касети за самообучение, издавани от една фирма, наречена „Преподаване от Вирджиния“. Подкарал автобуса по Ийст Капитол, той се бе заслушал в една наистина много интересна лекция, озаглавена „Добрият крал — американското президентство от Депресията насам“. Понякога изкарваше по две-три лекции или пък прослушваше някоя особено интересна касета по няколко пъти на нощ.

С крайчеца на окото си мярна някакво движение.

Ръцете му сами извъртяха рязко волана. Спирачките изскърцаха. Автобусът тежко поднесе надясно и застана по диагонал на Ийст Капитол.

Луис дръпна ръчната спирачка и машината тежко въздъхна. Слава богу, нямаше никакво движение — докъдето погледът му стигаше, се виждаше само уличното осветление.

Матю Луис отвори предната врата и слезе. Дано не бе закачил този или това, което бе изтичало към автобуса му.

Обаче не бе сигурен и започна да го хваща страх от онова, което щеше да установи. С изключение на монотонния глас от касетофона в автобуса, улицата бе тиха. По-странно и по-лошо от това — здраве му кажи, помисли си той.

И тогава видя падналата на улицата възрастна чернокожа жена. Бе облечена с дълъг пенъоар на сини райета, чийто край се бе отметнал

встрани и откриваше червената нощница отдолу. Краката ѝ бяха боси. Сърцето му се преобърна.

Изтича към нея да ѝ помогне и се уплаши да не му стане лошо. В светлината на фаровете видя, че нощницата ѝ всъщност не е червена. Това бе кръв — цялата бе обляна в нея. Гледката бе страховита и на Луис му се подкосиха краката. Не бе най-страшната, която бе виждал през тези години при тези нощни смени, но ето че стоеше като закован и не смееше да мръдне.

Очите на жената бяха отворени и тя бе още в съзнание. С мъка протегна към него слабата си, крехка ръка. *Сигурно битово насилие* — помисли си той. — *А може би и обир в дома ѝ.*

— Моля ви, помогнете ни — прошепна Нана Мама. — Моля ви, помогнете ни!

Пета улица бе блокирана изцяло и движението бе отбито! Джон Сампсън изхвъркна от нисана си и взе на бегот останалото разстояние до къщата на Алекс. По познатата улица, която считаше почти за своя, сновяха полицейска коли, виеха сирени, проблясваха с бурканите си линейки.

Обезумял от страха, стиснал сърцето му в ледената си длан, Сампсън тичаше, както никога досега не бе бягал. Стъпките му думкаха тежко по плочите на тротоара. Усещаше сърцето си в гърлото, готово да се пръсне. Не можеше да си поеме дъх и си каза, че ако не спре веднага, ще повърне. Махмурлукът от изминалата нощ бе притъпил сетивата му, но не чак толкова.

Към тревожно жужащата и възбудена тълпа постоянно прииждаха пови попълнения от столичното управление на полицията. Сампсън си проби път през зяпачите. Никога не бе чувствал презрението си към тях толкова силно. Навсякъде, накъдето погледнеше, хората плачеха — хора, които познаваше, хора, с които бе израсъл, приятели и съседи на Алекс. На няколко пъти чу да произнасят името на Алекс шепнешком.

Приближавайки се към познатия дървен стобор, ограждащ имота на Крос, той чу нещо, от което му се преобърна сърцето.

— Всички вътре са мъртви. Семейство Крос вече го няма — дрънчеше като латерна някаква жена с надупчено от шарка лице.

Приличаше на героиня от тв сериала „Ченгета“ — същата безцеремонна липса на каквото и да било чувство за такт.

Той се изви рязко към жената, изгледа я със замъглен поглед, после се втурна в двора, мушкайки се под жълтата полицейска лента.

Взе стъпалата на предната веранда с два мощни скока и едва не се сблъска с двама санитари, изнасящи носилка откъм хола.

Сампсън замръзна на място. Не можеше да повярва на очите си. На носилката лежеше малката Джани и изглеждаше толкова... толкова... О, боже... толкова мъничка. Той се наведе над нея, не издържа и се срина на колене. Верандата се разтърси от тежестта му.

От гърдите му се откъсна глух стон. Вече не бе силен, не бе храбър. Сърцето му се късаше и той с усилие преглътна надигналия се хлип.

Джани го видя и заплака.

— Чичо Джон, чичо Джон — изплака тя името му с тънко и слабо гласче.

Джани не е мъртва, Джани е жива — мина през ума на Сампсън и думите едва не изригнаха навън. Искаше му се да се извърне и да изреве към зяпачите: „Стига сте дрънкали глупости и лъжи!“ Искаше да разбере всичко наведнъж, но това, разбира се, не бе възможно.

Сампсън се наведе към Джани — неговата кръщелница, която обичаше като свое дете. Цялата ѝ нощничка бе оплескана в кръв. Тежкия ѝ меден дъх го удари в ноздрите и той отново едва не повърна.

Стегнатата ѝ плитка на главата също бе потънала в кръв — плитката, с която тя толкова се гордееше. *О, боже господи! Как е могло да стане всичко това? Как е възможно?* Той си спомни веселото ѝ лице от предната вечер.

— Всичко е наред, момичето ми — прошепна Сампсън, едва изтиквайки закачащите се по гърлото му като бодлива тел думи. — Ей сега ще се върна при теб. Ти си добре, Джани. Трябва да се кача горе. Веднага се връщам, момичето ми. Веднага. Обещавам!

— А какво става с Деймън? А с татко? — изхлипа Джани и продължи тихичко да плаче.

Очите ѝ бяха широко отворени от страх, от някакъв преживян ужас, от което сърцето на Сампсън едва не се скъса като пренатегнатата струна. Та тя беше само едно дете! Кой е могъл да стори това с нея?

— Всички са добре, моето момиче. Всички са добре — отново прошепна Сампсън.

Езикът му като че ли бе надебелял и бе изсъхнал като шкурка. *Всички са добре, моето момиче!* Помоли се горещо това наистина да е така.

Санитарите едва откъснаха носилката от него и хукнаха към очакващата ги отпред линейка. До нея се нареждаха още линейки, а малко по-нататък непрестанно прииждаха нови и нови полицейски коли.

Той се втурна вътре в къщата, пълна с полицаи — и униформени ченгета, и цивилни детективи. Когато е пристигнал първият сигнал за тревога, сигурно половината участък се бе събрал в къщата на Крос. Толкова полицаи на едно място Сампсън не бе виждал никога.

Бе закъснял, както винаги. *Бомба със закъснител*, така му викаше понякога на шега Алекс. Бе преспал в дома на жена — Сий Уокър, и не бе възможно никой да се свърже с него. Пейджърът му бе изключен, за да му осигури спокойно прекарване на нощта след купона у Алекс — след големия му празник.

Някой е знаел, че ще завари Алекс със свален гард — помисли си Сампсън, задействал вече детектива у себе си. — Кой е той? Кой е направил това ужасно нещо?

Какво, в името божие, е станало тук?

Сампсън се втурна нагоре по витата стълба за втория етаж. Искаше му се да извика, заглушавайки гърмения в ушите му шум, монотонното жужене на сновящата из стаите оперативна група, да изкрещи името на Алекс, да го види как излиза с въпросителен израз на лицето от някоя стая.

Твърде много бе пил предната нощ и сега се чувстваше замаян, коленете му се огъваха като гумени. Нахълта в стаята на Деймън и от гърдите му се изтръгна дълбок стон. Тъкмо прехвърляха момчето от леглото му в носилка. Приличаше толкова много на баща си — Алекс на годините на Деймън.

Изглеждаше по-зле от Джани. Лицето му отстрани бе премазано от бой. Едното око бе затворено от огромен тъмно виолетов оток. Цялото лице бе в по-малки петна отоци и синини.

Гари Сонежи бе мъртъв — беше си отишъл от този свят в тъмните подземия на Гранд Сентръл Стейшън. Не би могъл да направи тази ужасия в къщата на Алекс.

Въпреки това бе обещал, че ще го стори!

Сампсън вече нищо не разбираше. Запита се дали не сънува, но знаеше, че това не е сън.

Един от детективите — Рахим Пауъл, го сграбчи за раменете — сграбчи го, стискайки с все сила — и го разтърси.

— Деймън е добре, Джон. Някой е влязъл и е скъсал децата от бой. Изглежда, с юмруци. Много здраво е удрял. Не е възнамерявал да ги убива или пък от страх не е довършил работата. На този етап никой не знае нищо. Деймън е добре. *Джон!* Добре ли си?

Сампсън отблъсна Рахим, нетърпеливо отхвърляйки ръцете му от себе си.

— А Алекс? Нана?

— Нана също е пребита лошо. Някакъв автобусен шофьор я намерил на улицата и я откарал в „Сейнт Тони“. В съзнание е, но е възрастна жена. Раните трудно заздравяват, когато си стар. По Алекс е стреляно. В спалнята му. При него са в момента.

— Кой е при него? — изстена Сампсън.

Бе съвсем близо до сълзите, а той никога не бе плакал. Сега обаче не можеше да се сдържи, не можеше да крие чувствата си.

— Боже, кой ли не? — отвърна Рахим и поклати глава. — От „Бърза помощ“, ние, ФБР. И Кайл Крейг.

Сампсън се откъсна от Рахим и се втурна към спалнята. *Не всички са избити в къщата, но по Алекс било стреляно. Значи някой е дошъл заради него! Но кой?*

Сампсън се опита да влезе в спалнята, но на вратата бе задържан от мъже, които не познаваше — ФБР, доколкото можеше да прецени по външния им вид.

В стаята видя Кайл Крейг. Поне него познаваше. ФБР бяха вече тук.

— Кажи на Кайл, че съм тук — каза той на един от мъжете на вратата. — Кажи му, че Сампсън е дошъл.

Агентът хлътна вътре и Кайл веднага излезе, пробивайки си път до Сампсън в коридора.

— Кайл, какво, по дяволите?... — опита се да проговори Сампсън. — *Кайл*, какво е станало?

— Има две огнестрелни рани. И е пребит — отвърна Кайл. — Трябва да говоря с теб, Джон. Чуваш ли ме, Джон? Само ме чуй, стегни се малко!

71.

Сампсън се опита да сдържи сълзите и чувствата си, опита се да овладее хаоса в главата си. В тесния коридор около вратата на спалнята се бяха струпали униформени полицаи и детективи. Неколцина от тях плачеха. Останалите се опитваха да сдържат сълзите си.

Това не е вярно, това не може да бъде!

Сампсън обърна гръб на спалнята. Страхуваше се, че ще се изтърве, а това не бе ставало никога. Кайл не спираше да говори, но той не можеше да следи мисълта му. Това беше шок, нали? После по бузата му започнаха да се търкалят горещи сълзи и вече не му пукаше дали Кайл вижда или не. Болката в сърцето му бе толкова силна, пронизваща чак до кости. Нервните му окончания вече бяха изтръпнали. В такова състояние никога не бе изпадал преди.

— Чуй ме, Джон — говореше Кайл, но Сампсън не го чуваше.

Тялото му тежко се отпусна на стената. Попита Кайл как е успял да реагира толкова бързо. Кайл веднага започна да му отговаря — той винаги имаше готов отговор за всичко, — но Сампсън вече не разбираше нито дума.

Надничайки през рамото на агента от ФБР той се взираше в нещо в спалнята. Не можеше да повярва на очите си. През прозореца на стаята се виждаше хеликоптер с инициалите на ФБР, който тъкмо кацаше на едно празно място от другата страна на Пета улица. Нещата ставаха все по-странни и по-странни.

Вратичката на машината се отвори и под витлата навън изтича наведена фигура, която се насочи право към къщата на Крос. Изглеждаше, сякаш левитира над полегналата от вихрушката трева.

Мъжът бе висок и строен, с тъмни очила — от ония, с малките кръгли стъкла. Дългата му руса коса бе прибрана във висяща отзад опашка. Изобщо не приличаше на агент от ФБР.

Имаше нещо твърде различно в него, нещо, драстично различаващо се от обичайния образ на агент на ФБР. На лицето му бе изписан почти сърдит израз, когато разблъска зяпачите пред къщата.

Освен това изглеждаше така, сякаш той е шефът. Ако не на друг, то поне на себе си.

Това пък сега какво беше — запита се Сампсън. — *Какво става тук, по дяволите?*

— Кой, по дяволите, е този? — попита той Кайл Крейг. — Кой е този, Кайл? Кой е тоя опашат тъпанар?

Казвам се Томас Пиърс, но пресата обикновено ме нарича Док^[1]. Едно време следвах медицина в Харвард. Дипломирах се, но не съм практикувал нито ден в болница, не съм работил никога като лекар. В момента работя в отдел „Психология на поведението“ към ФБР. На тридесет и три години съм. Ако трябва да сме откровени, единственото място, където може би щях да приличам на Док, е в някоя от сериите на „Спешно отделение“.

Рано тази сутрин ме грабнаха от центъра за обучение в Куонтико и спешно ме докараха във Вашингтон. Бяха ми заповядали да помогна в разследването на нападението срещу доктор Алекс Крос и семейството му. Откровено казано, никак не ми се искаше да се захващам с този случай по ред причини. И най-важната от тях беше, че вече водех доста трудно разследване, такова, което почти ме бе изцедило като лимон — случая „господин Смит“.

Инстинктивно почувствах, че някои хора ще ми се разсърдят за стрелбата в къщата на Алекс Крос и за това, че се озовавам на местопрестъплението толкова бързо. Знаех с абсолютна сигурност, че ще гледат на мен като на натрапник, което всъщност ни най-малко не отговаряше на истината.

По това обаче вече не можеше нищо да се направи. Бюрото искаше да съм тук. Така че изхвърлих тези мисли от главата си. Поточно, опитах се. Вършех си работата по същия начин, по който би я вършил и доктор Крос за мен при подобно нещастно стечение на обстоятелствата.

Въпреки това, от момента, в който пристигнах, ми стана ясно едно нещо. Знаех, че изглеждам шокиран и разтърсен както всеки от тълпата, застанал на пост около къщата на Пета улица. На някои от тях дори може да съм се сторил сърдит. Защото *наистина* бях. В главата ми бе пълен хаос — страх от неизвестното, страх от провал. Бях близо до състояние, наречено „препълване“. Много дни, седмици и месеци, прекарани с господин Смит. А сега и това.

Веднъж бях виждал Алекс Крос да изнася лекция на психоложки семинар в Чикагския университет. Направи ми впечатление. Надявах се да прескочи трапа, но новините не бяха никак добри. Нищо, чуто до този момент, не оставяше място за надежди.

Предполагам, че точно затова ми дадоха случая толкова бързо. Жестокото нападение над Крос означаваше крещящи заглавия във вестниците, а това, от своя страна, значеше здрав натиск и върху вашингтонската полиция, и върху ФБР. Намирах се на Пета улица поради най-елементарната от всички причини — да отслабя натиска.

Приближавайки спретнатата, боядисана в бяло къща, усетих неприятно излъчване — неизбежен остатък от проявено наскоро насилие. Минах покрай няколко полицаи със зачервени очи, а останалите сякаш бяха изпаднали в шоково състояние. Странно и смущаващо явление.

Запитах се дали Алекс Крос не е умрял, докато пътувах насам от Куонтико. Вече започвах да развивам шесто чувство за това неочаквано и ужасно злодейство, станало в скромната и внушаваща спокойствие къща на Пета улица. Дано поне няма никой вътре, казах си аз, за да мога да възприема всичко, без някой да ме разсейва.

Именно с тази цел ме бяха докарали тук. Да огледам мястото — сцена на невероятна касапница. Да се опитам да усетя какво се е случило в ранните часове на този ден. Да вникна във всичко бързо и ефикасно.

С крайчеца на окото си забелязах Кайл Крейг да излиза от къщата. Бързаше, както винаги. Въздъхнах. *Ето че се започва, ето че се започва.*

Кайл пресече Пета улица на бърз тръс, приближи се към мен и двамата си стиснахме ръцете. Радвах се, че го виждам. Кайл е печен, доста организиран и много помага на хората, с които работи. Известен бе с това, че върши нещата докрай.

— Току-що изнесоха Алекс — каза той. — Още се държи.

— А каква е прогнозата?

Трябваше да знам всичко. Бях тук, за да събирам факти. И това бе началото.

Кайл отклони поглед.

— Не е добра. Казват, че няма да оживее. Сигурни са, че няма да прескочи трапа.

[1] Съкратено от доктор. — Б.пр. ↑

Докато двамата с Кайл пресичахме улицата, прес контингентът ни препречи пътя. На мястото на събитието вече се бяха събрали поне две дузини репортери и оператори. Хищниците ефективно ни отрязаха пътя към къщата и не ни пускаха да минем. Знаеха много добре кой е Кайл, а вероятно знаеха нещичко и за мен.

— Защо със случая се занимава ФБР? — надвика един от тях шума наоколо. Над главите ни се въртяха два хеликоптера на новинарски компании. Ужасно обичаха такива мрачни събития. — Чухме, че това било свързано със случая „Сонежи“. Вярно ли е?

— Нека аз да говоря с тях — прошепна Кайл в ухото ми.

Поклатих глава:

— Така или иначе пак ще искат да говорят с мен. Ще разберат кой съм. Затова дай по-добре да приключим с тия глупости още сега.

Кайл се намръщи, но след миг размисъл кимна бавно. Опитах се да потисна нетърпението си, запътил се към ордата репортери.

Размахах ръце над главата си и този жест накара някои от тях да замлъкнат. Медиите разбираха от жестове и знаци — бях узнал това по трудния начин. Дори и пишешите журналисти, така наречените „братя по перо“. Много филми гледах според мен. Най-добре разбираха от визуални жестове.

— Аз ще се опитам да отговоря на въпросите ви — доброволно се набутах в шамарите аз, пускайки тънка усмивка. — Доколкото мога, искам да кажа.

— Първи въпрос. Кой сте вие? — попита някакъв мъж от предните редици на глутницата. Рехава червеникава брадица и дрехи, сякаш дарени от Армията на спасението.

— Е, това е лесен въпрос — отвърнах. — Казвам се Томас Пиърс и работя в отдел „Психология на поведението“.

Това като че ли ги усмири за момент. Тези, които не ме познаваха в лице, познаха името. Самият факт, че бях натоварен със случая „Крос“, бе новина. В лицето ми заизбухваха светкавици, но аз вече бях свикнал с тях.

— Алекс Крос жив ли е още? — подвижна някой.

Бях очаквал това като *първи* въпрос, но репортерите бяха непредвидима пасмина.

— Доктор Крос е жив — отвърнах. — Както сами виждате, току-що пристигам и не знам кой знае колко. До този момент още нямаме никакви заподозрени, никакви теории, никакви улики и изобщо нищо интересно, за което си струва да говорим.

— А случаят „господин Смит“? — извика репортерка с тъмна коса, с вид на водеща новините в осем часа, наперена като катеричка. — Ще го оставите малко да почака ли? Как можете да работите по два големи случая едновременно? Какво става, Док^[1]? — попита репортерката и се усмихна. Май бе с по-пъргав ум, отколкото изглеждаше.

Трепнах, обърнах очи към небето, после ги сведох надолу и й се усмихнах.

— Никакви заподозрени, никакви теории, никакви улики и изобщо нищо интересно, за което си струва да говорим — повторих. — А сега трябва да влизам. Интервюто приключи. Благодаря ви за загрижеността. Знам, че сте наистина разтревожени от този ужасен случай. Аз също се възхищавам от Алекс Крос.

— Възхищавам или възхищавах казахте? — подвижна друг репортер някъде от задните редици.

— Защо на вас възложиха това дело, господин Пиърс? Да не би в него да е замесен господин Смит?

Не се въздържах и вдигнах вежди, като чух въпроса. Нещо неприятно се промъкна в съзнанието ми.

— Тук съм, защото понякога съм късметлия, разбирате ли? Може би и този път ще извадя късмет. А сега трябва да слизам в окопите. Обещавам ви, че ще ви съобщя, ако нещо излезе. Откровено казано, съмнявам се, че господин Смит е извършил нападението над Алекс Крос снощи. Освен това казах *възхищавам*. Сегашно време.

Дръпнах Кайл да вървим. Той се ухили, когато ордата остана зад гърбовете ни.

— Добро изпълнение. Сега има да мислят, та чак мозъците им ще изпуснат.

— Хиени — свих рамене аз. — С наплескани с кръв муцуни. Пет пари не дават за Крос и семейството му. Нито един въпрос за децата.

Едисън е казал: „Не знаем и една милионна част от това, което става около нас.“ Пресата обаче не го разбира. Искат всичко да им се поднася черно-бяло. Бъркат простотата с простотия и я вземат за истина.

— Дръж се добре с вашингтонската полиция — помоли ме Кайл или може би приятелски ме посъветва. — За тях това е тежък удар. Онзи там на верандата е Джон Сампсън. Приятел на Алекс. Всъщност най-близкият му приятел.

— Страхотно — промърморих аз. — Точно когото най-малко искам да видя в момента.

Хвърлих поглед на детектив Сампсън. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да го връхлети буря. *Искам да ме няма! Не искам да чувам и да виждам нищо!*

Кайл ме потупа по рамото.

— Знаеш, че ни трябваш тук. Сонежи казал, че това ще стане точно така — изтърси той ни в клин, ни в ръкав. — Той го е *предсказал*.

Втренчих поглед в Кайл Крейг. Поднасяше смайващите си новини в обичайния за него равнодушен стил.

— Я повтори! Какво каза току-що?

— Гари Сонежи предупредил Алекс, че ще го пипне дори и ако умре. Казал му, че не може да бъде спрян. И, изглежда, си е спазил обещанието. Искам да ми кажеш как го е направил. Искам да ми кажеш как Сонежи е успял да го стори. Именно за *това* си тук, Томас.

[1] Така обикновено пита заекът Бъни от едноименното анимационно филмче. — Б.пр. ↑

Нервите ми вече бяха настроени. Остротата на възприятията ми се бе повишила до степен, която намирах почти болезнена. Не можех да повярвам, че се намирам тук, във Вашингтон, захванал се с този случай. *Кажете ми как Гари Сонези е успял да го стори.* Това бе всичко, което трябваше да открия.

Пресата бе права за едно нещо. Вярно бе да се каже, че в момента бях психар номер едно във ФБР. Трябва да ме използват да правя профили на тежки и жестоки престъпления, но не го правят. Много фонов шум вдига това, твърде много спомени за Изабела. *За Изабела и за мен. За друго време и място, за друг живот.*

Имам шесто чувство, в което няма нищо паранормално, изобщо нищо такова. Просто някак си успявам да обработвам сурова информация по-добре от останалите. Във всеки случай по-добре от доста полицаи. Усещам нещата много силно и понякога „догадките“ ми са се оказвали полезни не само за ФБР, но и за Интерпол и Скотланд Ярд.

Методите ми обаче се различават драстично от прославения начин на разследване на ФБР. Независимо от това какво се говори, „Психология на поведението“ вярва във формализма при разследване, което оставя далеч по-малко място за изненадващи догадки. А аз съм склонен да се осланям на най-невероятната съвкупност от догадки и инстинкти, следвани обаче от най-придирчивата наука.

ФБР и аз сме като два полюса и въпреки това продължават да ме използват. Докато някой път не се издъня, което може да стане всеки момент. Като например сега.

Новината за нападението над Алекс Крос ме бе заварила, както се трудох здраво върху доклада си по случая „господин Смит“. Всъщност бях прекарал в Куонтико по-малко от ден, тъй като току-що се бях върнал от Англия, където Смит чертаеше огнената следа на кървавите си убийства, а аз безрезултатно се мъчех да поема по нея.

Сега обаче бях тук, във Вашингтон, в епицентъра на разразилата се над семейство Крос буря. Погледнах часовника си — TAG Heuer

6000, подарък от Изабела и единствената материална вещ, която наистина ценях. Беше единадесет и нещо, когато влязох в двора на къщата. Запомних времето. Нещо в него ме обезпокои, но още не бях сигурен какво точно.

Спрях до очукана и започнала да ръждясва линейка. Бурканите по покрива ѝ проблясваха, задните врати бяха отворени. Погледнах вътре и видях едно момче — това сигурно беше Деймън Крос.

Момчето бе здравата пребито. Лицето и ръцете му бяха потънали в кръв, но беше в съзнание и говореше нещо на белите престилки, които се опитваха да го успокояват.

— Защо не е убил децата? — обади се до мен Кайл. — Защо се е ограничил само да ги пребие?

И двамата имахме еднакъв начин на мислене, поне що се отнася до този въпрос.

— Сърцето му не е било в това нещо — казах аз първото, което ми дойде наум, първото *чувство*, което ме споходи. — Бил е решен да направи символичен жест към децата на Крос и нищо повече. — Извърнах се към Кайл. — Не знам, Кайл. Може да се е уплашил. Или да е бързал. Може да се е страхувал да не събуди Крос.

Всички тези мисли минаха през ума ми в един миг. *Чувствах се така, сякаш току-що бях зърнал престъпника.*

Вдигнах поглед да огледам старата къща.

— Е, хайде да се качваме в спалнята, ако нямаш нищо против. Искам да я огледам преди номерата на оперативните. Трябва да я видя. Не знам защо, но ми се струва, че нещо там не е наред. Със сигурност не е било сторено от Сонежи. *нищо* пък от неговия дух.

— Откъде знаеш? — хвана ме за лакътя Кайл и ме извъртя към себе си. — Откъде си толкова сигурен?

— Сонежи щеше да убие и двете деца, и баба им.

Кръвта на Алекс Крос бе навсякъде из ъгловата спалня. Точно зад леглото му се виждаше мястото на прозореца, откъдето бе излязъл един от куршумите. Дупката бе гладка, радиалните пукнатини по стъклото бяха еднакви, значи стрелящият е бил прав, точно срещу леглото. Започнах да си водя бележки и нахвърлих груба скица на малката и сепла спалня.

Имаше и други „улики“. Близко до мазето бе открит отпечатък от обувка. Столичното управление на полицията разпитваше хората от околните къщи. Някъде около полунощ в този квартал, населен предимно от чернокожи, бил забелязан бял мъж. За миг изпитах нещо почти като задоволство от това, че бях докаран толкова спешно от Вирджиния. Имаше толкова много сурови данни за обработка, че ми се струваше твърде хубаво, за да е вярно. Разхвърляното легло, на което Крос очевидно бе легнал направо върху ръчно изработения юрган. Снимките на децата по стените.

Алекс Крос бе откаран в „Сейнт Антъни“, но спалнята му бе непокътната, точно както я бе оставил нападателят.

Дали не бе оставил стаята нарочно в този вид? Не беше ли това неговото първо послание до нас?

Разбира се, че беше.

Хвърлих поглед на книгата по малкото бюро на Крос. Всички съдържаха бележки за Гари Сонежи. Нападателят не ги беше докоснал. Важно ли бе това?

Някой бе залепил с тиксо листче, на което бе написано стихче:

*Богатството греха прикрива —
бедните са голи като пушки.*

Крос четеше някаква книга, озаглавена „Бутай“ — роман. Между страниците бе втъкната жълта ивичка хартия, така че я прочетох. *Напиши на талантливата авторка за прекрасната ѝ книга!*

Времето, прекарано от мен в спалнята, мина неусетно. Изпих няколко чаши кафе и си спомних една фраза от престарелия тв сериал „Туин Пийкс“: „Адски хубаво кафе — и горещо при това!“

Прекарах в стаята на Крос почти час и половина, зает с докладите на експертите и изобщо потънал в това дело въпреки първоначалната ми неохота. Бе мръсна и неприятна загадка, но ме заинтригува. Всичко в нея бе интересно, но много необичайно.

Отвън по коридора се чува тежки стъпки и аз вдигнах поглед, изтръгнат от вгълбението си. Вратата на стаята рязко се отвори и се блъсна в стената.

На прага стоеше Кайл Крейг с побледняло като тебешир лице. Нещо се бе случило.

— Трябва веднага да тръгвам. Алекс е изпаднал в сърдечен колапс.

— Ще дойда с теб — казах му аз.

Усещах, че адски му се иска някой да го придружи. Освен това исках да видя Алекс Крос, преди да умре, ако така му е било писано, а точно натам вървяха работите, пък и аз имах такова чувство.

По пътя към болницата внимателно разпитах за състоянието на доктор Крос и за раните му. Поразсъждавах и за вероятната причина за сърдечния колапс.

— Сигурно е от загубата на кръв. В спалнята има ужасно много кръв. Пропила се бе в чаршафите, по пода, по стените. Кръвта е била идея фикс за Сонежи, нали? Чух го, преди да тръгна от Куонтико тази сутрин.

Кайл помълча малко и после зададе въпроса, който очаквах. Понякога при разговор се движа на една-две крачки напред.

— Понякога не съжаляваш ли, че не си станал лекар?

Поклатих глава и леко смръщих вежди.

— Не особено. Когато Изабела умря, нещо в мен сякаш се скъса. И никога няма да се възстановя, Кайл, поне така мисля. Никога не бих могъл да бъда лекар. Вече не вярвам, че човек може да се излекува.

— Съжалявам — прошепна той сериозно.

— И аз съжалявам за приятеля ти. Съжалявам за Алекс Крос.

През пролетта на 1992 година тъкмо се бях дипломирал от Харвардското медицинско училище. Животът като че ли ме издигаше нагоре с главозамайваща скорост, когато жената, която обичах повече от всичко на света, бе убита в апартамента ни в Кеймбридж. Изабела Кале бе не само моя любима, тя бе и най-добрият ми приятел. Бе една от първите жертви на господин Смит.

След убийството изобщо не се явих в болницата, където бях приет като стажант. Дори не им се обадох. Бях разбрал, че никога няма да мога да работя като медик. Животът ми бе свършил заедно с Изабела или поне така виждах нещата тогава.

Осемнадесет месеца след убийството ме приеха в отдел „Психология на поведението“ към ФБР. Точно с това исках да се

занимавам, това изпитвах нужда да работя. След като се доказах в отдела, поисках да ме включат в случая „господин Смит“. Началниците отначало ми се опънаха, но после се предадоха.

— Може би някой ден ще промениш становището си — каза Кайл.

Останах с впечатлението, че той лично вярва, че ще го направя. Кайл обичаше да вярва, че всички мислят като него — чиста и ясна логика и минимум емоционален багаж.

— Не мисля — отвърнах аз, внимавайки да не прозвучи като покана за спор. — Но кой знае?

— Може би, след като най-накрая хванеш Смит — настоя той на своето.

— Да, може би тогава...

— Нали не мислиш, че Смит... — започна той, но се отказа от абсурдната мисъл, че господин Смит може да има нещо общо с нападението тук, във Вашингтон.

— Не, не мисля — отвърнах. — Смит не с извършил това престъпление. Ако беше той, всички сега щяха да са мъртви и обезобразени.

В „Сейнт Антъни“ с Кайл се разделихме и аз отидох да се правя на Док. Помислих си какво би могло да бъде и ми се стори, че не е кой знае колко лошо да се работи в болница. Помъчих се да разбера колкото е възможно повече за състоянието на Алекс Крос и шансовете му да оцелее след тези огнестрелни рани.

Сестрите и лекарите бяха изненадани от това колко добре се ориентирам в медицинската терминология и от познанията ми за огнестрелните рани, но никой от тях не настоя да разбере откъде и как. Не им беше до това — опитваха се с всички сили да спасят живота на Крос. От дълги години бе работил за болницата на благотворителни начала и хората не можеха да се примирят с мисълта да го оставят да умре. Дори санитарите идваха и се интересуваха за състоянието му.

Разбрах, че както вече се бях досетил, сърдечният колапс е бил предизвикан от загубата на кръв. Според лекаря, отговарящ за случая, Алекс Крос получил масиран сърдечен колапс минути след като го докарали. Кръвното му налягане започнало опасно да спада, докато стигнало до 60 на 0.

Според предвижданията на екипа. Крос сигурно щял да умре по време на операцията, необходима за спиране на масираните вътрешни кръвоизливи, но без нея смъртта щяла да настъпи с абсолютна сигурност. Колкото повече слушах обясненията им, толкова по-силно се убеждавах, че са прави. Спомних си една поговорка, често цитирана от майка ми: „Нека тялото му отиде на небето, преди сатаната да е разбрал, че е умрял.“

Кайл тръгна с мен по оживения коридор на четвъртия етаж. Голяма част от персонала на болницата познаваше Крос лично. Всички бяха разтревожени и се чувстваха безпомощни, защото не можеха да направят нищо за него. Атмосферата в болницата бе неподправено тревожна и емоционална и това не можа да не ми повлияе, още повече че вече бях ходил в къщата на Крос.

Кайл все още бе блед, със свъсени от тревога вежди и оросено в пот чело. Погледът му бе отнесен.

— Какво научи? — попита ме той. — Видях те да говориш с тях.

С основание подозираше, че бях започнал да водя свое мини разследване. Познаваше стила ми на работа, знаеше и девиза ми: „Не прави никакви изводи, разпитвай всекиго и всичко.“

— Вече е в операционната. Не се надяват да прескочи трапа — казах му аз лошата новина. Без излишни сантименти, точно така, както искаше той. — Така мислят лекарите. Но какво ли разбират те! — добавих накрая.

— А ти как мислиш? — попита отново той.

Зениците на очите му се бяха превърнали в мънички, едва забележими тъмни точки. Взимаше това много навътре — никога не бях го виждал да реагира така болезнено. Разбрах, че двамата с Крос са били много близки.

Въздъхнах и затворих очи. Запитах се дали да му кажа какво наистина мисля. После ги отворих и рекох:

— Може да се окаже по-добре, ако не успее да го прескочи, Кайл.

— Ела с мен — задърпа ме той по коридора. — Искам да те запозная с един човек. Хайде!

Слязох подир него на третия етаж, след което двамата се вмъкнахме в една стая, без да чукаме. Пациентът вътре се оказа възрастна чернокожа жена.

Главата ѝ бе омотана с бинтове, оформящи нещо като тюрбан. Изпод тях се показваха няколко посивели кичурчета коса. Охлузените ѝ бузи бяха покрити с марли.

До леглото ѝ бяха изправени две системи — едната с кръв, а другата с физиологичен разтвор и антибиотик. Бе свързана с монитор, показващ състоянието на сърцето ѝ.

Тя ни погледна изненадано, но после позна Кайл.

— Как е Алекс? — попита ни с пресипнал и немощно шепнещ глас, в който въпреки това се долавяха твърди нотки.

— Искам истината. Тук никой не ми казва истината. Ти ще ми я кажеш ли, Кайл?

— В момента е в операционната, Нана. Докато не излезе, не можем да научим нищо — отвърна Кайл, — а вероятно и след това няма да ни кажат.

Очите на възрастната жена се присвиха и тя поклати тъжно глава:

— Помолих те да ми кажеш истината. Това поне заслужавам. *Как е Алекс, Кайл? Жив ли е?*

Кайл шумно въздъхна. Тъжен и уморен звук. Двамата с Алекс Крос от години работеха заедно.

— Състоянието на Алекс е изключително тежко — казах аз меко, доколкото можах. — Това означава...

— Знам какво означава „тежко“ — прекъсна ме тя. — Четиридесет и седем години съм преподавала в училище. Английски, история, аритметика.

— Извинете ме — отвърнах аз. — Не исках да прозвучи така снизходително. — Помълчах секунда-две, после продължих отговора:

— Вътрешните му рани са от вида, наречени „разкъсни“, и вероятно с голяма степен на замърсяване. Най-сериозната му рана е тази в коремната област. Куршумът е минал през черния дроб и очевидно е засегнал чернодробната артерия. Така ми бе казано. Куршумът е заседнал в задната част на стомаха, където в момента притиска гръбначния стълб.

Тя трепна, но продължи да слуша внимателно, изчаквайки ме да свърша. Помислих си, че ако Алекс Крос е толкова силен, колкото тази жена, и толкова волев, значи като детектив е нещо наистина специално.

Продължих по-нататък:

— Тъй като е засегната артерия, загубата на кръв е значителна. Самото съдържание на стомаха и тънките черва може да се окаже причина за инфекция. Има опасност и за възпаление на коремната кухина — перитонит и може би панкреатит — и всичко това може да се окаже фатално. Куршумът е предизвикал *раната*, а възможната инфекция е *усложнението*. Вторият куршум е минал през китката, но не е засегнал радиалната артерия и е излязъл, без да счупи кост. Толкова знаем засега. Това е истината.

Млъкнах. Очите ми нито за миг не се отклониха от тези на възрастната жена, както и нейните от моите.

— Благодаря — отвърна тя с примирен шепот. — Благодаря и за това, че не се отнесохте с мен снизходително. Да не би да сте лекар в тази болница? Говорите така, сякаш сте.

Поклатих глава:

— Не, не съм. Работя във ФБР. Едно време учих за лекар.

Очите ѝ се разшириха и ме изгледаха по-изненадано, отколкото като влязохме. Почувствах, че тази жена има огромни резерви от сила.

— Алекс е лекар и детектив.

— Аз също съм детектив — казах.

— А пък аз съм Нана Мама. Баба съм на Алекс. Вие как се казвате?

— Томас — отвърнах. — Казвам се Томас Пиърс.

— Е, благодаря ви, че ми казахте истината.

Париж, Франция

Полицията никога не би го признала, но в момента Париж бе под контрола на господин Смит. Бе превзел града с щурм и само той си знаеше защо. Новината за застрашителното му присъствие се разнесе по булевард „Сен Мишел“ и стигна до улица „Вожирар“. Такива неща не би трябвало да се случват в такъв „tres luxe“^[1] квартал като Шести арондисман.

Изкусително подредените витрини и магазини по булевард „Сен Мишел“ привличаха и туристи, и парижани. Пантеонът и красивата Люксембургска градина бяха съвсем наблизо. Това в никакъв случай не би трябвало да бъде сцена на такива зловещи убийства.

Първи напуснаха постове си продавачите от скъпите магазини и забързано се отправиха към №11 на улица „Вожирар“. Ужасно им се искаше да видят господин Смит или поне изкусната му работа. Искаха да видят така наречения Пришълец със собствените си очи.

След тях тръгнаха клиентите и дори собствениците, затваряйки магазините и кафенетата. Ако не им даваха да минат по улица „Вожирар“, то поне можеха да надникнат към №11, където бяха спрели няколко полицейски коли и един военен автобус. Високо над тази мрачна сцена шумно кръжаха гълъби, като че ли и те искаха да зърнат прочутия престъпник.

От другата страна на „Сен Мишел“ се намираше Сорбоната с известния си параклис, огромен часовник и откритата си павирана тераса. На площадчето отпред бе паркиран още един военен автобус, пълен с войници. Студенти плахо се приближаваха по улица „Шамполион“, за да хвърлят по някой и друг поглед. Миниатюрната уличка бе кръстена на името на Жан Франсоа Шамполион — френския египтолог, който първи разчел йероглифите, написани на Розетския камък.

Полицейският инспектор Рене Фулкс поклати глава, когато спря на улица „Шамполион“ и видя тълпата. Инспекторът разбираше нездравото любопитство на обществото към личността на господин

Смит. Именно страхът от неизвестното, особено този от внезапна и ужасна смърт, привличаше интереса на хората към тези странни убийства. Господин Смит бе спечелил репутацията си и с това, че действията му бяха абсолютно неразбираеми. Струваше им се, че наистина е „пришълец“. Малко хора можеха да си представят друго човешко същество да постъпва така, както той винаги постъпваше.

Инспекторът лениво огледа обстановката на малкия площад. Над ъгъла откъм лицей „Сен Луи“ висеше билборд, на който днес рекламираха „Tour de France Femina“, а също и още нещо, наречено „Formation d’artistes“. *Поредната ненормална глупост*, каза си инспекторът и се засмя сухо.

После погледът му падна на уличния художник, който замислено оглеждаше произведението си, нарисувано с тебешир на тротоара. Човекът бе потънал до такава степен в размисъл, че изобщо не обръщаше внимание на полицейското присъствие. Същото можеше да се каже и за бездомничката, безгрижно миеща съдовете от закуската си на обществената чешмичка.

Добре и за двамата — взеха изпита на Фулкс за нормално поведение в този напрегнат и динамичен век.

Качвайки се по сивото каменно стълбище, водещо до боядисана в синьо врата, той едва потисна изкушението да се обърне към тълпата на улица „Вожирар“ и да кресне: „Я си гледайте скапаната работа и още по-скапания живот. Идете на кино например. Това тук няма нищо общо с вас. Смит взима само интересни и заслужаващи образци, така че няма защо да се безпокоите.“

Тази сутрин бе пристигнал доклад, че един от най-добрите млади хирурзи в L’Ecole Pratique de Medecine изчезнал. Ако се следваше моделът на поведение на господин Смит, само след два дни щяха да намерят хирурга мъртъв и обезобразен. Точно така бе постъпил и с всички останали жертви. Това бе единственото нещо, което се повтаряше винаги и което би могло да се нарече модел на поведение. *Смърт чрез обезобразяване.*

Фулкс кимна и поздрави двете ченгета и по-нисшия по ранг инспектор, които завари в богато обзаведения апартамент на хирурга. Стаите бяха пълни с антични мебели и скъпо струващи произведения на изкуството, а холът му бе с изглед към Сорбоната.

Дааа, златното момче от L'Ecole Pratique de Medecine май бе излязло в междучасие в неподходящо време. Нещата никак не изглеждаха добри за младия доктор Абел Санте.

— Нищо, нито следа от борба, така ли? — обърна се Фулкс към по-близкото до него ченге, влизайки в апартамента.

— Ни най-малка, точно както при другите. Бедното богато момче обаче е изчезнало. Потънало е някъде и господин Смит го държи при себе си.

— Сигурно е в летящата му чиния — добави другото ченге, младо момче с дълга червена коса и модни черни очила.

Фулкс рязко се извърна към него:

— *Tu!* Изчезвай моментално оттук! Отивай при ония откачалници долу! Дано тоя господин Смит вземе *теб* в летящата си чиния, но за нещастие мисля, че стандартите му са далеч по-високи.

Намерил кому да излее лошото си настроение, инспекторът влезе да огледа работата на господин Смит. А след това трябваше да пише и рапорт. Трябваше да върже някаква смислена история от всичко това. Цяла Франция, цяла Европа нямаха търпение да чуят последните новини.

[1] Много луксозен (фр.). — Б.пр. ↑

Щабът на ФБР във Вашингтон се намира на Пенсилвания Авеню, между Девета и Десета улица. От четири до седем прекарах в ГПСОМ заедно с половин дузина специални агенти, включително и с Кайл Крейг. ГПСОМ означава *група пичове, седнали около маса*. Събрали се в заседателната зала на Стратегическия оперативен център, енергично и бурно обсъдихме нападението над Крос.

В седем вечерта научихме, че Крос е преминал успешно първия кръг операции. Около масата всички радостно зашумяха. Казах на Кайл, че искам да се върна в болницата.

— Непременно трябва да видя Алекс Крос — настоях аз. — Наистина трябва да го видя, дори и да не може да говори. Независимо от това в какво състояние се намира.

Двадесет минути по-късно аз вече се намирах в асансьора, отнасяш ме към шестия стаж на „Сейнт Антъни“. Тук бе по-тихо, отколкото в останалата част на болницата. От обстановката наоколо можеха да те побият тръпки, особено пък при тези обстоятелства.

Влязох в малката стая от интензивното отделение, намираща се в средата на полутъмния коридор. Бях закъснял. Някой вече ме бе изпреварил.

Детектив Сампсън бе застанал до леглото на приятеля си като на пост. Сампсън бе висок и с яко телосложение мъж — може би към един и осемдесет и пет, — но изглеждаше ужасно уморен, като че ли всеки момент щеше да припадне от изтощение.

Сампсън вдигна поглед към мен, кимна едва-едва и отново насочи очи към Крос. Погледът му бе странна смесица от гняв и тъга.

От Алекс Крос излизаха толкова много жици и тръбички, че косата да ти настръхне. Знаех, че е на около четиридесет години, но изглеждаше по-млад. Това бе единственото хубаво нещо у него в момента.

Погледнах таблицата за състоянието му, прикрепена за предната табла на леглото. Бе претърпял от сериозна до умерена загуба на кръв вследствие разкъсване на чернодробната артерия. Имаше колапс на

белия дроб, безброй контузии, хематоми и разкъсани рани. Лявата му китка бе счупена. Бе получил натравяне на кръвта и злокачествеността на раните му го бе поставила в списъка на „готовите за изписване“.

Алекс Крос бе в съзнание и аз дълго време се взирах в кафявите му очи. Какви тайни се криеха в тях? Какво знаеше той? Беше ли видял лицето на нападателя си? *Кой ти направи това? Не е Сонежи. Кой е посмял да влезе в спалнята ти?*

Не можеше да говори и в очите му не успях да прочета нищо. Никакъв признак, че ме е забелязал да заставам до Сампсън. Нито пък че е познал самия Сампсън. Тъжно.

В „Сейнт Антъни“ се грижеха отлично за доктор Крос. Счупената китка бе гипсирана грижливо, а самата ръка бе прикрепена към трапецовидна рамка. Кислородът минаваше през прозрачна тръба, излизаща от изхода в стената. Монитор, последна дума на техниката, показваше пулса, температурата и кръвното налягане.

— Защо не го оставиш на мира? — проговори Сампсън след няколко минути мълчание. — Защо не оставиш и двама ни на мира? Не можеш с нищо да помогнеш. Моля те, върви си!

Кимнах, но продължих да гледам в очите на Алекс Крос още няколко секунди. За нещастие той нямаше какво да ми казва.

После оставих Сампсън и Крос на мира. Питам се дали пак ще видя някога Крос. Съмнявах се. Вече не вярвах в чудеса.

81.

Тази нощ, както обикновено, не можах да изхвърля господин Смит от главата си, а освен него там се беше настанил и Алекс Крос със семейството си. Непрекъснато прехвърлях в съзнанието си картини от изминалия ден — различни епизоди от посещението в болницата, от къщата на Крос. Кой бе влязъл в дома му? До кого се бе добрал Гари Сонежи? Защото сигурно точно така е станало.

Проблясващите една след друга картини в главата ми бяха влудяващи и заплашваха да излязат извън контрол. Това чувство никак не ми харесваше и ми се струваше, че не бих могъл да проведа разследване, камо ли две наведнъж, в такава стресова и навяваща чувство за клаустрофобия ситуация.

От този ад бяха минали само двадесет и четири часа. Бях долетял от Лондон в Съединените щати. Кацнах на Националното летище във Вашингтон и веднага заминах за Куонтико, Вирджиния. След това ме бяха върнали спешно във Вашингтон, където работих по загадката *Крос* до десет часа вечерта.

А за да станат нещата още по-зле, ако това изобщо бе възможно, на всичко отгоре, когато се върнах и си легнах в стаята ми в „Хилтън и Тауърс“, разбрах, че не мога да заспя. В съзнанието ми бе истински хаос, който упорито отказваше да ми позволи да заспя.

Работната хипотеза по случая „Крос“, която бях чул в щаба на ФБР същата тази вечер, не ми харесваше. Бяха влезли в обичайния за тях коловоз — приличаха на не научили урока си ученици, които гледат в тавана, мъчейки се да открият отговора там. Всъщност работата на повечето полицейски следователи ми напомняше за хапливото, но откровено определение на Айнщайн за първите признаци на умопомрачението. За първи път го бях чул в Харвард: *Безкрайно повтаряне на един и същи процес, надявайки се на различен резултат.*

Неуморното ми съзнание непрекъснато ме връщаше в спалнята, където Алекс Крос е бил жестоко бит и ранен. Търсех нещо, но какво точно? Виждах кръвта му, размазана по стените, по пердетата, по

чаршафите, по изповръщания килим. *Какво липсваше? Липсваше ли изобщо нещо?*

Не можех да заспя, мамка му!

Опитах да заместя вземането на успокоително с работа. Това всъщност бе обичайното ми лекарство против безсъние. Вече бях започнал да си водя подробни бележки и да си рисувам схеми на местопрестъплението. Станах и добавих още някои неща. Лаптопът винаги ми бе подръка, готов да поеме още малко информация. Стомахът ми не спираше да се свива, а главата ми продължаваше да тупти влудяващо.

Начуках на клавиатурата следното: *Възможно ли е Гари Сонежи да е останал жив? Още нищо не бързай да отхвърляш, дори то да е най-абсурдната възможност.*

Ако е необходимо, ексхумирай тялото на Сонежи.

Прочети книгата на Крос „И дойде Паяка“.

Отиди в „Лортън“ където е лежал Сонежи.

След около час работа бутнах компютъра настрана. Наближаваше два часа сутринта. Чувствах главата си така, сякаш имах силна настинка. Пак не можех да заспя. Бях на тридесет и три години, а вече бях започнал да се чувствам като старец.

Пред очите ми непрекъснато се въртеше окървавената спалня на Крос. Никой не може да си представи какво означава да живееш с такива картини в главата ден и нощ. Виждах Алекс Крос така, както го бях виждал в „Сейнт Антъни“. После си спомнях жертвите на господин Смит — „изследванията“ му, както той ги наричаше.

Мрачните сцени се въртяха в главата ми в ужасяваща последователност. И винаги ме отвеждаха на едно и също място, натрапваха ми едно и също заключение.

Виждах друга спалня. Апартаментът, в който живеехме двамата с Изабела в Кеймбридж, Масачузетс.

Съвсем ясно си спомнях как тичах по тесния коридор в онази ужасна нощ. Сърцето ми се бе качило някъде в гърлото и го усещах като заседнал там огромен юмрук. Спомнях си всяка крачка, всичко, което виждах по пътя си.

Накрая видях Изабела и си помислих, че това сигурно е сън, смразяващ кръвта кошмар.

Изабела бе в нашето легло и аз разбрах с абсолютна сигурност, че е мъртва. Никой не би могъл да остане жив след касапницата, която видях. И никой не оживя — нито един от двама ни.

Изабела бе жестоко убита на двадесет и три години, в началото на живота си, преди още да е имала възможност да бъде майка, съпруга. Антрополог, какъвто мечтаеше да стане. Не можах да се сдържа, не можах да се спра. Наведох се и прегърнах онова, което бе останало от Изабела, *онова, което бе останало.*

Как бих могъл да го забравя? Как бих могъл да изхвърля тази гледка от съзнанието си?

Простият отговор е — никак.

Отново бях излязъл на лов — най-самотното занятие на тази земя. Откровено казано, почти нищо друго не ме крепеше така през изминалите четири години от смъртта на Изабела.

Още щом се събудих сутринта, веднага позвъних в болницата. Алекс Крос беше още жив, но в кома. Състоянието му се определяше като изключително критично. Запитах се дали Джон Сампсън е прекарал цялата нощ край леглото му. Подозирах, че точно така е станало.

В девет сутринта вече бях отново в дома на Крос. Искях да огледам мястото на престъплението по-подробно, да вникна по-дълбоко, да обърна внимание на всеки факт, да събера всяка прашичка и тресчица. Опитах се да обобщя всичко, което знаех, или поне си мислех, че знам, в този ранен стадий на разследването. Спомних си максимата, често използвана в Куонтико: всяка истина е половин истина, а вероятно и толкова не е.

Някакъв адски „върколак“ излиза от гроба и напада известен полицаи и семейството му в собствения им дом. Върколакът предупредил доктор Крос, че ще дойде. Нямамо никакъв начин да го спре. Първично с жестокостта си, но ефектно отмъщение.

По неизвестна причина обаче нападателят не успял да извърши екзекуцията. Нито един член на семейството, нито дори Алекс Крос, не е бил убит. Това бе най-противоречивата и най-объркваща част от цялата загадка. Точно в това се криеше ключът!

Спуснах се в мазето на къщата малко преди единадесет. Бях помолил столичното полицейско управление и оперативната група на ФБР да не пипат нищо по другите етажи, докато не завърша огледа на цялата къща. Събирането на данни, цялата ми наука се състоеше именно в това — бавен и методичен процес на събиране на улики.

Нападателят (ката) се бе крил (а) в мазето, докато горе и в задния двор е вървял купонът. Близко до входа за мазето бе открит частичен отпечатък. Девети номер. Откритието не бе кой знае какво, освен ако извършителят не е искал именно това — да намерим отпечатъка.

Едно нещо се натрапи в съзнанието ми веднага. *Като малък Гари Сонежи е бил затварян в мазето. Бил е изолиран от останалите в дома. Бил е физически малтретиран в това мазе. В също такова мазе, каквото и Крос имаше.*

Нападателят определено е бил скрит в мазето. Това не би могло да бъде съвпадение.

Знаел ли е за недвусмислените заплахи, отправени от Сонежи към Крос? Тази възможност бе адски смущаваща. Още не исках да се спирам на никакви теории или да си вадя прибързани заключения. Трябваше да събера колкото е възможно по-голямо количество сурова информация. Вероятно защото съм завършил медицина, подхождах към случаите си, както би направил това лекар.

В мазето бе тихо и успях с лекота да съсредоточа цялото си внимание върху окръжаващата ме среда. Опитвах се да си представя как нападателят се промъква тук по време на партито и след това как продължава нататък, след като къщата утихва и Алекс Крос отива да си легне.

Нападателят е бил страхливец.

Не се е намирал в състояние на гняв. Бил е методичен.

Значи не е било престъпление, извършено под влияние на силни емоции.

След това извършителят е пребил децата едно след друго, но не фатално. Пребил е и бабата на Алекс Крос, но я е оставил жива. *Защо?* Само Алекс Крос е трябвало да умре, но дори и това — поне засега — не бе станало.

Да не би нещо да е сбъркал? Къде беше нападателят в момента?

Във Вашингтон? И сега проверява дома на Алекс Крос? Или пък в болницата „Сейнт Антъни“, където столичната полиция охраняваше Крос?

Минавайки бавно покрай допотопна готварска печка на твърдо гориво, забелязах, че желязната ѝ вратичка е съвсем леко откrehната. Хванах дръжката с кърпичката си и я отворих докрай. Не се виждаше добре, затова извадих подобното си на писалка фенерче. Вътре имаше около два сантиметра пепел, светлосивкава на цвят. Някой съвсем наскоро бе палил тук нещо леснозапалимо, вероятно вестник или списание.

До печката бе подпряна малка лопатка. Взех я и заразбърквах пепелта с нея. Много внимателно.

После чух *дзън*. Звук на метал, чукнат в метал.

Изгребах навън пълна лопатка пепел. В пепелта имаше нещо твърдо, нещо по-тежко. Не се надявах на кой знае какво. Просто се опитвах да събера данни и всичко ме интересуваше, дори и съдържанието на една допотопна готварска печка на твърдо гориво. Изсипах лопатката отпред, после загладих купчинката пепел с нея.

Видях в какво се е ударила лопатката. С връхчето ѝ преобърнах находката си няколко пъти. Да, казах си аз. Най-сетне имах нещо — първата отправна точка.

Това беше детективската значка на Алекс Крос — потъмняла и обгорена.

Някой е искал да намерим тази значка.

Нападателят иска да си играем — помислих си. — На котка и мишка.

Ил дьо Франс

Обикновено доктор Абел Санте бе спокоен и организиран. В медицинските кръгове си бе спечелил известност не само на ерудит, но и на човек, здраво стъпил на земята. Беше добър и способен лекар.

В момента доктор Санте се опитваше да отпрати съзнанието си някъде, колкото е възможно по-далеч от мястото, където се намираше тялото му. Където и да е във Вселената, стига да не е тук.

Вече бе прекарал няколко часа, спомняйки си минута по минута подробности от приятното си и безгрижно детство в Рен, след това годините, прекарани в Сорбоната и *L'Ecole Pratique de Medecine*, бе играл голф и тенис и накрая отново бе преживял седемгодишната си любовна връзка с Регина Бекер — милата и добра Регина.

Изпитваше необходимост да бъде на някое друго място, да съществува някъде другаде, но не и тук, където бе в действителност. Изпитваше необходимост да бъде в миналото, дори в бъдещето, но не и в настоящето. Спомни си „Английският пациент“ — и книгата, и филма. Не приличаше ли на граф Алмази? Само дето неговите мъки бяха по-лоши от тези на Алмази с неговата обгоряла плът. Той бе в ръцете на господин Смит.

Сега вече мислеше непрекъснато за Регина и си даде сметка, че я обича отчаяно и че е бил голям глупак, щом не се е оженил за нея преди години. Невероятен глупак и саомнително копеле!

Ех, колко му се искаше да живее и отново да види Регина. В този момент на това ужасно място, в тази чудовищна обстановка, животът му изглеждаше толкова ценен.

Не, не бе никак добре да мисли така. По този начин се връщаше в действителността, в настоящето. *Не, не, не! Прати въображението си на някое друго място! Където и да е, само не тук.*

Но плъзналата се в настоящето мисъл вече отново го бе натикала в това малко асансьорче, на това безкрайно малко петънце от глобуса, където в момента бе затворник и където никой не би могъл да го

намери. Нито ченгетата, нито Интерпол, нито цялата френска армия, нито английската, американската или израелската.

Доктор Санте лесно можеше да си представи фурора, гнева и паниката, които щяха да се надигнат в Париж и цяла Франция.

ИЗВЕСТЕН ЛЕКАР И ПРЕПОДАВАТЕЛ ОТВЛЕЧЕН!

Заглавията в *Le Mond* щяха да бъдат нещо от този род. Или...

ГОСПОДИН СМИТ ХВЪРЛЯ ПАРИЖ В УЖАС.

Този ужас бе той! Бе абсолютно сигурен, че десетки хиляди полицаи, подпомагани от армията, в момента го търсят. Разбира се, с всеки изминал час шансовете му за оцеляване намаляваха. Знаеше това от прочетените във вестниците статии за нечовешките отвличания на господин Смит, както и какво правеше с жертвите си той.

Защо аз? Боже всемогъщи, повече не можеше да понася този пъклен монолог.

Не можеше да понася вече тази поза, почти надолу с главата, това ужасно тясно пространство, не можеше да го изтрае и секунда повече.

И секунда повече!

И секунда повече!

Не можеше да диша!

Щеше да умре тук.

Тук, в това проклето сервизно асансьорче. Заседнал между етажите в някаква забравена от бога къща в Ил дьо Франс, някъде из покрайнините на Париж.

Господин Смит го бе натикал в това асансьорче като денк мръсно бельо и след това го бе оставил да стои там кой знае колко време вече.

Изглежда, бяха минали часове, най-малкото няколко часа, но Абел Санте вече в нищо не бе сигурен.

Разкъсващата болка идваше и си отиваше, но в повечето случаи разтърсваше тялото му на мощни вълни. Вратът, раменете и гърдите му го боляха убийствено, прекрачвайки всякаква граница на поносимостта му към болка. Изпитваше чувството, че бавно го смачкват във формата на куб. Ако по-рано никога не бе страдал от клаустрофобия, сега страдаше.

Но това далеч не бе най-лошото. Не, не, в никакъв случай. Най-ужасното нещо в случая бе, че той знаеше онова, което цяла Франция искаше да знае, което цял свят искаше да знае. Мислеше, че господин Смит би могъл да бъде философ, може би университетски преподавател, дори студент.

Той дори бе *видял* господин Смит.

Бе погледнал през една пролука в асансьорчето — е, вярно, с главата надолу — и се бе взрял в суровите, студени очи, бе видял носа, устните му.

Господин Смит видя погледа му.

И сега вече за него нямаше надежда.

— Проклет да си. Смит! Да гниеш в ада дано! Знам вече скапаната ти тайна! Вече знам всичко! Ти *наистина* си един шибан пришълец. *Ти не си човек!*

— Наистина ли мислиш, че ще открием това копеле? Мислиш ли, че е толкова прост?

Джон Сампсън задаваше въпросите си от упор, предизвиквайки ме. Бе облечен целият в черно, с тъмни очила „Рей Бан“ на носа. Изглеждаше така, сякаш вече оплаква някого. Двамата с него се намирахме на борда на един хеликоптер на ФБР и в момента летяхме от Вашингтон за Принстън, Ню Джърси. Известно време щяхме да работим заедно.

— Мислиш, че Гари Сонежи е направил това по някакъв начин? Да не е Худини? И да не би да си мислиш, че е жив? — не спираше Сампсън. — Кажи ми, по дяволите, какво мислиш!

— Още не знам — въздъхнах аз. — Още събирам данни. Това е единственият начин, по който работя. Но *не мисля*, че Сонежи го е направил. Преди това той винаги е работил сам. Винаги.

Знаех, че Гари Сонежи е израсъл в Ню Джърси и след това е станал един от най-жестоките убийци на всички времена. И не изглеждаше така, сякаш дивашките му изпълнения са приключили. Сонежи бе част от тази мистерия в момента.

Бележките на Алекс Крос за Сонежи бяха много подробни. Навсякъде в тях намирах полезни и интересни виждания, но още не бях минал и една трета от тях. Вече бях разбрал, че Крос е полицейски детектив с остър ум, но от тези бележки ми стана ясно, че в психологията е дори още по-добър. Хипотезите и догадките му бяха не само умни и находчиви — те много често бяха правилни. Има голяма разлика в това, а много хора не успяват да я доловят, особено хора, заемащи сравнително високи постове.

Вдигнах поглед от четивото си.

— Досега съм имал късмет с доста трудни убийци. С изключение на този, когото наистина искам да хвана — казах аз на Сампсън.

Той кимна, без да сваля поглед от очите ми.

— Тоя господин Смит се е превърнал в нещо като култ, а? Особено в Европа. Лондон, Париж, Франкфурт.

Не бях изненадан, че Сампсън е запознат със случая. Таблоидите го бяха превърнали в герой номер едно. Статиите им наистина бяха завладяващо четиво. Всички наблягаха на виждането, че Смит може да е пришълец. Дори вестници като *Ню Йорк Таймс* и лондонския *Таймс* бяха публикували статии, заявявайки, че полицията смята, че Смит е може би извънземно същество, дошло на Земята да изучава хората. *Да ги погледне отвътре*, както пишеха те.

— Смит се превърна в лошото И Ти. Нещо, за което любителите на „Досиетата Х“ да си мислят между два епизода на сериала. Кой знае, Смит може и да е пришълец от космоса или поне от някой паралелен свят. Няма нищо общо с човешката раса, в това поне мога да се закълна. Ходил съм на местопрестъпленията му.

Сампсън кимна.

— Гари Сонежи също нямаше кой знае колко общо с човешката раса — каза той с дълбокия си, странно тих глас. — И той идваше от друга планета. Беше ЧФЖ — чужда форма на живот.

— Не съм сигурен дали се вписва в същия психопортрет като на Смит.

— Защо да не се вписва? — присви очи Сампсън. — Мислиш, че твоят масов убиец е по-печен от нашия?

— Не искам да кажа това. Гари Сонежи беше много умен, НО правеше грешки. А господин Смит досега не е направил нито една.

— И именно затова сега ще успееш да разбулиш тая мистерия? Защото Гари Сонежи прави грешки?

— Не искам да правя предварителни изявления — отвърнах. — Не съм чак толкова прост. Ти също.

— Допуснал ли е Гари Сонежи някаква грешка в къщата на Алекс? — попита той изведнъж, пронизвайки ме с поглед през тъмните очила.

Въздъгнах шумно:

— Мисля, че някой е допуснал.

Хеликоптерът се готвеше за кацане извън очертанията на Принстън. По магистралата долу се точеше тънка нишка коли и хората вдигаха погледи към кацащата машина.

Спокойно можеше да се приеме, че всичко е започнало оттук. Къщата, в която бе отраснал Гари Сонежи, бе на по-малко от десет километра. Това бе първата бърлога на чудовището.

— Сигурен ли си, че Сонежи не е още жив? — попита ме Джон Сампсън още веднъж. — Абсолютно сигурен ли си в това?

— Не — отвърнах аз след кратко мълчание. — Още в нищо не съм сигурен.

Не прави никакви заключения, подлагай на съмнение всичко.

Докато кацахме ма малкото частно летище, усетих как косъмчетата на тила ми настръхват. *Какво става тук? Нещо свързано със случая „Крос“ ли?*

Отвъд тънките ленти на пистите, докъдето поглед стигаше, се простираха борови гори и хълмове. Красотата на природата, невероятното богатство на зеления цвят ми напомниха нещо, казано от Сезан: „Когато цветът е най-богат, формата е най-пълна.“ Никога повече не погледнах на света по същия начин, след като бях прочел това.

Гари Сонежи е израснал тук наблизо — казах си аз. — Възможно ли е да е още жив? Не, не вярвам в това.

В Ню Джърси ни посрещнаха двама агенти, които ни докараха син линкълн на наше разположение. Двамата със Сампсън се качихме и се отправихме от Ламбъртвил към Роки Хилс. Знаех, че Сампсън и Крос са идвали в Принстън преди по-малко от седмица. Въпреки това имах някои въпроси и теории, които трябваше да проверя на място.

А и исках да видя мястото, където е израснал Гари Сонежи, където лудостта му е разцъфтяла и се е развила. Исках да говоря с някой, с когото нито Сампсън, нито Крос бяха разговаряли, с някой съвсем нов заподозрян.

Не прави никакви заключения, подлагай на съмнение всичко... и всекиго.

Седемдесет и пет годишният Уолтър Мърфи, дядото на Гари, ни чакаше на дългата белосана веранда. Не ни покани да влезем вътре.

От верандата на къщата се откриваше чудесен изглед към фермата. Всичко бе обрасло в зеленина — отсрещната пристройка бе покрита с бръшлян. Дядото май нарочно го оставяше да расте.

Усещах Гари Сонежи в дядовата му ферма, усещах го навсякъде.

Според Уолтър Мърфи, той нямал никакво чувство, че Гари бил способен на убийство. И никога не бил имал.

— Понякога си мисля, че съм свикнал с това, което е станало, но после изведнъж отново ми става необяснимо — разказваше ни той, докато лекият ветрец рошеше въздлъжката му бяла коса.

— Бяхте ли близо до Гари, докато растеше? — попитах го аз внимателно, оглеждайки възрастния човек.

Бе едър, с яко телосложение старец, с огромни и здрави ръце, които все още можеха да причинят физическа болка.

— Спомням си, че си говорехме с него надълго и нашироко, докато бе по-малък, чак до времето, когато го обвиниха, че бил отвлякъл онези две деца във Вашингтон.

Обвиниха.

— И вие бяхте изненадан? — вметнах аз. — Нямахте представа, нали?

Уолтър Мърфи отправи поглед право в мен — за първи път. Знаех, че тонът ми не му харесва, иронията в него. Доколко можех да го ядосам? Колко дълъг бе фитилът на стареца?

Наведох се напред, внимавайки да не изпусна нито една думичка, нито един жест, нито една гримаса. *Събирах данни.*

— Гари винаги е искал да си намери мястото в живота, както всички останали — отвърна рязко старецът. — Имаше доверие в мен, защото знаеше, че го приемам такъв, какъвто е.

— А какво за приемане имаше в него?

Старецът премести погледа си към спокойната гора наоколо. *Усещах Сонежи в тези гори. Сякаш ни гледаше оттам.*

— Признавам, че понякога можеше да проявява неприязън. Езикът му бе остър и обичаше да се държи високомерно, което дразнеше някои хора.

Притисках Уолтър Мърфи и не му давах да диша.

— Но не и когато е бил около вас, нали? — попитах. — Вас не е дразнел.

Яносините очи на стареца се върнаха от разходката из гората.

— Не, ние винаги сме били близки. Знам, че е така, макар скъпо платените психари да разправяха, че Гари не можел да изпитва любов, не можел да изпитва каквото и да е топло чувство. Избухванията му никога не са били насочени към мен.

Това бе очарователно откритие, но усещах, че е лъжа. Хвърлих поглед към Сампсън. Той ме гледаше по различен начин.

— Тези избухвания към другите хора. Бяха ли предумишлени? — попитах.

— Е, знаете много добре, че той изгори къщата на баща си и мащехата си. Те бяха вътре. Заедно с доведените му брат и сестра. Той трябваше да бъде на училище. Беше добър ученик в „Педи Скул“ в Хайстаун. Имаше приятели там.

— Виждали ли сте някого от приятелите му от „Педи“?

Скоростното темпо на въпросите ми не даваше мира на Уолтър Мърфи. Беше ли също толкова избухлив като внука си?

В очите на стареца проблесна искра. Гневът излизаше на повърхността. Може би истинският Уолтър Мърфи щеше да се появи всеки момент.

— Не, никога не е водил приятелите си от училище тук. Предполагам, намекувате, че е нямал приятели, че е искал да изглежда по-нормален, отколкото всъщност е бил. Това ли ви е тънката мисъл? Между другото, да не сте съдебномедицински психолог? Такава ли е играта ви?

— Влакове? — казах аз.

Исках да видя къде ще отведе Уолтър Мърфи тази дума. Това бе важно — тест, момент на истина и откровение.

Хайде, старче. Влакове?

Той отново отправи поглед към върхарите на околните борове.

— Ммм. Бях забравил. Не ми дойде веднага наум. Синът на Фиона — истинският ѝ син, имаше един доста скъп комплект влачета. На Гари не му даваха даже да влиза в стаята при тях. Когато стана на десетина-единайсет години, влачетата изчезнаха. Целият комплект!

— И какво стана с влачетата?

Уолтър Мърфи почти се усмихна.

— Всички знаеха, че Гари ги е взел. Унищожил ги е или ги е заровил някъде. Цяло лято го разпитваха къде са влачетата, но той не им каза и дума. Не го пуснаха да мръдне никъде цяло лято, но той пак не им каза.

— Това е била неговата тайна, неговото превъзходство над тях — предположих аз, прилагайки отново малко „тънка мисъл“.

Бях започнал да усещам нещо смуцаващо, свързано с Гари и дядо му. Започвах да разбирам Сонежи и може би заедно с това се доближавах до истината кой е нападнал дома на Крос във Вашингтон.

В Куонтико работеха по теорията за копиране на известни убийства. На мен по ми харесваше теорията за партньорството, само че Сонежи никога не бе работил с партньори.

Кой се бе промъкнал в дома на Крос? И как?

— Като пътувахме насам, прочетох някои от бележките на доктор Крос — казах аз на дядото. — Гари имал някакъв непрекъснато повтарящ се кошмар. Започнал тук, във вашата ферма. Знаете ли нещо за това? За кошмара на Гари във вашата ферма?

Уолтър Мърфи поклати глава. Премигна няколко пъти. Знаеше нещо.

— Бих искал да ви помоля да ми позволите едно нещо — казах аз. — Трябват ми две лопати. Обикновени лопати, ако имате.

— А ако кажа „не“? — повиши той глас внезапно. За първи път се показваше открито недружелюбен.

И тогава ме осени. Старецът също играеше. Ето защо разбираше Гари толкова добре. Поглежда към боровеите отсреща, за да се настрои и да подготви следващите си няколко реплики. *Дядото е актьор! Само че не толкова добър, колкото Гари.*

— Тогава ще се върнем с разрешително за обиск — казах му. — Не се заблуждавайте. Тъй или иначе обиск ще има.

— За какво беше целият този шум? — попита Сампсън, докато се измъквахме от паянтовата пристройка и се насочвахме към направеното от сив камък огнище, отстоящо малко по-нататък към гората. — Така ли мислиш, че ще отрежем главата на ламята? Като се заяждаме с тоя старец?

И двамата бяхме с по една лопата в ръце, а аз носех и ръждясала кирка.

— Казах ти вече. Данни. Аз съм човек на науката. Имай ми доверие поне още половин час. Освен това тоя старец е по-печен, отколкото изглежда.

Каменното огнище бе правено преди много години, за да се готви на него, но явно през последните не е било използвано. Цялото бе обрасло с диви лози и други увивни растения, сякаш е искало да се скрие.

До него имаше прогнила дървена маса с паянтови пейки от двете страни. Навсякъде наоколо растеше бор, бук и бряст.

— Гари имал някакъв непрекъснато повтарящ се сън. Ето това ме накара да дойда тук. Сънувал именно това място. Близко до огнището и масата във фермата на дядо Уолтър. Ужасия. Този сън се появява няколко пъти в бележките на Алекс, които си е водил, разговаряйки със Сонежи в затвора „Лортън“.

— Където Гари е трябвало да бъде *изпечен*, докато кожичката му отвън се зачерви, а отвътре стане леко розов — забеляза Сампсън мрачно.

Засмях се на черния му хумор. Това бе първият ведър миг, преживян от мен от доста време насам, и бе добре, че има с кого да го споделя.

Избрах едно място по средата между старото огнище и извисяващия се, нагоре дъб, леко наклонен към къщата. После вдигнах кирката и я забих в земята, забих я дълбоко и силно. *Гари Сонежи. Неговата аура, неговото непобедимо зло. Неговият дядо. Още данни.*

— В този негов сън — продължих аз да разказвам на Сампсън — Гари извършил някакво страховито убийство още като бил малък. Възможно е да е заровил жертвата тук. Той самият не е бил сигурен. Понякога не е можел да отделя сънищата си от реалния свят. Нека се опитаме да потърсим древното светилище на Гари, където той е заравял жертвите си. Може би ще успеем да вникнем в най-ранните му сънища.

— А може би на мен никак не ми се иска да вниквам в най-ранните сънища на Гари Сонежи — каза Сампсън и се засмя.

Напрежението между двамата ни забележимо намаля. Това бе добре.

Отново вдигнах кирката и със замах я забих дълбоко в земята. Повторих действието още веднъж и още веднъж, докато накрая навлязох в удобен работен ритъм.

Сампсън гледаше изненадано как се оправям с кирката.

— Ти май и друг път си се захващал за такава работа, а? — забеляза той и започна да копае до мен.

— Да, живеях в една ферма близо до Ел Торо, Калифорния. Баща ми, дядо ми и прадядо ми са били лекари в малки градчета. И същевременно са живели в семейната ни конеферма. От мен се очакваше да се върна и да поема практиката, но така и не завърших медицинския си стаж.

Двамата вече работехме сериозно. Здрава, честна работа — търсейки отдавна изгнили тела и призраци от миналото на Гари Сонежи. Мъчейки се да подпалим фитила на дядо Мърфи.

Изпотихме се и хвърлихме ризите.

— Нещо като *джентълменска* ферма, а? Оная в Калифорния. Където си живял като малък.

Изсмях се, като си представих *джентълменската* ферма.

— Беше много малка ферма. Поддържахме я с големи усилия. Баща ми бе твърдо убеден, че лекарите не бива да забогатяват от това, че се грижат за хората. „Не бива да се печели от хорското нещастие“, казваше често той. И още е убеден в това.

— Хм. Доста странно семейство, а?

— Горедолу такава е истината.

Зае с копаенето в двора на Уолтър Мърфи, мислите ми ме отнесоха в нашата ферма в Южна Калифорния. Спомнях си съвсем ясно огромния червен хамбар и двата малки корала.

Когато живеях там, имахме шест коня. Два от тях — Фадъл и Рицар, бяха жребци за разплод. Всяка сутрин взимах гребло, вила и количка и започвах да чистя боксовете с конете. После откарвах натоварената догоре количка на бунището, връщах се и разстилах чиста слама, напълвах поилките им с прясна вода. И така всяка сутрин, докато не тръгнах на училище. Така че — да, знаех как да се оправям с лопата и кирка.

За около половин час двамата със Сампсън изкопахме плитък ров, насочен към големия дъб. Разперило клони над половината двор, дървото често било споменавано от Сонежи, докато разправял на Алекс сънищата си.

Очаквах Мърфи всеки момент да повика местната полиция, но той не го направи. Освен това почти бях готов да видя как Сонежи внезапно се появява. Но и това не стана.

— Лошо, че старият Гари не ни остави поне една карта — изръмжа по едно време Сампсън, пъшкайки от усилието под изгарящите лъчи на слънцето.

— Много подробно е говорел за съня си. Мисля си, че е искал Алекс да дойде тук. Алекс или някой друг.

— Ето че някой друг дойде. Ние двамата. Хей, мамка му, тука наистина май има нещо! — възкликна Сампсън.

Приблжих се към него. Двамата продължихме енергично да копаем, увеличавайки несъзнателно скоростта. Работехме рамо до рамо, потейки се изобилно. *Данни — казах си аз. — Това са само данни, водещи ни към отговора. Началото на разнищването.*

И тогава познах парчетата, които бяхме открили в плиткия гроб — скривалище на Гари до старото огнище.

— Исусе Христе, не мога да повярвам! Божичко, Исусе! — смая се Сампсън.

— Животински кости. Това ми прилича на черепа и бедрената кост на средно по големина куче — обясних му аз.

— Много са.

Продължихме да копаем с още по-голям ентусиазъм. Дишахме тежко и напрегнато. Стана вече почти цял час, откакто се бяхме хванали да копаем в тази жегата. Бе някъде около 27–28 градуса, задушно и влажно. Бяхме в рова до кръста.

— Мамка му! Ето пак. Разпознаваш ли ги тия неща от това твое медицинско училище?

Двамата бяхме свели погледи и гледахме с широко отворени очи човешкия скелет в краката ни.

— Това са скапуларата и мандибулата. Сигурно са на младо момче или момиче — отново обясних аз на Сампсън.

— Значи това е дело на младия Гари, а? Това първото му убийство ли е?

— Не съм сигурен. Хайде да не забравяме дядо Уолтър. Да продължим с търсенето. Ако е Гари, може би е оставил някакъв знак. Би трябвало да бъде някое от любимите му неща от детството. Нещо, което е било за него безценно.

Продължихме да копаем и само няколко минути по-късно намерихме още едно скривалище. Сега вече само тежкото ни дишане нарушаваше тишината.

Имаше още кости, вероятно на по-голямо животно, може би на елен, но се виждаха и човешки.

Освен това имаше още нещо. Нещо, което определено можеше да се нарече знак от младия Гари. Бе увито в някакво тънко фолио, което аз сега внимателно развих.

Беше малък локомотив, несъмнено от онези, които бе откраднал от доведения си брат.

Играчката, положила началото на толкова много смърт.

Кристин Джонсън знаеше, че трябва да отиде на училище, но веднъж влязла в офиса си, разбра, че не е сигурна дали е готова за работа. Бе нервна, разсеяна и изобщо не бе на себе си. Бе решила, че училището все пак може би ще поотклони малко мислите ѝ от Алекс.

Тръгна на сутрешната си обиколка и реши да мине през първокласниците на Лора Диксън. Лора бе една от най-добрите ѝ приятелки, а часовете ѝ бяха живи и забавни. Освен това бе толкова приятно да си сред първокласници. „Бebetата на Лора“, викаше им тя. Или „Лорините пухкави писенца и наперени палета“.

— Ооо, я вижте кой ни идва на гости! — възкликна учителката, като я видя да влиза. — Кажете сега не сме ли най-щастливите първокласници в целия свят?

Лора бе дребосък — малко над метър и петдесет, но въпреки това бе едричка за ръста си — с обширни бедра и грамаден бюст. Кристин не можа да сдържи усмивката си, въпреки че бе по-близо до сълзите. Разбра, че просто не е готова за училище.

— Добро утро, госпожо Джонсън — пропяха първокласниците в един глас като опитни хористи.

Боже господи, чудесни бяха! Сладките им личица светеха от усърдие и ентусиазъм.

— Добро утро и на вас — просия Кристин.

Ето, вече се чувстваше по-добре. На дъската бе нарисувана огромна буква К заедно с Лорините рисунки на Конска Каруца и Кочияша Крейг на Капрата.

— Не искам да нарушавам учебния ви процес, деца — каза тя с ведър глас. — Дойдох само да поопресня малко знанията си. К като Какъв Красив Клас.

Класът избухна в смях и тя се почувства *свързана* с тях, слава богу. Именно в такива моменти ужасно ѝ се искаше да има деца. Обичаше първокласниците, обичаше децата изобщо, а на тридесет и две... е, беше ѝ време вече.

И тогава изневиделица в съзнанието ѝ се върна картина от ужасната сцена отпреди няколко дни. Изкарват Алекс на носилка от къщата и го вкарват в една от чакащите линейки! Бяха я повикали съседите, с които се бе сприятелила. Алекс беше в съзнание. Каза:

— Кристин, толкова си хубава.

После го отнесоха.

Картината от злополучната утрин и споменът от последните му думи я накара да потрепери. Китайците имаха една поговорка, която известно време се въртя в главата ѝ, без да я остави на мира: *Обществото подготвя престъплението — престъпникът само го извършва.*

— Добре ли си? — Лора Диксън вече бе застанала до нея, забелязала Кристин да се олюлява до вратата. — Моля да ни извините, дами и господа — обърна се тя към класа си.

— Двете с госпожа Джонсън трябва да си поговорим малко навън. През това време вие също можете да си поговорите. Обаче тихичко. Като дами и господа, каквито — вярвам — сте.

Лора хвана Кристин за лакътя и я изведе в пустия коридор навън.

— Толкова ли зле изглеждам? — изненада се Кристин. — Личи ли ми?

Лора я притисна до себе си и топлината от пищното тяло на приятелката ѝ ѝ подежда добре. Лора беше добра.

— Не се мъчи да се правиш на *толкова* силна и храбра — отвърна Лора. — Знаеш ли нещо ново, моето момиче? Кажи на Лора, не се стеснявай.

Заровила лице в косата на Лора, мислейки колко е хубаво да има на кого да изплачеш мъката си, тя промърмори:

— Още е в критично състояние. Не допускат посетители. Освен ако не си голям бос от столичното полицейско управление или ФБР.

— Кристин, Кристин — прошепна Лора тихо. — Какво да правя с теб?

— Какво, Лора? Вече съм по-добре. Наистина.

— Ти си толкова силно момиче. Най-добрият човек, когото съм виждала. Много те обичам. Засега само това мога да ти кажа.

— То е достатъчно. Благодаря ти — прошепна в отговор Кристин.

Чувстваше се малко по-добре, не толкова празна и изцедена, но усещането бе кратковременно.

Продължи към кабинета си.

Свивайки по източния коридор, тя видя Кайл Крейг да я чака, застанал пред офиса ѝ. Кристин изтича към него. *Това не е на хубаво* — каза си тя. — *О, боже, не! Защо Кайл е тук? Какво има да ми казва?*

— Кайл, какво има?

Гласът ѝ потрепери и тя едва не заплака.

— Трябва да говоря с теб — каза ѝ той, хващайки я за ръката. — Моля те, само ме изслушай. Хайде да влезем в кабинета ти, Кристин.

Същата нощ, завърнал се в стаята си в „Мариот“ в Принстън, отново не можах да заспя. В главата ми вървяха успоредно две дела. Прегледах няколко глави от една популярна книга за влаковете, просто така, за данни.

Започнах да се запознавам с влаковата терминология — купета, вестибюли, шафнери и още какво ли не. Знаех, че влаковете играят важна роля в разбулването на мистерията, която бях помолен да разнищя.

Каква роля бе играл Гари Сонежи при нападението върху дома на Алекс Крос?

Кой му бе партньор?

Захванах се на работа с моя лаптоп, който бе свързан към мрежата на хотела. Както по-късно щях да обясня на Кайл Крейг, едва се включих и специално инсталираната аларма в компютъра започна да бипка. Имах факс.

Веднага разбрах откъде е — Смит се обаждаше. От около година насам той се свързваше с мен редовно. *В крайна сметка кой кого следеше, по дяволите?*, питах се аз понякога.

Факсът бе класически пример за постъпките на Смит. Прочетох го, внимателно прехвърляйки текста ред по ред.

Париж, сряда.

В „Дисциплина и наказание“ на Фуко^[1] философът предполага, че в съвременното общество ние преминаваме от индивидуално наказание към някакъв модел на колективно наказание. Лично аз мисля, че това е нещастно съвпадение на думите. Усещаш ли къде може да ме отведе този начин на мислене и каква е крайната ми мисия?

Липсваш ми, ужасно ми липсваш тук, на континента. Алекс Крос не заслужава да пилееш ценното си време и енергия за него.

Хванал съм тук, в Париж, един в твоя чест — доктор!
Лекар, хирург, точно такъв, какъвто ти си искал да бъдеш
едно време.

Винаги твой — господин Смит

[1] Мишел Фуко (1926–1984 г.) — френски философ —
структуралист, известен с изследванията си върху принципите и
нормите, съгласно които живеят обществата. — Б.пр. [↑](#)

Това бе начинът, по който убиецът се свързваше с мен вече повече от година. Факсове и гласови съобщения пристигаха в лаптопа ми по всяко време на денонощието. Прехвърлях ги за изследване на ФБР. Господин Смит бе толкова съвременен, рожба на деветдесетте.

Прехвърлих факса на отдел „Психология на поведението“ в Куонтико. Един-двама от психолозите ни още бяха на работа. Виждах ги как намръщено опитват да се съсредоточат върху загадката. Пътуването до Франция ми бе гарантирано.

Няколко минути след като прехвърлих факса в Куонтико, ми се обади Кайл Крейг. Господин Смит ми отваряше още едно прозорче да го хвана, обикновено ден-два, но понякога само няколко часа. Смит ме предизвикваше да се опитам да спася отвлечения в Париж лекар.

О, да! Забравих да добавя, че съм убеден, че господин Смит е далеч над Гари Сонежи. Както мисълта му, така и методите му превъзхождаха доста по-примитивния подход на Сонежи.

Преметнал компютъра и чантата през рамо, аз се запътих към паркинга и видях, че там ме чака Джон Сампсън. Беше малко след полунощ. Запитах се какво ли прави по това време в Принстън.

— Какво, по дяволите, става, Пиърс? — развика се той сърдито, надвесил едрата си фигура над мен. Сянката му — десетина-дванадесет метра дълга — стигаше почти до другия край на паркинга. — Къде си хукнал по това време?

— Смит се свърза с мен преди около половин час. Прави го винаги, преди да извърши поредното си убийство. Дава ми мястото, предизвиквайки ме по този начин да го предотвратя.

Сампсън изду гневно ноздри и поклати глава разярено. В главата му имаше само един случай.

— Значи зарязваш това, върху което работиш в момента, а? И то без да си дадеш труда да ми кажеш, нали? Просто си тръгваш от Принстън в потайна доба и — край.

Погледът му бе студен и недружелюбен. Бях изгубил доверието му.

— Джон, оставих съобщение, в което ти обяснявам всичко. На рецепцията е. Вече говорих с Кайл. Ще се върна след няколко дни. Смит никога не се бави. Знае, че е много опасно. Тъй или иначе трябва да се върна към този случай.

Без да губи недружелюбното си изражение, Сампсън отново поклати глава:

— Каза, че е важно да отидеш до затвора „Лортън“, нали? Каза, че затворът е единственото място, където Сонежи би могъл да хване някого да му върши мръсната работа. Че партньорът му сигурно е от „Лортън“.

— Аз пак ще отида до „Лортън“. Сега обаче трябва да се помъча да предотвратя убийство. Смит е отвлякъл някакъв лекар в Париж. И посвещава убийството му на мен.

Думите ми не направиха никакво впечатление на Сампсън.

— Имай ми вяра — добавих аз, но той се извърна мълком и се отдалечи.

Не успях да му кажа другото, по-важното, което ме безпокоеше най-много и което не бях казал и на Кайл Крейг.

Изабела бе от Париж. В Париж бе нейният дом. Не бях стъпвал там от убийството и.

Господин Смит знаеше това.

91.

Това бе прекрасно място и господин Смит искаше да развали усещането, да унищожи всякакъв спомен за него. Малката каменна къща с кирпичена ограда, бели прозоречни щори и дантелени пердета бе тиха и спокойна. Градината бе оградена с плет. Под самотната ябълка в центъра на двора имаше дълга дървена маса, където ставаха семейни, приятелски или съседски събирания.

Смит внимателно разстилаше страници от парижкия *Le Mond* по постлания с балатум под на просторната кухня. Пати Смит — просто съвпадение на имената — виеше от компактдиска. Песента се казваше „Летни канибали“ и явната ирония на ситуацията не отмина незабелязана от него.

Първа страница на вестника също крещеше:

ГОСПОДИН СМИТ ОТВЛИЧА ИЗВЕСТЕН ХИРУРГ В ПАРИЖ!

Точно така, точно така.

Идеята фикс, която бе завладяла общественото мнение, бе, че господин Смит може би е извънземен, вилнеещ и кръстосващ планетата поради някакви тъмни, неизвестни и най-вероятно *недостижими за ума* причини. *Няма нищо общо с човешката раса*, твърдяха зловещите вестникарски статии. Описваха го като „не-човек“, неспособен да изпитва каквото и да било човешко чувство.

Името му — господин Смит, идваше от Валънтайн Майкъл Смит — госта от Марс от научнофантастичния роман на Робърт Хайнлайн „Чужденец в чужда земя“, който бе станал любимо четиво на култовите групи. Бе единствената книга в раницата на Чарлз Менсън, когато го задържаха в Калифорния.

Той изучаващо изгледа хирурга, отпуснал се почти в несвяст на пода в кухнята. В един от докладите на ФБР бе написано, че „...“

господин Смит като че ли не е безразличен към красотата. Има човешки, артистичен усет за композиция. Обърнете внимание на професионалния начин, по който наглася трупове“.

Човешки, артистичен усет за композиция. Да, това бе вярно. Едно време бе влюбен в красотата, живееше за нея всъщност. Умелата аранжировка бе подсказване, което той винаги оставяше за... *своите последователи.*

Пати Смит спря да пее и веднага бе заместена от „Доорс“. „Хората са странни“. Старата класика също навяваше подходящо настроение.

Смит бавно огледа обстановката в кухнята. Една от стените бе изцяло заета от огромна камина. Другата до нея бе облицована с фаянсови плочки, с лавици с медна посуда, бели канички за кафе и буркани за домашно сладко — конфитюр, както му казваха тук. Знаеше това, както знаеше едва ли не всичко за почти всяко нещо. Имаше и старовремска чугунена печка с месингови топки вместо дръжки за вратичките. И огромна фаянсова мивка. Непосредствено до мивката, точно над месарската маса, висеше внушителен набор кухненски ножове. Бяха красиви. Съвършени във всяко отношение.

Избягваше да гледа към жертвата, нали?

Знаеше, че е така. Винаги избягваше да гледа към жертвата.

Най-накрая сведе очи надолу и ги впери в очите ѝ.

Значи това бе Абел Санте.

Щастливият номер деветнадесети.

Жертвата бе преуспяващ тридесет и пет годишен хирург. Бе хубав мъж в галския смисъл на думата, в чудесна форма, макар че нямаше кой знае колко месо по костите. Изглеждаше приятна личност, „уважаван“ човек, „добър“ доктор.

Какво значи „човешки“, какво точно означава „човечност“, запита се господин Смит. Това бе основният въпрос, който — след близо дузина такива прегледи по цял свят — той не спираше да си задава.

Какво е това „човешки“? Какво е точното значение на тази дума?

Дали нямаше да намери най-сетне отговор в тази малка ферма във Франция? Философът Хайдегер^[1] твърди, че *аз-ът се разкрива* само от това, което *наистина* ни вълнува. Какво иска да каже Хайдегер? Какво бе нещото, което вълнуваше господин Смит? Ето това бе въпросът.

Ръцете на хирурга бяха здраво завързани зад гърба му. Глезените бяха вързани за китките, а коленете — извити назад към главата. Останалата част от въжето бе нахлузена на шията му в клуп.

Абел Санте вече бе разбрал, че всяко движение и тръшкане само го задушава още повече. Краката вече се бяха уморили и болката от изтръпването им бе неописуема. Едва потискаше естествения напън да ги изправи, защото ако го направеше, щеше да се самозадуши.

Господин Смит бе готов. Всичко вървеше по разписание. Аутопсията щеше да започне от горната част на тялото, после бавно щеше да се спусне надолу. Редът бе такъв — шия, гръбнак, гърди. После коремната област, тазовите органи, гениталиите. Главата и мозъкът щяха да бъдат изследвани последни, за да може кръвта да се изцеди колкото е възможно повече — за максимално качество на илюстрацията.

Доктор Санте изкрещя, но тук нямаше кой да го чуе. Бе рязък, нечовешки рев, от който Смит едва не извика заедно с него.

Проникна в гърдите с класически Y-образен разрез. Тръгна от едното рамо, мина през зърното и стигна до гръдната кост, след което повтори процедурата от другото рамо. После с плавно и продължително движение спусна разреза през коремната област чак до срамното окосмяване.

Зверското убийство на един невинен хирург на име Абел Санте.

Абсолютно нечовешко, помисли си Смит.

Абел Санте — той бе ключът към всичко и никой от полицейските умници не би могъл да се досети за това. Нито един от тях не струваше и пукната пара като детектив, като следовател, като нищо. А бе толкова просто — трябваше само малко да си понапънат мозъците.

Абел Санте.

Абел Санте.

Абел Санте.

Свършил с аутопсията, господин Смит легна долу на пода до онова, което бе останало от бедния доктор Санте. Правеше го с всяка жертва. Прегърна кървавата маса и я притисна към тялото си. Шепнеше и въздишаше, шепнеше и въздишаше. Винаги бе така.

После изведнъж изхлипа високо.

— Толкова съжалявам. Толкова съжалявам! Прощка, прошка! Някой да ми прости — проплака той в пустата къща.

Абел Санте.

Абел Санте.

Абел Санте.

Никой ли не разбираше?

[1] Мартин Хайдегер (1889–1976 г.) — немски философ, един от основоположниците на екзистенциализма. — Б.пр. ↑

Седнал в равномерно бръмчащия над Атлантика самолет на „Америкън Еърлайнс“ на път за Европа, забелязах, че единствената светеща нощна лампичка беше моята. От време на време наминаваше стюардесата, за да види дали нямам нужда от кафе или нещо друго. Но през по-голямата част от времето просто седях, загледан в чернотата на нощното небе навън.

Досега никога не бе имало масов убиец с такъв уникален подход към насилието като господин Смит, не и от научна гледна точка във всеки случай. Това бе единственото нещо, по което отдел „Психология на поведението“ и аз бяхме постигнали съгласие. Дори и онези опаки хора от Интерпол — международната банка за полицейска информация, бяха съгласни с нас.

Всъщност съдебномедицинските психолози като цяло бяха постигнали относително съгласие относно различните типове убийци и главните характеристики на психическите им отклонения. Улових се, че си ги припомням, загледан отнесено в тъмния отвор на илюминатора.

Шизоидният тип, както му викат сега, е интровертен и равнодушен към създаването на каквито и да било отношения с останалите. Такъв човек е класически самотник. Няма приятели или близки, като възможно изключение може да се окаже само семейството. Проявява неспособност да показва привързаност по общоприетите начини. През свободното си време предпочита самотни дейности. Интересът му към секса е малък или несъществуващ.

Нарцисизмът е друг тип отклонение. Страдащите от него не проявяват никакъв или почти никакъв интерес към никого, освен към себе си, макар понякога да претендират, че се интересуват и от другите. Истинските нарцисисти не умеят да съчувстват. Величаят собственото си „аз“, могат да станат много нестабилни, ако са подложени на критика, и са убедени, че заслужават специално отношение. Занимават ги само грандиозни мисли за успех, сила, красота и любов.

Алиенацията е болестно състояние, при което страдащият от нея обикновено избягва да контактува с останалите, освен ако не е абсолютно сигурен, че ще бъде приет. Такъв тип хора избягват работа или ситуации, изискващи социален контакт. Обикновено са кротки и се смущават лесно. Смятат се за опасни като „тихата вода“.

Садизмът е най-лошият и най-краен тип отклонение у индивида. За такива хора е естествено да приложат насилие и жестокост, за да установят контрол. Изпитват наслада при причиняване на физическа и психическа болка. Обичат да лъжат просто за да причинят болка. Обзети са от мания да прилагат насилие, да инквизират и особено да причиняват смърт.

Както вече казах, всички тези неща ми минаваха през ума, докато се намирах в самолета за Европа, високо над Атлантика. Това, което ме занимаваше най-много обаче, бе заключението, до което бях стигнал относно господин Смит и което наскоро бях споделил с Кайл Крейг.

На различни етапи по време на дългото и сложно разследване господин Смит *бе спадал към всичките четири типа убийци*. Класираше се едва ли не перфектно за даден тип отклонение само за да се измъкне от него и да се прехвърли в друг, а след това и в трети — изобщо скачаше от тип в тип, както и когато си поиска. Може би дори спадаше към някакъв пети тип отклонение, може би беше убиец от съвършено нова порода.

Таблоидите май бяха прави за господин Смит и той наистина бе извънземен. Защото не приличаше на нито едно човешко същество. И го знаеше. *Той бе убил Изабела*.

Точно това бе причината да не мога да заспя по време на полета до Париж. Точно затова въобще не можех да спя.

Кой може да забрави хладнокръвното убийство на любим човек? Аз не можех. За тези почти четири години нищо не успя да затъмни яркостта на ужасяващия спомен и чувството за нереалност на момента. Бе станало така — точно така, както го бях описал на полицията в Кеймбридж.

Около два часа сутринта е. Отключвам входната врата на нашия двустаен апартамент на Инман Стрийт в Кеймбридж и влизам. После изведнъж спирам. Имам чувството, че нещо в този апартамент не е наред.

Подробностите вътре са се запечатали в паметта ми с особена точност. Никога няма да забравя нито една от тях. Плакат в антрето — *Езикът е нещо повече от реч*. Изабела си пада малко лингвист, любителка на игри на думи и анаграми. Аз също. Това е една важна обща черта.

Любимата лампа от оризова хартия на Изабела.

Любимите ѝ книги, донесени от дома и старателно подвързани. Подредени в библиотечната в хола в равни редове, като войници.

Бях обърнал няколко чашки вино в „Джулиънс“ с няколко току-що дипломирали се като мен студенти по медицина. Просто бяхме решили да поизпуснем малко парата, насъбрана през толкова дни, нощи, седмици и години в тази преса, наречена Харвардски университет. Сравнявахме информацията си за болниците, в които щяхме да започнем работа през есента. Обещавахме си да поддържаме връзка, знаейки, че това вероятно няма да стане.

В групичката бяха трима от най-добрите ми приятели от медицинското училище: Мария Джейн Руоко, която щете да започва работа в Детската болница в Бостън; Крис Шарп, който отиваше в „Бет Израел“^[1]; Майкъл Фескоу, който пък бе спечелил стипендия в Нюйоркския университет. Аз също бях извадил късмет. Бях насочен към Масачузетската болница — една от най-добрите болници за обучение на медицински кадри в света. Бъдещето ми бе осигурено.

Главата ми бе леко замаяна от виното, но не бях пиан. Бях в добро настроение, чувствах се необичайно безгрижен. И още една малка подробност — искаше ми се да правя секс с Изабела. Спомням си, че на връщане в колата — десетгодишно очукано волво, съответстващо на финансовото ми състояние на студент медик — си тананиках *С теб или без теб*^[2].

Много ясно си спомням как застинах в хола секунда след като светнах лампата. Чантичката на Изабела бе на пода. Съдържанието ѝ бе пръснато наоколо. Много, много странно.

Дребни монети, любимите ѝ обици, червило, комплект сенки, дъвка — всичко това на пода.

Защо не си е прибрала чантата? Да не би да ми се сърди, че съм излязъл малко да побъбря с приятели?

Това не бе в стила ѝ. Тя бе открит човек, либерален до глупост.

Тръгвам да я търся из малкото апартаментче, надничайки във всеки ъгъл. Апартаментът има разположение на офис — тесен коридор с малки стаички от двете страни, свършващ с прозорец, обърнат към Инман Стрийт.

На едната стена са подпрени купените ни втора ръка акваланги. Канехме се да ходим в Калифорния. Тясното коридорче е задръстено от двете бутилки сгъстен въздух, колани с тежести, неопренови костюми и два чифта плавници.

Грабвам харпуна. Просто така, за всеки случай. *За в случай на какво?* Представа нямам. И откъде да я имам!

Ставам все по-нервен и накрая ме обхваща страх.

— Изабела! — викам аз с все сила. — *Изабела!* Къде си?

После изведнъж спирам, целият свят сякаш изведнъж спира. Харпунът се изхлузва от ръцете ми, аз не го усещам и той с трясък пада на голия дървен под.

Това, което виждам в спалнята, няма да забравя никога. Още го виждам, подушвам и дори усещам вкуса му — всичко до най-малката ужасяваща подробност. Може би точно тогава се ражда шестото ми чувство, странното усещане, което съпътства почти всяка крачка от работата ми сега.

— О, боже! О, господи! Не!... — крещя аз с такава сила, че семейството над нас ме чува.

Това не е Изабела — помня как си помислих. Думи на абсолютно неверие. А може и да съм ги казал на глас. — Не е Изабела. Не може да бъде Изабела. Не и в такова положение.

Обаче... познавам разпиляната червена коса, която толкова обичах да галя, да се ровя в нея, познавам нацупените устни, които понякога ме карат да се усмихвам, но понякога и да се чудя къде да се скрия.

Всичко в живота ми се променя за миг. Проверявам дали диша, търся признаци на живот. Няма пулс нито във феморалната, нито в каротидната артерия. Никакво туптене. Изобщо нищо. *Това не е Изабела. Това не е възможно.*

Синкавият оттенък по устните, основата на ноктите и кожата вече започва да се появява. Тялото ѝ плува в кръв. Стомахът и пикочният мехур са се освободили, но тези телесни секрети не означават нищо за мен. При тези обстоятелства.

Красивата ѝ кожа е восъчно бледа, почти прозрачна. Зелените ѝ очи вече губят течността си и не ме виждат. Разбирам, че повече никога няма да спрат поглед върху мен.

Полицайте пристигат по някакъв начин в апартамента. Изведнъж усещам, че те са навсякъде и изглеждат толкова разтърсени, колкото съм и аз. Съседите са тук, мъчат се да ме успокоят, мъчат се да ми вдъхнат сила, мъчат се да не повърнат.

Изабела я няма. Даже не можахме да си кажем довиждане. Изабела е мъртва и аз не мога да си наложам да го повярвам. В една стара песничка на Джеймс Тейлър се пее: „Но аз винаги си мислех, че ще видя поне още веднъж.“ Песента се казваше „Огън и дъжд“. Това беше нашата песен. И още е.

Ужасен демон вилнее из Кеймбридж. Ударът му попада на по-малко от десетина пресечки от Харвардския университет. Скоро ще получи име. *Господин Смит* — литературна алюзия, която може да бъде измислена само в университетски град като Кеймбридж.

Най-лошото нещо, онова, което никога няма да забравя и простя, последното нещо — *господин Смит бе изрязал сърцето на Изабела.*

Отнесеността ми изведнъж приключи. Самолетът кацаше на летище „Шарл дьо Гол“. Бях в Париж.

Господин Смит също.

[1] Болница, основана през 1916 година от еврейската общност в Бостън, за да посреща нуждите на емигрантското население в района. Сега е модерен център за медицински изследвания и обучение. — Б.пр.

↑

[2] Песен на „Ю Ту“. — Б.пр. ↑

Настаних се в „Отел дьо ла Сен“. От стаята си позвъних в болницата „Сейнт Антъни“ във Вашингтон. Положението на Алекс Крос продължаваше да бъде тежко.

Нарочно се измъкнах от среща с френската полиция. Местната полиция и без това никога не може да помогне с нищо, а пък и аз предпочитах да работя сам, както и направих през половината от деня.

Междувременно господин Смит беше влязъл във връзка с полицията. Винаги правеше така: обаждаше се в полицията и сипеше персонални обиди към всеки, зает с издирването му. Лоша новина, все лоши новини. *Пак не можяхте да ме хванете. Ти не успя, Пиърс.*

Беше казал къде да намерим тялото на доктор Абел Санте. Дразнеше ни, наричаше ни жалки неудачници и некадърници. След всяко убийство винаги ни се подиграваше.

Пред входа на Парк дьо Монсори бяха събрани много представители на френската полиция и Интерпол. Беше един и десет през нощта, когато пристигнах там.

Тъй като имаше опасност да се събере голяма тълпа зяпачи и репортери, бяха повикани спец войски да отцепят района.

Видях една инспекторка от Интерпол, която познавах, и й махнах. Сондра Грийнбърг бе почти толкова обзета от идеята да хване господин Смит, колкото и аз. Бе упорита и се справяше с работата си отлично.

Сондра изглеждаше особено напрегната и притеснена, докато си пробиваше път към мен.

— Според мен нямаме нужда от всички тия хора, от такава *помощ* — казах аз, усмихвайки се слабо. — Едва ли ще е толкова трудно да намерим тялото, Санди. Той ни каза къде да го търсим.

— Съгласна съм с теб — отвърна тя, — но знаеш какви са французите. Така са решили, така действат. *Le Grand* потеря за *Le Grand* престъпник извънземен. — Цинична усмивка разтегли крайчеца на устните й. — Радвам се да те видя, Томас. Ще започваме ли нашия малък лов? Как си с френския между другото?

— *Il n'y a rien a voir, Madame, rentrez chez vous!*^[1]

Санди се засмя с крайчеца на устните си. Някои от френските полицаи ни гледаха така, сякаш и двамата бяхме луди.

— Адски ми се ще да съм си у дома. Както и да е. Тогава ти кажи на ченгетата какво искаме да правят. И те ще направят точно обратното, сигурна съм в това.

— Разбира се, че ще направят точно обратното. Те са французи.

Сондра бе висока брюнетка, малко може би крехка нагоре, но със здрави крака — все едно че е била направена от две различни тела. Беше британка — остроумна и находчива — и въпреки това толерантна дори за американка. Войнствено весела, но ревностна еврейка. Обичах да работя с нея, дори и в случаи като този.

Хванати под ръка, двамата влязохме в Парк дьо Монсори. Отново потапяне.

— Защо, мислиш, ни изпрати съобщения и на двамата? Защо иска и двамата да сме тук? — запита тя, докато крачехме през мократа трева, блеснала на светлината на уличното осветление.

— Двамата с теб сме звезди в неговата странна галактика. Това е моя теория всъщност. Освен това представляваме властта. А на него сигурно му харесва да се гаври с нея. Може дори да изпитва известно уважение към нас.

— Много се съмнявам в това — каза Санди.

— Тогава вероятно му харесва да ни занимава със себе си и от това се чувства велик. Какво ще кажеш за тази теория?

— По ми харесва. Може би дори в момента ни гледа отнякъде. Знам, че е мегаломан от най-висока класа. *Здрасти, господин Смит от планетата Марс. Наблюдаваш ли ни отнякъде? И сигурно умираш от удоволствие.* Божичко, как мразя това откачено копеле!

Хвърлих поглед към смълчаните дървета наоколо. Ако някой искаше да се скрие, наоколо имаше много удобни места.

— Може и да е тук — казах. — Той умее да променя формата си, нали знаеш? Като нищо може да е онзи жандарм там или даже онази тротоарна дама ей там.

Започнахме огледа в един и четвърт. В два часа още не бяхме открили тялото на доктор Абел Санте. Бе странно и обезпокоително за всички участници в търсенето. Стана ми ясно, че господин Смит иска максимално да ни затрудни. Обикновено той захвърляше труповете,

както хората хвърлят прочетен вестник. *Какво си беше наумил господин Смит?*

Парижките вестници очевидно бяха научили по някакъв начин, че претърсваме този малък парк. И в сутрешните издания искаха да поднесат на читателите си малко черва и кървища за закуска. Над главата ни като лешояди закръжиха тв хеликоптери. По улиците полицията разстави постове. Всичко бе наред, само дето все още нямахме жертва.

Тълпата зяпачи вече бе достигнала стотина, а беше два часът през нощта. Санди хвърли поглед натам.

— Идиотският фенклуб на господин Смит — изсумтя тя презрително. — О, времена! О, нрави! Цицерон го е казал, знаеш ли?

В два и половина пейджърът ми изчурулика. Звукът стресна Санди. В същия миг се обади и нейният. *Двойно повикване. О, нрави, както казва Цицерон.*

Бях получил факс или гласова поща. Сигурен бях, че това е Смит. Погледнах към Санди.

— Сега пък какво иска? — промърмори тя, поглеждайки ме изплашено. — Може пък и да е жена, а?

Санди вече натискаше копчетата да види своето съобщение, но аз успях преди нея. Факсът гласеше:

Пиърс,

Добре дошъл пак в света на истинската работа, на истинското преследване. Излъгах те. Това бе наказанието ти, че вярваш на всичко. Исках да те смутя, каквото и да означава това. Исках да ти напомня, че не можеш да ми имаш вяра, както и на никого другиго — нито дори на твоята приятелка госпожица Грийнбърг. Освен това не обичам французите. Ужасно ми хареса как ги измъчих тази нощ.

Бедният доктор Абел Санте се намира в парка „Бут Шомон“. Съвсем близо до храма. Кълна се! Обещавам.

Вярвай ми. Ха-ха! Нали това е чудатият звук, който вие, хуманоидите, издавате, когато се смеете? Самият аз не

мога да го възпроизведа. Разбираш ли, аз никога не съм се смял.

Винаги твой — Смит

Санди Грийнбърг клатеше глава и мърмореше проклетия. Тя също бе прочела съобщението си.

— Парк „Бут Шомон“ — повтори тя мястото, помисли малко и добави: — Казва, че не бива да ти имам вяра. Ха-ха! Не е ли това чудатият звук, който ние, хуманоидите, издаваме, когато се смеем?

[1] Няма нищо за гледане, госпожо, приберете се у дома. — Б.пр.

↑

Огромната оперативна група се носеше из нощния Париж, поела на североизток към парк „Бут Шомон“. Накъсаният вой на сирените действаше угнетяващо на нервите. Господин Смит продължаваше да държи Париж на нокти в тези ранни часове на денонощието.

— Сега той командва парада — казах аз на Санди, докато се носехме из пустите улици в синия ситроен, който бях взел под наем. Гумите издаваха пращящ шум по гладката повърхност на асфалта. Звукът като че ли подхождаше на всичко, което ставаше тази нощ. — Смит е на върха на славата си, независимо от това колко преходна може да се окаже. Това е неговият час, неговият звезден миг.

Английската инспекторка се намръщи.

— Томас, ти непрекъснато приписваш човешки емоции на Смит. Кога най-сетне ще си набиеш в главата, че всъщност търсим *малко зелено човече*?

— Аз съм емпиричен следовател. Ще го повярвам само когато *видя малко зелено човече с капеща от устата кръв*.

Никой от двамата нито за миг не вярваше на тези „извънземни“ теории, обаче шегите за космически нашественици бяха станали част от черния хумор в това разследване. Просто някак си ни помагаше да вървим напред и ни подготвяше за чудовищната сцена, която скоро щеше да се открие пред нас.

Бе почти три часът, когато пристигнахме в „Бут Шомон“. Всъщност късният час за мен нямаше никакво значение. И бездруго не можех да спя.

Паркът беше пуст, но ярко осветен от уличните лампи, полицейските и военните прожектори. Бе паднала ниска синкава мъгла, но се виждаше достатъчно добре, за да продължим търсенето.

„Бут Шомон“ покриваше огромна площ земя и по размери бе горе-долу колкото Сентръл Парк в Ню Йорк. Някъде в средата на XIX век направили езеро в центъра на парка, захранвано от канала „Сен Мартен“. После издигнали планина от скали и в момента навсякъде из

нея имаше пещери и водопади. Храсталаците и дърветата растяха нагъсто, така че труп лесно можеше да се скрие навсякъде.

Само след няколко минути ни се обадиха, че трупът бил намерен недалеч от мястото, откъдето бяхме влезли. Господин Смит бе престанал да си играе с нас. Засега.

Двамата със Санди слязохме от патрулната кола пред къщата на градинаря — близо до храма, и се заизкачвахме по стръмните каменни стъпала. Ченгетата и войниците наоколо не изглеждаха просто шокирани и потресени — те бяха уплашени. Зловещата гледка при намирането на тялото щеше да остане в главите им за цял живот. Като студент в Харвард бях чел „Белия дявол“ на Джон Уебстър. Издадената за първи път през седемнадесети век книжка бе препълнена с дяволи, демони и превръщащи се във вълци хора — *всички те бяха човеци*. Й според мен господин Смит беше човек — демон. От най-лошия вид.

Пробивахме си път през гъстия храсталак. Чувахме тихото и жално скимтене на кучетата — следотърсачи. После видях четирите животни, вързани на дълги каишки, да тичат пред нас.

Както можеше да се очаква, новото място на престъплението бе уникално с красотата си. Оттук се откриваше прекрасна гледка към Монмартр и Сен Дени. През деня хората идваха тук да се поразходят, да се катерят по скалите, да разхождат кучетата си и изобщо да живеят така, както живее всеки нормален човек. Паркът се затваряше в 23 часа по съображения за сигурност.

— Виж там, напред — прошепна Санди по едно време. — Има нещо.

Виждах само войници и ченгета, събрани на малки групички. Господин Смит определено бе идвал тук. На близкия затревен склон някой внимателно бе разположил десетина „пакета“, грижливо увити във вестник.

— Сигурни ли сме, че точно това търсим? — попита ме един от инспекторите на френски. Казваше се Фулкс. — Какво, по дяволите, е това? Пак ли е някаква шега?

— Не е никаква шега, гарантирам ви. Развийте един от пакетите — казах аз на френския полицаи. — Който и да е.

Той само ме изгледа така, сякаш бях луд.

— Както казвате вие в Америка — продължи Фулкс на френски, — това си е ваше шоу.

— Говорите ли английски? — процедих аз през зъби.

— Да, говоря — отвърна той предизвикателно.

— Добре. Тогава можеш да вървиш на майната си! — отвърнах.

Приблжих се към странната купчина „пакети“, по-точната дума беше май „подаръци“. Формата им бе най-различна, но всички бяха грижливо увити във вестникарска хартия. Господин Смит художникът. Големият кръгъл пакет сигурно беше главата.

— Френска месарница — тихо промърморих аз на Санди. — Това е темата му за тази нощ. Подиграва се с френската полиция.

Навякъл на ръцете си бели латексови ръкавици, аз развих единия от пакетите.

— Иисусе Христе. Санди!

Не беше точно глава — *само половин глава*.

Главата на доктор Абел Санте бе акуратно отделена от тялото, като че ли касапинът е внимавал да не развали особено скъпа мръвка. После я бе разделил надве. Лицето бе измито, а кожата — грижливо отделена. Само половината уста на Санте бе отворена в смразяващ кръвта крясък и целият момент на изпитания ужас бе отразен само в едното око.

— Прав си. Това за него е просто месо, нищо повече — прошепна Санди с треперещ шепот. — Как можеш да го понасяш непрекъснато край себе си, непрекъснато да се занимаваш с него?

— Не мога — прошепнах в отговор. — Изобщо не мога да го понасям.

Във Вашингтон една кола с опознавателни знаци на ФБР мина да вземе Кристин Джонсън от апартамента ѝ. Кристин бе готова и я чакаше, застанала отвътре пред вратата. Бе обгърнала раменете си с ръце и се взираше навън. Доста често заставаше в тази поза напоследък, вероятно несъзнателен рефлекс срещу нещо неизвестно и плашещо. Бе изпила две чаши вино и с усилие на волята трябваше да си наложи да спре след втората.

Докато се приближаваше към колата, се огледа да види дали някой репортер не дебне наоколо. Бяха като хрътки, надушили прясна следа. Настоятелни, понякога невероятно безчувствени и нахални.

Чернокож агент, когото тя познаваше — приятен и общителен човек на име Чарлз Дампиър, — изскочи отвътре и ѝ отвори задната врата.

— Добър вечер, госпожо Джонсън — поздрави той учтиво като ученик.

Мина ѝ през ума, че този май има някакви аспирации към нея, но бе свикнала с този подход на мъжете, затова се опита да бъде любезна.

— Благодаря — отвърна тя и се вмъкна на задната седалка. — Добър вечер, момчета — включи в поздрава си и мъжа на волана, Джозеф Денжоу.

По време на пътуването никой не проговори. Агентите май бяха инструктирани да не подхващат лек разговор, ако самата тя не го започне. *Живеят в странен, студен свят* — каза си Кристин. — *И сега почвам да разбирам, че и аз живея в него. А това май никак не ми харесва.*

Преди агентите да дойдат, беше се изкъпала. Седеше във ваната с чаша червено вино в ръка и си припомняше живота си. Отлично проумяваше доброто, лошото и злото, случили се с нея. Знаеше, че порано винаги бе изпитвала известен страх от скок в тъмното, но бе толкова близо до това — о, толкова близо. В нея определено имаше някаква дива жилка в *добрия* смисъл на думата. Тя всъщност бе изоставила Джордж за шест месеца в първите години от брака им. Бе

отлетяла за Сан Франциско и бе изучавала фотография в „Бъркли“, живеейки в миниатюрно апартаментче. Самотата ѝ бе харесала за известно време — време за размисъл, просто да запечатваш красотата на живота с фотоапарат в ръка.

Беше се върнала при Джордж, известно време бе преподавала и най-накрая бе получила работата в училище „Съджърнър Трут“. Може би защото по цял ден беше с деца, Кристин много обичаше работата си. Божичко, колко обичаше децата, а и умееше да бъде добра с тях. Толкова ѝ се искаше да има свои деца.

Тази вечер си мислеше за какви ли не неща. Може би късният час, втората чаша мерло... Тъмният форд обикаляше из пустите среднощни улици. Движеха се по обичайния маршрут, кажи-речи утъпканата пътека от Мичълвил до Вашингтон. Запита се дали това е разумно, но си каза, че хората си знаят работата.

От време на време се оглеждаше назад, за да види дали не ги следят. Чувстваше се малко глупаво, но не можеше да се сдържи.

Бе част от случай, който бе много важен за пресата. Освен това и опасен. Те нямаха и капка уважение към личните ѝ работи и чувства. Репортерите идваха в училището и се опитваха да интервюират останалите учители. Толкова често я търсеха по телефона у дома, че тя най-накрая си смени номера с такъв, който да не е вписан в указателя.

Чу воя на близка полицейска кола или линейка и звукът я извади от унеса ѝ. Тя въздъхна. Почти бяха стигнали.

Кристин затвори очи и задиша дълбоко и бавно, за да се успокои. Главата ѝ клюмна на гърдите. Бе уморена и ѝ дойде наум, че един хубав плач може да оправи нещата.

— Добре ли сте, госпожо Джонсън? — попита я агент Дампиър.

Този има очи и на гърба — помисли си Кристин. — *Наблюдавал ме е. Той обръща внимание на всичко наоколо, но така е май по-добре.*

— Добре съм. — Тя отвори очи и се усмихна слабо. — Просто малко съм уморена. Ранно ставане и късно лягане всеки ден...

Агент Дампиър помълча малко, после каза:

— Съжалявам, че трябваше да стане така.

— Благодаря — прошепна тя. — Много ми помагате с вашата любезност. А пък вие сте много добър шофьор — пошегува се Кристин и с агент Денжоу, който през цялото време не бе обелил и дума, но сега се засмя.

Фордът се изкачи по полегатата бетонна рампа и влезе в сградата откъм задната ѝ страна. Това бе товарната рампа, бе научила вече тя. Усети, че отново обгръща раменете си с ръце. Цялото това среднощно пътуване започваше да ѝ се струва нереално.

Двамата агенти я придружиха по стълбите чак до вратата, пред която се отдръпнаха встрани и тя влезе сама.

Тихо затвори вратата и немощно се облегна на нея. Сърцето ѝ гърмеше в гърдите — винаги бе така.

— Здравей, Кристин — каза Алекс и тя се спусна към него, като го прегърна така силно — *ох, така силно!*, — че всичко изведнъж застана по местата си и отново придоби смисъл.

През първия си работен ден във Вашингтон реших отново да посетя къщата на Крос на Пета улица. Искрах още веднъж да погледна бележките му за Гари Сонежи. Някъде дълбоко у мен се бе загнездило чувството, че Алекс Крос е познал нападателя си, срещал го е преди нападението.

На път за там, внимателно провирайки колата си през натовареното движение в града, аз отново прехвърлих през ума си събраните физически улики. Първата и най-важна улика бе, че в спалнята е действано в строго определен ред. Имаше съвсем малко или направо никакви следи от хаос, че в нея е вилнял побеснял човек. Всичко сочеше, че нападателят е бил под влияние на така наречената студена ярост.

Друг важен фактор бяха улуките за „овъркил“^[1] в спалнята. Крос е бил удрян много пъти, преди да го пронижат с два куршума. Това като че ли влизаше в противоречие със строго определения ред, по който нападателят е действал, но аз не мислех така: този, който се е промъкнал в къщата, е изпитвал дълбока омраза към Крос.

Влязъл веднъж в къщата, нападателят би действал така, както би го направил Сонежи. Например скрил се е в мазето. След това почти е изкопирал нападението, което Сонежи е извършил преди време в същата къща. Не са намерени никакви оръжия, значи нападателят е действал с бистър ум. От стаята на Крос не са вземани никакви предмети за спомен.

Оставил е детективската значка на Крос. Искал е да я намерим. И какво ми казваше това: че убиецът е горд с това, което е направил?

Накрая се върнах към единствената и най-важна улика от всички. Това ми бе направило впечатление още като дойдох тук за първи път да събирам данни.

Нападателят бе оставил Алекс Крос и семейството му живи. Дори Крос да умреше сега, онзи си бе тръгнал от къщата, знаейки много добре, че детективът още диша.

Защо е постъпил така? Можел е да убие Крос. Или пък планът му е бил точно такъв — да остави Крос жив. Ако е така, защо?

Разбуля ли тази мистерия, намеря ли отговор на този въпрос — случаят е решен.

[1] От военната терминология — когато на противника се нанасят неоправдано големи загуби. — Б.пр. ↑

Къщата бе тиха и от това ми се струваше тъжна и празна, каквито домовете понякога стават, когато някоя важна част от семейството липсва.

Виждах Нана Мама да шета трескаво из кухнята. Из къщата се носеше омайващ мирис на прясно изпечен хляб, на печено пиле и печени сладки картофи и това действаше успокояващо. Бе потънала в готвенето си и не исках да я безпокоя.

— Добре ли е? — попитах аз Сампсън.

Беше се съгласил да дойде дотук, макар да виждах, че още се сърди за това, че изоставих случая за няколко дни.

Той вдигна рамене.

— Не й е приятно, че Алекс го няма, ако това имаш предвид — отвърна той. — Ако умре, не знам какво ще стане с нея.

Двамата с него се качихме по стълбите за втория етаж, без да проговорим. Крачехме вече по коридора, когато от една стая излязоха децата.

Официално не бях се запознавал с Деймън и Джани, но бях чувал много за тях. И двете деца бяха красиви, макар и с белезите от побоя. Бяха наследили привлекателния външен вид на Крос. Имаха блестящи очи и си личеше, че са интелигентни хлапета.

— Това е господин Пиърс — представи ме Сампсън. — Наш приятел. От добрите е.

— Да, работя със Сампсън — казах им аз. — Опитвам се да му помогна.

— Така ли е, чичо Джон? — попита момиченцето.

Момчето просто ме гледаше — не със сърдит поглед, а с предпазливост, с каквато се гледа непознат. Виждах баща му в широко отворените кафяви очи.

— Да, работи с мен и при това е много добър — потвърди Сампсън.

Комплиментът ме изненада.

Джани пристъпи към мен. Бе най-красивото момиченце, което съм виждал, дори и с големите колкото бейзболна топка синини и отоци по лицето и шията. Майка ѝ сигурно е била много красива жена.

Тя протегна ръка и стисна моята.

— Е, сигурно не толкова добър, колкото татко, но можеш да използваш стаята му — каза тя. — Ала само докато се върне.

Благодарих на Джани и кимнах с уважение на Деймън. После прекарах следващия час и половина, прелиствайки обширните бележки на Крос за Гари Сонежи. *Търсех партньора на Сонежи*. Бележките започваха отпреди четири години. Бях убеден, че който и да е нападнал Крос, не го е направил случайно. Трябва да е бил много здраво свързан със Сонежи, *който твърдеше, че винаги работел сам*. Това бе много заплетен проблем и психарите в Куонтико също не напредваха особено по въпроса.

Когато най-сетне уморено се смъкнах по стълбите на първия етаж, Сампсън и Нана седяха в кухнята. В семплата и непретенциозна стаичка бе топло и уютно. Това ми навя спомени за Изабела, която също обичаше да готви и бе много добра в кулинарното изкуство, спомени за нашия дом и съвместен живот.

Нана ме погледна с изпитателния поглед, който вече бях забелязал.

— Помня ви — каза тя. — Вие бяхте този, който ми каза истината. Стигнахте ли до нещо съществено? Ще разрешите ли този ужасен случай?

— Не, още до нищо не съм стигнал, Нана — казах ѝ аз пак истината. — Мисля обаче, че Алекс би го разрешил. Гари Сонежи може би е имал партньор през цялото време.

В главата ми непрекъснато се въртеше една и съща мисъл: *на кого можеш да имаш доверие, на кого да вярваш*. Едно време вярвах на един човек — на Изабела.

На другия ден, около единадесет сутринта, двамата със Сампсън се качихме на белджета на ФБР. Бяхме си приготвили багаж за няколко дни.

— И така, кой е този партньор на Сонежи в края на краищата? — попита ме Сампсън по време на полета. — Кога най-накрая ще го видя?

— Вече си го виждал — казах му аз.

Пристигнахме в Принстън малко преди обяд и отидохме да посетим един човек на име Саймън Конклин. Сампсън и Крос вече го бяха разпитвали. Алекс Крос бе писал няколко страници за Конклин по време на разследването на сензационното отвлечение на две деца преди няколко години — Меги Роуз Дън и Майкъл Голдбърг, по прякор Скаридката. ФБР нито веднъж не се бе възползвало от обширния доклад навремето. Искаха просто да пратят добилото широка известност дело в архива.

Бях прочел бележките вече два пъти. Саймън Конклин и Гари Сонежи бяха израснали в един и същи квартал, на няколко километра от Принстън. И двамата се бяха считали за нещо повече от останалите хлапета и дори от повечето възрастни. Гари наричаше себе си и Конклин „великите“. Напомняха за Леополд и Лоуб — двама високоинтелигентни тийнейджъри, които бяха извършили прочутите убийства в Чикаго.

Още като момчета Гари и Саймън Конклин били решили, че животът не е нищо повече от „сценарий“ за телевизионен сериал, изкусно направен от хората на властта. Или караш по „сценария“, писан от обществото, в което живееш, или сядаш и си пишеш свой собствен.

В бележките си Крос дебело бе подчертал, *че преди да се премести в „Педи Скул“, гимназията в Принстън, Гари е бил пети*

отзад напред по успех, а Саймън Конклин е бил първи и е отишъл да учи в Принстънския университет.

В ранния следобед двамата със Сампсън спряхме колата на посипания с чакъл паркинг на някакво забравено от Бога място между Принстън и Трентън, Ню Джърси. Беше горещо и влажно и всичко изглеждаше избеляло от слънцето.

— Принстънското образование май доста е помогнало на Конклин — саркастично изръмжа Сампсън, оглеждайки се наоколо. — Впечатлен съм.

През последните две години Саймън Конклин бе отворил и поддържаше книжарница за порнографска литература в това запуснато място. Книжарницата се помещаваше в едноетажна монолитна сграда, изградена от червени тухли. Входната врата бе боядисана в черно, черни бяха и отворените резета. Над нея имаше надпис:

САМО ЗА ВЪЗРАСТНИ.

— Какво мислиш за Саймън Конклин? — обърнах се аз към Сампсън, докато двамата крачехме към вратата. Подозирах, че отзад има още една врата, но не мислех, че ще се опита да бяга от нас. — Спомняш ли си го?

— О, Саймън си е чешит от класа. Едно време заемаше първите места в списъка ми на съмнителни активисти, но за нощта, когато нападнаха Алекс, той си има алиби.

— Ще има, разбира се — промърморих аз. — Как няма да има. Умно момче е. Не забравяй това нито за миг.

Влязохме в занемарената и прашна книжарница и показахме картите си. Конклин се измъкна иззад щанда. Бе висок, върлинест и болезнено слаб човек. Светлокафявите му очи гледаха малко отнесено, сякаш собственикът им бе някъде далеч оттук.

Бе с избелели черни джинси и украсено с нитове кожено яке, без риза отдолу. Ако сам не познавах някои харвардски светила, никога не би ми дошло наум, че тоя човек е завършил Принстън, а пък е паднал дотук. Навсякъде около него се виждаха секс атрибути —

мастурбатори, вибратори, колани, жартиери и какво ли не още. Саймън Конклин изглеждаше в стихията си сред тях.

— Започнаха да ми харесват тия неочаквани посещения от ваша страна, задници такива — каза той. — Отначало никак не ги обичах, но постепенно взех да свиквам. Помня те, детектив Сампсън. Обаче ти си нов в екипа. Сигурно си недостойният заместник на Алекс Крос, а?

— Не съм — отвърнах. — Просто не ми се идваше да се бутам в тоя кенеф тука.

Конклин изпръхтя — дълбок хъркащ звук, — който не ми приличаше много на смях, но явно бе призван да изиграе именно тази роля.

— Не му се идвало. Това означава, че можеш да правиш това, което ти се прави. Колко странно. В такъв случай сигурно си от Програмата за изучаване и анализ на престъпленията към ФБР Прав ли съм?

Извърнах поглед от него и огледах книжарницата.

— Здравсти — обърнах се аз към мъжа, ровещ се в щанда за испански мухи, виагри и други подобни. — Намерихте ли нещо интересно? От Принстън ли сте? Аз съм Томас Пиърс от ФБР.

Мъжът промърмори нещо неразбрано и бързо се измъкна навън през вратата, пропускайки за миг слънцето в полутъмната книжарница.

— Е, това не бе никак прилично — каза Конклин и отново изпръхтя. Този път не ми прозвуча като смях.

— Понякога не умея да се държа прилично — отвърнах.

Конклин ми отговори със сърцераздирателна прозявка.

— Когато Алекс Крос е бил нападат, бях цяла нощ е една приятелка. Вашите верни кохорти вече осъществиха набега си тук и говориха с моята изстисквачка Дана. Ходихме заедно на едно парти в Хоупуел и стояхме някъде докъм полунощ. Свидетели да искате само.

Кимнах, придавайки си отегчен вид като неговия.

— Обаче аз искам да те питам нещо друго, по-така. Какво стана с влакчетата на Гари? Онези, дето ги открадна от доведения си брат.

Конклин вече не се подсмиваше.

— Виж какво, започна да ми писва от вашите тъпотии. Повторенията ме отегчават и освен това не обичам средновековната история. Двамата с Гари бяхме приятели някъде докъм дванадесетгодишни. След това вече не прекарвахме времето си заедно.

Той си имаше своите приятели, аз си имах моите. *И толкоз.* А сега се омитайте оттук.

Поклатих глава:

— Не, не, Гари никога не е имал други приятели. Имал е време само за „велики“ такива. И е бил убеден, че ти си от тях. Казал го е на Алекс Крос. Мисля, че си останал приятел на Гари до смъртта му. Точно затова си мразел доктор Крос. Имал си причина да го нападнеш. Имаш мотив, Конклин, и си *единственият* с такъв.

Конклин отново изпръхтя с носа и ъгъла на устата си.

— И ако го докажеш, отивам право в затвора. Безусловно. Но не можеш да го докажеш. *Дана. Хоупуел. Няколко свидетели.* Чао, задници.

Обърнах се и излязох от книжарницата. Спрях се в непоносимата жега и изчаках Сампсън.

— Какво, по дяволите, правиш? Защо излезе просто така, без нищо?

— Конклин е бил водещата фигура — отвърнах. — Сонежи му е *подражавал.*

Рано или късно почти всяко полицейско разследване започва да прилича на игра на котка и мишка. Трудните и дълги разследвания — винаги. Първо трябва да решиш две неща. *Кой е котката? Кой е мишката?*

През следващите няколко дни двамата със Сампсън държахме Конклин под наблюдение. Оставяхме се да ни вижда там — чакащи и неизпускащи го от поглед — винаги зад ъгъла, винаги след него. Искях да разбера дали не можем да притиснем Конклин да извърши нещо необмислено, да допусне някаква грешка.

Отговорът на Конклин беше само от време на време да ни покаже среден пръст и да отмине. Това бе добре. Отмяташе присъствието ни на радара си. Знаеше, че сме там, винаги на поста си, с вперени в него погледи. Усещах, че го изнервяме, а за мен това бе само началото.

След няколко дни Джон Сампсън трябваше да се върне във Вашингтон. Бях го очаквал. Столичното полицейско управление не можеше да го остави да работи по този случай до безкрайност. Освен това семейството на Крос имаше нужда от него.

Останах сам в Принстън, както всъщност обичах да работя.

Саймън Конклин излезе от дома си във вторник вечерта. След няколко маневри аз го последвах с моя форд ескорт. Преди това го оставих да ме види. После изостанах в натовареното движение и го оставих да си гледа работата необезпокояван!

Подкарах обратно към дома му и спрях колата далеч от главния път, зад една гъста борова горичка. После бързо я прекосих пеш. Знаех, че може би нямам много време.

Никакви фенерчета, никакви светлини. Вече знаех къде точно отивам. Бях готов като опънат лък. Бях преценил всичко. Вече разбирах играта и какво е моето участие в нея. Шестото ми чувство работеше под пълна пара.

Както вече казах, къщата бе построена с тухлена зидария, а отпред имаше някакъв засукал шестоъгълен прозорец. Ветрецът от

време на време блъскаше незастопорените и олющени дървени капаци в стената. Най-близкият съсед отстоеше вероятно на не по-малко от километър и половина. Никой нямаше да ме види как влизам с взлом през кухнята.

Давах си сметка, че Саймън Конклин би могъл да направи обратен завои някъде и да ме изненада в гръб, ако беше толкова умен, колкото се смяташе. Но не се безпокоях за това. Вече имах работна версия за Конклин и посещението му в къщата на Крос. Сега трябваше да я проверя.

Изведнъж ми дойде наум за господин Смит и за неговата идея фикс *да изучава хората, да влиза с взлом в живота им и да го разбива.*

Вътре къщата бе направо непоносима — вонеше така, сякаш мебелите са били потапяни в някой фритюрник на „Макдоналдс“ и след това оставени да съхнат тук. Не, не, сравнението бе слабо — тук направо не можеше да се диша и аз покрих носа си с кърпичката. После започнах да претърсвам смърдящата бърлога. Опасявах се, че може да намеря и някой труп. Всичко бе възможно.

Всяка стая и всеки предмет бяха покрити с прах и мръсотия. Най-доброто, което можеше да се каже за Саймън Конклин, бе, че явно е запален любител на книгите. Навсякъде в стаите имаше отворени книги, като само в спалнята му бяха половин дузина.

Изглежда, обичаше социологията, философията и психологията — Маркс, Юнг, Бруно Бетелхайм, Малро, Жан Бодриар. Трите небоядисани библиотеки от пода до тавана бяха претърпкани с книги. Първото ми впечатление беше, че някой вече е тършувал из къщата.

Всичко това съвпадаше с онова, което се бе случило в къщата на Алекс Крос.

Над неоправеното легло на Конклин висеше сложена в рамка картина на голо момиче, подписано от самия модел с целувка върху дупето.

Под леглото бе набутана пушка „Броунинг“ — същата, използвана от Гари Сонежи във Вашингтон. Устните ми бавно се разтеглиха в усмивка.

Саймън Конклин знаеше, че пушката бе косвена улика, която по никакъв начин не може да докаже вината или невинността му. *Той искаше да бъде намерена. Искан е да намерим значката на Крос. Падаше си по игричките. Ах, как си падаше.*

Спуснах се по скърцащите стълби надолу към мазето. Не бях запалил осветлението в къщата, затова сега извадих малкото фенерче и го светнах.

Мазето нямаше прозорци. Всичко бе потънало в прах и паяжини, а в ъгъла се чуваше шумно капеща мивка. От тавана, вързани на конци, висяха свили се на тръбички снимки.

Сърцето ми биеше в гърдите като чук. Започнах да развивам снимките една по една и да ги разглеждам. Всички бяха на Саймън Конклин — снимки на стопанина, изпъчен в различни пози. Изглежда, бяха правени вътре в къщата.

Насочвах фенерчето в различни посоки, стараейки се да не пропусна нещо. Подът бе покрит с мръсотия и останали от строежа на основите камъни. Имаше и някаква древна медицинска апаратура — кислородна бутилка с все още прикрепени към нея маркучи и уреди, система за гликоза, проходилка с прикрепено към нея нощно гърне.

Погледът ми последва лъча на фенерчето към отсрещната страна — южната стена на къщата. *Влакчето на Гари Сонежи!*

Намирах се в къщата на най-добрия приятел на Гари, единствения му приятел на този свят, човека, който бе нападнал Алекс Крос и семейството му във Вашингтон. Бях сигурен в това. Бях сигурен, че съм разрешил случая.

Бях по-добър от Алекс Крос.

Ето, казах си го.

Играта започва.

Кой е котката? Кой е мишката?

ПЕТА ЧАСТ
КОТКА И МИШКА

Дузина от най-добрите агенти на ФБР се бяха събрали в неравна редица на малкото летище в Куонтико, Вирджиния. Зад тях се виждаха два мастиленочерни хеликоптера, готови за излитане. Агентите бяха със сериозен вид и напрегнат поглед, но в очите на някои се четеше и изненада.

Застанал пред тях, усетих как краката ми треперят и коленете ми едва не се удрят едно о друго. Никога не съм бил по-нервен и по-несигурен в себе си. Освен това никога не съм бил толкова отдаден, на какъвто и да е случай.

— За тези, които не ме познават — казах аз, правейки пауза не за ефект, а от нерви, — казвам се Алекс Крос.

Мъчех се да им покажа, че съм физически много добре. Бях обул широки панталони цвят каки и синя памучна риза с дълги ръкави, с отворена на гърдите яка. Правех всичко възможно да скрия плетеницата белези по тялото ми.

Много страхотни мистерии щяха да се разбудят в следващите няколко часа. Мистерии, свързани с жестокото и страхливо нападение у дома във Вашингтон — кой го бе извършил. Главозамайващи мистерии за масовия убиец господин Смит, а също и за Томас Пиърс от ФБР.

Виждах, че по лицата на някои от агентите бе изписано смущение. Появата ми като че ли ги бе сварила неподготвени.

Не им се сърдех, тъй като знаех, че онова, което бе направено, бе абсолютно необходимо. И, изглежда, бе единственият начин да се залови ужасният и страховит убиец. Такъв беше планът и той бе погълнал цялото ни внимание.

— Както сами можете да се уверите, слуховете за неизбежната ми кончина са били силно преувеличени — продължих аз, усмихвайки се. Това като че ли поразчупи леда между мен и агентите. — Чувствам се много добре. Официалните изявления на болницата „Сейнт Антъни“: „не се очаква да преживее раните си“, „много тежко състояние“, „вероятността състоянието на доктор Крос да се подобри,

е почти равна на нула“ — бяха, както вече казах, силно преувеличени, а понякога и чисти лъжи. Всички те бяха предназначени за Томас Пиърс. Ако трябва да се сърдите на някого, сърдете се на Кайл Крейг.

— Да, определено можете да се сърдите на мен — потвърди Кайл, застанал до мен заедно с Джон Сампсън и Сондра Грийнбърг от Интерпол. — Алекс не искаше да правим това. Всъщност изобщо не искаше да го намесваме, доколкото си спомням.

— Точно така, но сега вече съм намесен. Затънал съм до шия в това. Скоро и вие ще затънете. Двамата с Кайл ще ви разкажем всичко.

Обхваналата ме преди малко нервност вече бе почти изчезнала. Поех дълбоко дъх и продължих:

— Преди четири години един току-що дипломирал се студент медик открил приятелката си убита в техния апартамент в Кеймбридж. Това е установила полицията навремето. Становището бе по-късно потвърдено и от ФБР. Обаче позволете ми да ви разкажа нещо за самото убийство. Да ви разкажа какво според нас двамата с Кайл е станало. Ето как е протекло всичко през онази нощ в Кеймбридж.

Томас Пиърс прекарал ранните вечерни часове на чашка с приятели в един бар на име „Джулиънс“ в Кеймбридж. Приятелите били все току-що дипломирани студенти медици и всички започнали запоя от два часа следобед.

Пиърс поканил Изабела да отиде с него, тя отказала, но въпреки това, както тя сама настояла, той можел да отиде, да си побъбри с приятелите и да поизпусне малко парата. Заслужавал го.

Същата вечер, както правел това вече от шест месеца насам, в апартамента на Изабела и Пиърс дошъл един лекар на име Мартин Строу. Този лекар и Изабела имали любовна връзка. Докторът бил обещал да зареже жената и децата си заради нея.

Изабела била заспала, когато Пиърс се прибрал в апартамента на Инман Стрийт. Знаел, че доктор Мартин Строу е идвал на гости на Изабела и преди това. Бил ги виждал и друг път. Няколко пъти ги проследил из Кеймбридж, а също и веднъж-дваж на пикник извън града.

Още като отворил вратата, той с всяка фибра на тялото си усетил, че доктор Мартин Строу е бил тук. Миризмата на доктора не можела да бъде сбъркана с никоя друга и на Пиърс му се приискало да изреве от ярост. Никога не бил лъгал Изабела, дори не си и помислял да го прави.

Тя била заспала в спалнята им. Той застанал над нея и известно време постоял така. Обичал да я гледа как спи, да се взира в отпуснатото ѝ от съня лице. И винаги си казвал, че позата, която заема, като спи, означава невинност.

Усетил, че Изабела е пила вино. Подушил аромата на дъха ѝ, както бил наведен над нея.

Тази нощ си сложила и парфюм. За Мартин Строу.

„Жан Пату‘с Джой“ — много скъп парфюм. Той ѝ го бил подарил за миналата Коледа.

Томас Пиърс навел глава и заплакал, заровил лице в дланите си.

Дългата червена коса на Изабела била спусната свободно и се била разпиляла по възглавницата. За Мартин Строу.

Мартин Строу винаги лягал в лявата страна на леглото. Септумът^[1] му бил изкривен и с дясната ноздра не можел да диша добре. Трябвало да се погрижи за това и да си оправи носа по оперативен път, но все не му оставало време.

Томас Пиърс знаел това. Той вече бил *проучил* Строу, мъчел се да разбере що за човек е, мъчел се да разбере така наречената хуманност у него като лекар.

Пиърс разбрал, че ще трябва да действа веднага, че няма много време.

Паднал върху Изабела с цялата си тежест, с цялата си сила и мощ. Инструментите му били готови. Тя се опитала да окаже съпротива, но той не й дал да мръдне и сграбчил със силните си ръце лебедовата ѝ шия. Стъпалата си проврял под матрака за контра.

От борбата между тях гърдите ѝ се разголили и той си припомнил колко „сексапилна“ и „ужасно красива“ била Изабела, как двамата „много си подходжали“ — направо Ромео и Жулиета от Кеймбридж. Каква гадна лъжа се оказало всичко това. Мит. Становище на хора, които не могат да видят по-далеч от носа си. Тя не го обичала, но затова пък той я обичал толкова много. Изабела го карала да се чувства, сякаш живее един-единствен път през целия си живот.

Томас Пиърс я гледал. Очите на Изабела блестели като мътни огледала. Устата ѝ останала изкривена на една страна. Кожата ѝ все още била като кадифе под пръстите му.

— Не знам какво правя — казал той накрая. — Сякаш съм излязъл от самия себе си и се гледам отстрани. Въпреки това... не мога да ти кажа колко жив се чувствам в момента.

Всеки вестник и всяко списание, телевизия и радиостанция отразили случката до най-малката мрачна подробност, но никой всъщност не знаел какво се е случило в действителност, какво е изпитал той в спалнята, стиснал шията на Изабела и вперил поглед в гаснещите ѝ очи.

Изрязал сърцето на Изабела.

Вдигнал го в дланта си — все още пулсиращо, все още живо — и с упоение го загледал как затихва.

После нанизал сърцето на харпуна за подводен риболов.

„Пронизал“^[2] го. Това била нишката, която оставил. Първата нишка.

Изпитал чувството — нещо като шесто чувство, — че вижда как духът на Изабела напуска тялото ѝ. После почувствал как и неговата душа поема подир него. Твърдо вярвал, че тази нощ той е умрял заедно с Изабела.

През същата нощ от тази смърт в Кеймбридж се родил Смит.
Томас Пиърс се превърнал в господин Смит.

[1] Преградката, разделяща двете ноздри. — Б.пр. ↑

[2] Пиърс на английски означава пронизвам, пробивам, прониквам. — Б.пр. ↑

— Томас Пиърс е господин Смит — казах аз на агентите, събрали се в Куонтико. — Ако някой от вас все още се съмнява в това дори съвсем малко, нека не идва. Може да се окаже опасно за вас и за цялата група. Пиърс е Смит и досега е убил деветнадесет души. И още ще убие.

Говорех вече няколко минути и сега за малко спрях. Имаше въпрос от групата. Всъщност бяха няколко. Как да им се сърди човек — аз самият бях пълен с въпроси.

— Може ли за миг да ви прекъсна? — обади се един от помладите агенти. — Вашето семейство *наистина* е било нападнато, нали? И вие *наистина* сте пострадали.

— Домът ми *наистина* бе нападнат. Поради причини, които са ни все още неизвестни, нападателят не е поискал да ни убие. Семейството ми е добре. Повярвайте ми, искам да разбера всичко за това нападение повече от всеки друг. Искам да пипна това копеле, което и да е то. — Вдигнах гипсираната си ръка, та всички да я видят. — Единият куршум проби китката ми, а другият — коремната област, но е излязъл, без да засегне нищо. Чернодробната артерия не бе докосната, както бе казано. Дума да няма, бях здравата раздрусан, но ЕКГ-то ми изобщо не показваше „намалена активност“. Това бе заради Пиърс. Кайл? Защо не запълниш още някоя и друга дупка от ония, дето сам ги измисли?

Това бе план на Кайл Крейг и той се обърна към агентите:

— Алекс е прав за Пиърс. Той е хладнокръвен убиец и това, което се надяваме да сторим тази вечер, е опасно. Малко е необичайно, но ситуацията го изисква. Вече няколко седмици Интерпол и Бюрото се опитват да заложат капан на хлъзгавия господин Смит, за когото сме убедени, че е Томас Пиърс. Досега не успяхме да го хванем с доказателства и затова не бихме желали да направим нещо, което би го изплашило, би го накарало да побегне.

— Да ви кажа, той е един зловещ и гаден кучи син — допълни Джон Сампсън от мястото си до мен. Усещах как с усилие сдържа

гнева си, мъчи се да го потисне. — И копелето е *много внимателно*. Не можах да го хвана в нищо подобно на грешка, докато работех с него. Пиърс играеше ролята си перфектно.

— Ти също, Джон — похвали го Кайл. — Детектив Сампсън също бе посветен в играта — обясни той на агентите.

Само преди няколко часа Сампсън бе с Пиърс в Ню Джърси. Той го познаваше по-добре от мен, но не по-добре от Кайл или Сондра Грийнбърг от Интерпол, която първа бе съставила психопортрет на Пиърс и сега работеше с нас в Куонтико.

— Как действа той, Сондра? — обърна се към нея Кайл. — Разкажи ни какво си забелязала.

Инспекторката от Интерпол бе висока, внушително изглеждаща жена. Работеше по случая в Европа вече близо две години.

— Томас Пиърс е арогантно копеле. Повярвайте ми, той се надсмива над всички нас. Абсолютно сигурен е в себе си. Никога не спира да хвърли поглед през рамо. Понякога и аз се съмнявам дали не е извънземен. Но мисля, че скоро ще изгърми. Напрежението, на което го подлагаме, вече си казва думата.

— Това става все по-ясно и по-ясно — подхвана Кайл мисълта ѝ. — В началото Пиърс бе много хладнокръвен. Заблуди всички. Бе абсолютен професионалист като всички агенти, които сме имали досега. Никой тогава не повярва, че той може да е убил Изабела Кале. Не допусна нито една грешка. Мъката му по нея бе невероятна.

— Истински убиец, дами и господа — подзе Сампсън отново със силен глас. — Адски умен при това. Добър следовател. Остър инстинкт и строга самодисциплина. Събра две и две и отиде право при Саймън Конклин. Мисля, че се състезава с Алекс.

— И аз така мисля — кимна Кайл. — Много противоречива личност. Вероятно не знаем и половината от това, което е. И точно от това се страхувам.

Кайл беше дошъл при мен със случая „господин Смит“ още преди Сонежи да започне откачените си стрелби в Юниън Стейшън. После бяхме говорили още веднъж, когато закарах Роза на контролен преглед в Куонтико. Работех с него неофициално. Работех по психопортрета на Томас Пиърс заедно със Сондра Грийнбърг. Когато ми забиха два куршума у дома, Кайл се спусна към Вашингтон,

побъркан от тревога. Обаче ударът по мен изобщо не бе толкова лош, колкото си мислеха хората.

Именно Кайл беше този, който реши да рискува. Какво ще стане, ако натовари Пиърс с *моя* случай? Това щеше да бъде начин да го наблюдават, да прилагат натиск върху него. Кайл вярваше, че Пиърс ще окаже съпротива. Огромно его, невероятна самоувереност. Кайл беше прав.

— Пиърс ще гръмне — каза Сондра Грийнбърг. — Казвам ви го. Не знам какви точно ги мъти главата му, но той е на границата.

Съгласен бях със Сондра.

— Ще ви кажа какво ще стане по-нататък. Двете личности започват да се сливат. Господин Смит и Томас Пиърс скоро могат да се слеят в едно. Всъщност у него, изглежда, избледнява именно личността на Томас Пиърс. И си мисля, че тъкмо той ще накара *господин Смит да елиминира Саймън Конклин*.

Сампсън се наведе напред и прошепна в ухото ми:

— Мисля, че е време да се запознаеш с господин Пиърс *и* господин Смит.

Ето това беше. Краят. Все някой път трябваше да дойде.

Всичко, което успяхме да измислим, до седем часа същата вечер бе стриктно разпределено из Принстън. През изминалите години Томас Пиърс вече бе доказал, че е хлъзгава риба, почти като фантом. И продължаваше по тайнствен начин ту да влиза, ту да излиза от ролята на господин Смит. Но явно бе готов всеки момент да изгърми.

Как бе постигнал тази черна магия — никой не знаеше. Никога не бе имало свидетели. Никой не бе оставян жив.

Кайл Крейг се страхуваше, че никога няма да хване Пиърс на местопрестъплението, че никога няма да успее да го задържи за повече от четиридесет и осем часа. Крейг бе убеден, че Пиърс е по-умен от Гари Сонежи, по-умен от всеки един от нас.

Кайл възразявал случаят „господин Смит“ да бъде даден на Пиърс, но възраженията му били отхвърлени. Наблюдавал Пиърс, слушал го и все повече се убеждавал, че Пиърс има нещо общо с този случай — поне със смъртта на Изабела Кале.

Обаче Пиърс нито веднъж не сбъркал. Прикривал старателно всички следи. После изведнъж — грешка. Пиърс бил видян във Франкфурт, Германия, същия ден, когато там изчезнала една от жертвите. А трябвало да се намира в Рим.

Това се оказало достатъчна причина Кайл да одобри обиск в апартамента на Пиърс в Кеймбридж. Нищо не било намерено. Тогава Кайл докарал компютърни специалисти, тъй като се усъмнил, че Пиърс сам си изпраща факсове от името на господин Смит. Но и те не намерили никакво доказателство. След това Пиърс бил видян в Париж в деня, когато изчезнал доктор Абел Санте. А по документи бил в Лондон цял ден. Това била косвена улика, но Кайл бил убеден, че е хванал убиеца.

Аз също.

Сега ни трябваха твърди доказателства.

Почти петдесет агенти от ФБР бяха пръснати из околността на Принстън, която изглеждаше последното място на света, където би

могло да стане кърваво престъпление или пък убийствата на известен сериен убиец да приключат.

Двамата със Сампсън седяхме на предната седалка в тъмна на цвят необозначена кола, паркирана на някаква забутана уличка. Не участвахме в главната група за наблюдение, но държахме да сме наблизо. Бяхме на не повече от два-три километра от Пиърс. Сампсън не можеше да си намери място и непрекъснато се въртеше. Работата между него и Пиърс май бе станала болезнено лична.

Аз също имах твърде основателна лична причина да се намирам в околностите на Принстън. Исках сам да се опитам да стигна до Саймън Конклин, но за нещастие между мен и него засега бе Пиърс.

Намирахме се на няколко пресечки от „Мариот“, където бе отседнал Пиърс.

— Ама че план — промърмори Сампсън по едно време в колата.

— ФБР е опитало кажи-речи всичко. Кайл мисли, че сега вече ще стане. Според него Пиърс не може да устои на това да разбере кой е извършил нападението у дома. Това за него е съревнование... Кой знае?

Очите на Сампсън се присвиха. Познавах този поглед — остър, схващаш всичко.

— Да бе! И ти нямаш никакъв пръст във всичките тия лайна, нали?

— Е, може да съм подхвърлил нещо, в смисъл че цялата тази постановка вероятно ще се окаже привлекателна за Пиърс и за чудовищното му его. Или че може да се окаже достатъчно нахакан, за да се остави да го хванат.

Сампсън подбели очи, както правеше от десетгодишен.

— Да, да, точно така. Между другото той е по-голям цирей на задника от теб. Голямо лайно, ако трябва да се изразя по-точно.

Седяхме на забутаната уличка в Принстън и чакахме, а в това време нощта тихо се спускаше над университетското градче. Отново дежа ву^[1] — Джон Сампсън и Алекс Крос изпълняват служебния си дълг.

— Ти още ме обичаш, нали? — каза Сампсън и се ухили. Рядко изпадаше в такова лекомислено настроение, но когато все пак тона ставаше — стой нащрек. — Обичаш ме, Сладур, нали?

Сложих ръка на коляното му.

— Разбира се, великане.

Той ме смушка в рамото — *силно*. Ръката ми изтръпна. Можеше да ударя този приятел.

— Искам да го смачкам Томас Пиърс! Ще го смачкам този Пиърс! — викна Сампсън с пълно гърло в колата.

— Смачкай Томас Пиърс — викнах и аз заедно с него. — И господин Смит също!

— Смачкай господин Смит и господин Пиърс — запяхме двамата в един глас с мелодията от филма „Лоши момчета“.

А така.

Отново бяхме заедно. Както винаги.

[1] Вече видяно (фр.). — Б.пр. ↑

Томас Пиърс чувстваше, че е непобедим, че никой не може да го спре.

Чакаше в тъмното неподвижно, като че ли изпаднал в транс. Мислеше за Изабела, виждаше красивото ѝ лице, усмивката ѝ, чуваше гласа ѝ. Стоя така, докато лампите светнаха и в хола влезе Саймън Конклин.

— Чужд човек в къщата — прошепна Пиърс. — Да ти звучи познато? Да ти напомня нещо, Конклин?

В ръката си държеше магнум 357, насочен право в челото на Конклин. Можеше да му пръсне черепа още тук, на входната врата, и да го изрита по стълбите на верандата.

— Какво, по?... — премигна изумено Конклин на светлината. После изведнъж очите му се присвиха и погледът му се втвърди. — Това е незаконно проникване в чужда къща! — кресна той. — Нямах право да бъдеш тук! Омитай се веднага!

Пиърс не можа да сдържи усмивката си. Наистина долавяше хумора в житейските ситуации, но понякога той не му доставяше удоволствие. Стана от стола, без да помръдне цевта на насоченото напред оръжие.

В хола нямаше кой знае колко свободно пространство, тъй като бе претъпкан с книги, вързопи вестници, списания, изрезки. Всичко бе каталогизирано по дати и теми.

— Долу. Слизаме в мазето ти — каза той. — Долу в мазето.

Лампата в мазето светеше. Томас Пиърс бе подготвил вече всичко. В средата на претъпканото с какво ли не мазе бе издърпан стар матрак. Бе разчистил вързопите списания и книги на тема научна фантастика, за да направи място за него.

Не бе много сигурен, но подозираше, че манията на Конклин е свързана като че ли по някакъв начин с края на човешката раса. Бе прехвърлял книги, списания и вестници, които подкрепяха патологичната му идея. На една от стените в мазето бе залепена корицата на научно списание. На нея пишеше: „Полът у рибите се

променя — поглед върху спонтанните и последователните хермафродити“.

— Какво, по дяволите? — довърши този път смаяната си реплика Конклин, като видя матрака в средата.

— Всички реагират така — каза Пиърс и го блъсна.

Конклин залитна надолу по стълбите, запази равновесие и му се озъби:

— Мислиш, че ме е страх от теб ли? Не ме е страх от теб, чуваш ли!

Пиърс кимна и повдигна вежда:

— Чувам те много добре и веднага ще се заема да поправам това.

Блъсна Конклин още веднъж и остана на мястото си, гледайки го как залита надолу по останалата част от стълбите. После бавно се приближи до купчината вестници и списания.

— Започна ли вече да се страхуваш от мен? — попита го той.

Удари Конклин с дръжката на магнума и с интерес впери поглед в бликналата от главата му кръв.

— Започна ли вече да се страхуваш от мен? — повтори той, приближи се и почти допря устни до косматото ухо на Конклин. — Ти от болка не разбираш, знам го много добре — прошепна. — Освен това и с куража нещо хич те няма. Ти си тоя, дето е влязъл в къщата на Крос, но не си *можел* да го убиеш, нали? Не си *можел* да убиеш семейството му. Абсолютен дилетант. Това *вече ми е известно*.

Томас Пиърс се наслаждаваше на конфронтацията, доставяше му огромно задоволство. Изпитваше любопитство да разбере какво кара Саймън Конклин да живее. Искаше да „проучи“ Конклин, да разбере доколко е човек. Да опознае Конклин означаваше да научи нещо за себе си.

Продължаваше да държи лицето си до главата на Конклин.

— Искам да ми *кажеш*, че ти си тоя, който се е промъкнал в къщата на Алекс Крос. *Ти си бил!* А сега просто ми го кажи. Това, което кажеш, *няма* да бъде използвано срещу теб и *няма* да бъде цитирано в съда. Ще си остане само между нас двамата.

Саймън Конклин отдръпна глава и го изгледа така, сякаш виждаше луд. *Каква схватливост.*

— Ама ти си луд! — изскимтя той. — За какво ти е? То няма да има стойност в съда.

Очите на Пиърс се разшириха от учудване. Той изгледа Конклин така, сякаш *той* беше лудият.

— Ама нали точно това ти казах и аз? Не ме ли чу? Да не би да говоря сам на себе си тук? Да, няма да има никаква стойност в *техния* съд. А това тук е *моят* съд. И засега вървиш към загуба на делото, Саймън. Обаче ти си умно момче. Уверен съм, че през следващите няколко часа ще ми покажеш на какво си способен.

Саймън Конклин задиша тежко. Към гърдите му бе насочен тънък и блестящ скалпел.

— *Погледни ме!* Съсредоточи вниманието си върху това, което казвам, Саймън. Не съм ти никакво тъпо костюмарче от прословутото ФБР. Имам някои важни въпроси. Искам да отговориш на тях искрено. Ти беше този, който се промъкна в къщата на Крос! Ти нападна Крос. Нека започнем оттук нататък.

С бързо движение на лявата ръка Пиърс грубо вдигна мъжа от пода. Физическата му сила смая Конклин.

Пиърс остави скалпела и с няколко обиграни движения завърза Конклин към матрака. След това отново се наведе към него.

— Чуй сега нещо ново. Не ми харесва чувството ти за превъзходство. Повярвай ми, *ти не превъзхождаш никого*. Но имам странното усещане — и това много ме изненадва, — че сякаш не се изразявам правилно. Ти си *образец*, Саймън. Нека ти покажа нещо, от което да те втресе.

— Недей! — писна Конклин.

С разширени от ужас очи той проследи как с бързо движение на китката Пиърс направи първия разрез върху горната част на гърдите му. Не можеше да повярва на очите си. Конклин изрева.

— А сега как си с вниманието, Саймън? Виждаш ли какво съм сложил на масата там? Твоят магнетофон. Просто искам да си признаеш. Кажи ми какво стана в къщата на доктор Крос. Искам да чуя всичко.

— Остави ме на мира — потрепери гласът на Конклин.

— Не! Това няма да стане. Вече никога няма да изпиташ мир... Добре, да забравим скалпела и магнетофона. Искам да съсредоточиш вниманието си върху *това*. Най-обикновена кутийка кока-кола. *Твоята кола*, Саймън.

Той разтърси яркочервената кутия, разтърсва я дълго и енергично, после с рязко движение я отвори. Сграбчил с едната си ръка дългите мазни кичури коса от главата на Конклин, той я опъна назад и с другата ръка натика безобидно изглеждащата кутия в ноздрите му.

Кутията избухна като бомба и от отвора ѝ със съсък блъвна кафеникава сладка пяна. Яростно се втурна в носа на Конклин, задави го, задуши го, проправяйки си път към мозъка му. Това бе стар военен прием, прилаган при разпити. Невероятно болезнен, той винаги даваше резултати.

Саймън Конклин едва не се удави. Не можеше да престане да плюе и да кашля. Накрая спря, задъхан.

— Надявам се, че ти хареса находчивостта ми. Мога да го повторя кажи-речи с всеки домакински уред. Готов ли си да си признаеш? Или ти се пие още кола?

Очите на Саймън Конклин бяха станали толкова огромни, каквито никога не са били в живота му.

— Ще *кажа* каквото поискаш! Само, моля те, спри!

Томас Пиърс поклати глава:

— Искam само истината. Искam факти. Искam да знам, че съм разрешил случай, който Алекс Крос не е могъл.

Той включи магнетофона и го поднесе под брадичката на Конклин.

— Каж ми сега какво стана.

— Аз бях този, който нападна Крос и семейството му — започна Саймън Конклин с пресекващ глас, което придаваше на всяка дума още по-голяма емоционалност. — Да, да, това бях аз. Гари ме накара. Каза, че ако не го направя, някой си щял да дойде да ми отмъсти. Щял да ме измъчва и накрая да ме убие. Някой, когото познавал от затвора. Това е истината, кълна се. Гари беше водачът, не аз!

Томас Пиърс внезапно се бе смирил, бе се превърнал в почти нежен човек — гласът му бе тих и успокояващ:

— Знаех това, Саймън. Не съм глупав. Знаех, че Гари те е накарал. Така. Когато си влязъл в дома на Крос, ти не си можел да го убиеш, нали? Представял си си как го убиваш, но не си могъл да го направиш.

Саймън Конклин кимна. Бе изтощен и уплашен. Запита се дали Гари не е изпратил този откачалник и си отговори, че може като нищо да е прав.

С кутията кока-кола в ръка Пиърс го подкани да продължи:

— Давай, Саймън. Разкажи ми всичко за теб и Гари.

После отпи, докато го слушаше.

Конклин плачеше, скимтейки като дете, но говореше:

— Докато бяхме деца, бяхме неразделни. Бях там, когато Гари изгори собствения си дом. Вътре беше неговата мащеха заедно с двете си деца. Също и баща му. Грижех се за двете деца, които той отвлече във Вашингтон. Аз бях този, който влезе в дома на Крос. Прав си! Все едно че е бил Гари. Той планира всичко.

Пиърс най-сетне отдръпна магнетофона от Конклин и го изключи.

— Ето това е, Саймън. Сега наистина ти вярвам.

Това, което Саймън Конклин току-що бе казал, изглеждаше като добра повратна точка — място, където можеше да спре. Разследването бе приключило. Бе доказал, че е по-добър от Алекс Крос.

— Искам да ти кажа нещо. Нещо, което ще те смае, Саймън. И мисля, че ще ти хареса.

Той вдигна скалпела и Саймън Конклин се помъчи да се отдръпне, макар че бе вързан. Знаеше какво ще последва.

— В сравнение с мен Гари Сонежи беше котенце, Саймън — каза Томас Пиърс. — *Аз съм господин Смит.*

Двамата със Сампсън се носехме из Принстън, нарушавайки почти всички правила за движение. Агентите, следящи Томас Пиърс, бяха го изтървали. Хлъзгавият Пиърс — или май вече трябваше да го наричаме господин Смит — отново бе изтърван на свобода. Мислеха си обаче, че отново ще го хванат в дома на Саймън Конклин. Настана пълен хаос.

Секунди след като пристигнахме, Кайл даде знак да щурмуват къщата. Ние двамата със Сампсън бяхме аутсайдери — *шибани зяпачи*. И Сондра Грийнбърг беше тук. Също аутсайдер.

Половин дузина агенти от ФБР Сампсън, аз и Сондра бързо прекосихме двора. После се разделихме. Някои се насочиха към главния вход, други — към задния. Движенията ни бяха бързи и точни, пистолетите и автоматите — насочени напред. Всички бяхме облекли черни якета с едри бели букви на гърба — ФБР.

— Мисля, че е тук — казах на Сампсън. — Мисля, че всеки момент ще се видим с господин Смит!

Холът бе по-мрачен и по-мръсен, отколкото преди, когато бях идвал тук за последен път. Още не виждахме никого — нито Пиърс, нито Конклин, нито пък господин Смит.

Къщата изглеждаше така, сякаш е била претърсвана, и миришеше ужасно.

Кайл махна с ръка и всички се пръснахме по стаите. Движехме се напрегнато, но тихо.

— Не виждам и не чувам никакво зло — промърмори Сампсън до мен. — Но въпреки това то е тук.

Много ми се искаше да пипна Пиърс, но като че ли още повече исках да хвана Конклин. Именно Конклин се бе промъкнал у дома и бе пребил семейството ми. Щеше ми се да остана няколко минути насаме с него. Просто така — с терапевтична цел. Може би ще си поговорим малко за Гари Сонежи, за „великите“, както са се наричали.

Някой от агентите извика:

— *Мазето! Тук долу! Бързо!*

Вече тичах запъхтян надолу и започвах да усещам болка. Десният ми хълбок гореше. Спуснах се подир другите по тясната вита стълба.

— Божичко! — чух Кайл да ахва някъде пред мен.

Саймън Конклин бе проснат с разперени крака на някакъв стар матрак на пода. Човекът, който бе нападнал мен и семейството ми, бе обезобразен. Благодарение на безбройните часове по анатомия в „Джон Хопкинс“ аз се оказах по-добре подготвен от останалите за смразяващата гледка, разкрила се пред очите ни. Гърдите, стомахът и тазовата област на Саймън Конклин зееха отворени, като че ли някакъв виртуоз патолог бе направил аутопсия на място.

— Изкормен е — промърмори един агент от ФБР и извърна очи от гледката. — Защо, за бога?

Саймън Конклин нямаше лице. В горната част на черепа бе направен решителен разрез. Срезът преминаваше през тъканта и достигаше костта отдолу. После целият скалп е бил обелен и оставен върху лицето.

Дългата черна коса на Конклин висеше оттам, откъдето би трябвало да се намира брадичката. И сега приличаше на брада. Подозирах, че това има някакво значение за Пиърс. *Какво означаваше за него да изтрие лице, ако изобщо означава нещо*, запитах се.

В мазето имаше още една врата — дървена и небоядисана, — от която можеше да се излезе навън, но никой от агентите, разположени около къщата, не го бе видял да излиза. Някои от агентите се спуснаха да го преследват. Аз останах в мазето при обезобразения труп. В момента като че ли бях остарял с десетилетия — повече от Нана Мама. За първи път в живота си разбрах какво е да си физически остарял.

— Та той е сторил това само за две минути! — смаяно прошепна Кайл Крейг. — Алекс, възможно ли е да работи толкова бързо?

— Ако е толкова луд, колкото си мисля, че е... да, може. Не забравяйте, че го е правил в медицинското училище, а да не споменаваме и другите му жертви. И сигурно е невероятно силен, Кайл. Не разполага с инструменти, никакви електрически триони, нищо. Само скалпел и две ръце.

Стоях до матрака и се взирах в това, което бе останало от Саймън Конклин. Мислех си за страхливото нападение над дома и семейството ми. Наистина ми се искаше да го пипна, но не по този

начин. Никой не заслужаваше такова нещо. Само у Данте имаше такива сурови наказания, наложени на грешниците.

Наведох се и се взрях отблизо в останките на Саймън Конклин. *Защо Томас Пиърс го е било толкова яд на Конклин? Защо бе наказал Конклин по този начин?*

Мазето бе призрачно спокойно. Сондра Грийнбърг бе пребледняла и се бе облегнала безсилно на една от стените. Мина ми през ума, че би трябвало да е свикнала с кървави гледки, но това май не бе възможно за никого.

Опитах се да проговоря, но преди това се наложи да се прокашлям.

— Изрязал е предната четвърт на черепа — казах аз със скърцащ глас. — Извършил е фронтална краниотомия. Изглежда. Томас Пиърс май пак се връща към медицината.

Познавах Кайл Крейг от десет години и горе-долу от толкова време бяхме приятели. Никога не съм го виждал толкова потресен и потиснат от какъвто и да било случай, независимо колко труден и страховит е бил. Това разследване на Томас Пиърс бе съсипало кариерата му — поне той мислеше така и може би беше прав.

— Как така все успява да се измъкне? — попитах аз.

Бе вече сутринта на следващия ден, все още бяхме в Принстън и в момента хапвахме в една закусвалня. Храната бе прекрасна, но не бях гладен.

— Това е най-лошото — всеки момент знае какво ще направим. Предвижда действията ни. Той просто е един от нас.

— Може би *наистина* е пришълец — казах на Кайл, който кимна уморено.

Без да вдига глава, той изяде остатъка от рохкото си яйце в мълчание. Лицето му бе ниско наведено над чинията. Нямаше представа колко смешно потиснат изглежда отстрани.

— Тия яйца сигурно са много вкусни — наруших най-сетне тишината с нещо друго, освен стържещия звук на вилцата му в чинията.

Той стреснато вдигна глава и ме изгледа с празен поглед. После въздъхна и каза:

— Наистина оплесках работата, Алекс. Трябваше да прибера Пиърс в купа, когато имах възможност да го сторя. Говорихме вече за това в Куонтико.

— И след няколко часа да го пуснеш. Какво друго би могъл да направиш? Не можеш да го държиш под наблюдение през цялото време.

— Директорът Бърнс искаше да санкционира Пиърс, да го извади от играта, но аз се противопоставих енергично. Мислех си, че мога да го разоблича. Казах на Бърнс, че ще го направя.

Поклатих глава. Не можах да повярвам на ушите си.

— Директорът на ФБР лично е одобрил санкция срещу Пиърс? Боже господи!

Кайл прокара език по зъбите си.

— Да, и не само той. Цялата тази работа стигна до кабинета на главния прокурор. И един бог знае докъде още. Убедих ги, че Пиърс е господин Смит. Да, но идеята агент на ФБР да се окаже сериен убиец никак не им хареса. И сега вече никога няма да можем да го хванем. Няма никакъв модел на действие, Алекс, нищо, за което поне малко да се хванем. Няма как да стигнем до него. И сега сигурно ни се надсмива отнякъде.

— Сигурно — съгласих се. — Определено е добър. И обича да усеща превъзходството си. Но има и още много неща, сигурен съм.

Откакто за първи път чух за този сложен случай, се замислих дали е възможно в него да има някакъв абстрактен или артистичен модел. Добре си давах сметка, че теорията за абсолютно различни едно от друго убийства е спорна. Ако беше така, Пиърс никога нямаше да бъде хванат. Колкото повече си мислех за серийните убийства и по-специално за тези на Томас Пиърс, толкова повече се убеждавах, че трябва да има някакъв модел, някаква мисия зад всичко това. ФБР просто не е успяло да я види. Аз също засега.

— Какво ще правиш сега, Алекс? — попита накрая Кайл. — Ще те разбера, ако откажеш да работиш върху това, ако не ти се иска да се занимаваш.

Помислих за семейството си у дома, за Кристин Джонсън и за нещата, за които си бяхме говорили, но не виждах как мога да се оттегля от случая точно на този етап. Освен това малко се страхувах от ответни действия от страна на Пиърс. Нямаше начин да се предвиди как ще реагира сега.

— Ще поостана с теб няколко дни. Ще се мяркам наоколо, Кайл. Обаче никакви обещания не поемам... Мамка му, *неприятно* ми е да го казвам! По дяволите! — ударих аз по масата с юмрук и чиниите подскочиха.

За първи път тази сутрин по устните на Кайл заигра слаба усмивка.

— Какъв ти е тогава планът? Кажи ми какво ще правиш?

Поклатих глава. Все още не можех да повярвам, че правя това.

— Планът ми е следният. Прибирам се у дома във Вашингтон и това не подлежи на обсъждане. Утре или вдругиден ще отлетя за Бостън. Искам да огледам апартамента на Пиърс. Той е поискал да огледа моя дом, нали? И тогава ще видим. Кайл. Моля те, дръж си хрътките на каишките, докато не разгледам апартамента му. *Гледайте, снимайте*, но не пипайте нищо. Господин Смит е много подреден човек. Искам да видя как изглежда стаята му, как я е подредил за нас.

Кайл отново впери поглед в мен, този път беше самата сериозност.

— Ще го пипнем, Алекс. Получи предупреждение и отсега нататък ще бъде много внимателен. Може би ще изчезне, както правят някои убийци, просто ще изчезне от лицето на земята.

— Това би било чудесно — отвърнах, — но не вярвам да стане. Има някакъв модел, Кайл. Само дето още не сме го открили.

Както казват в Дивия див запад, трябва веднага пак да се качиш на коня, който току-що те е хвърлил. Прекарах два дни във Вашингтон, но ми се сториха като два часа. Всички ми се караха, че съм взел участие в хайката. Нана, децата, Кристин. Е, какво да правя.

На третия ден хванах първия полет за Бостън и в девет сутринта бях вече в апартамента на Томас Пиърс. Драконоубиецът неохотно се връщаше на работа.

Първоначалният план на Кайл Крейг за залавянето на Томас Пиърс бе най-дръзкият в историята на иначе консервативното Федерално бюро, но пък и точно такъв би трябвало да бъде. Въпросът в момента бе възможно ли е Томас Пиърс да е успял да се измъкне по някакъв начин от района на Принстън. Или все още бе там?

Дали не е заобиколил и не се е върнал отново в Бостън? Или пък е избягал в Европа? Никой не знаеше. Също така беше възможно дълго време да не чуем нищо нито за Пиърс, нито за господин Смит.

Имаше някакъв модел. Просто трябваше да го открием.

Пиърс и Изабела Кале са живели три години заедно в апартамент на втория етаж в един блок в Кеймбридж. От входната му врата се влизаше в кухнята. После идваше дълго като в офис коридорче. Апартаментът бе откровение. *Навсякъде имаше спомени от Изабела Кале.*

Бе странно и потискащо чувство — все едно че още живееше тук и всеки момент можеше да се появи от някоя стая.

Във всяка стая имаше нейни снимки. Още при първата обиколка — по-бърза и по-повърхностна — преброих над двадесет.

Как е могъл Пиърс да търпи това лице да го гледа отвсякъде, от всеки ъгъл, да го фиксира мълчаливо с поглед, обвинявайки го в най-страховитото убийство?

На снимките Изабела Кале беше с прекрасна, дълга червена коса, съвършено оформена. Лицето ѝ бе красиво, а усмивката — сладка и естествена. Беше много лесно да се види какво е харесвал в нея и защо я е обичал. Но на някои от снимките топлите кафяви очи имаха някак

отсъстващ израз, сякаш момичето беше някъде много, много надалеч оттук.

От всяка вещь в апартамента им ми се замайваше главата, сърцето ми се преобръщаше. Не искаше ли по този начин Пиърс да ни увери, пък и себе си, че не чувства абсолютно нищо — нито вина, нито тъга, ни капка любов в сърцето си?

Обмисляйки този вариант, *мое*то сърце се изпълни с тъга. Представях си каква мъка е за него всеки преживян ден да не изпитва истинска любов или каквито и да било дълбоки чувства. С болното си съзнание той дали не си мислеше, че като извърши дисекция на всяка от жертвите си, ще намери някакъв отговор за себе си?

А може би обратното.

Да изпитва нужда да *усеща* присъствието ѝ, да усеща всичко с крайна напрегнатост на емоционалните си усещания. Дали Томас Пиърс не е обичал Изабела Кале повече, отколкото е бил способен да обича, когато и да било? Чувствал ли се е Пиърс пречистен от тяхната любов? Когато е научил за връзката ѝ с доктор Мартин Строу... това ли го е тласнало към лудостта да извърши непоправимото и най-отчаяно действие — да убие единствения човек, когато някога е обичал?

Защо снимките ѝ се набиваха в очите навсякъде? Защо Томас Пиърс се е самоизмъчвал по този начин?

Изабела Кале ме следваше във всяка стая с безмълвния си поглед. Какво се опитваше да ми каже?

— Кой е той, Изабела? — шепнех аз. — Какво смятал да прави?

Започнах по-основен оглед. Обръщах специално внимание не само на нещата на Изабела, но и на тези на Пиърс. Тъй като и двамата са били студенти, не се изненадах от учебниците и научните списания, търкалящи се навсякъде.

Намерих нещо любопитно — една стойка с епруветки, всичките грижливо запушени и пълни с пясък. Всяка епруветка имаше етикетче, на което бе написано името на плажа, откъдето е взета пробата — Лагуна, Монток, Норманди, Парма, Върджин Горда, Оаху. Помислих си какво е накарало Пиърс да бутилира нещо толкова огромно, необхватно и безразборно, за да му придаде ред и значение.

И така — какво беше онова нещо, обединяващо убийствата на господин Смит, организиращият ги принцип, по който ги извършваше? С какво можеха да се обяснят?

В апартамента имаше два планински велосипеда заедно с две каски към тях. Изабела и Томас обичали да карат велосипеди през Ню Хемпшир и Върмонт. Все повече се убеждавах, че той е бил дълбоко влюбен в нея. А след това любовта му се е превърнала в такава омраза, каквата малко от нас могат да си представят.

Спомних си, че в първите рапорти на полицията убедено се твърдеше, че мъката на Пиърс била, както пишеше в тях. „неподправена“. Един от детективите бе написал следното: „Той е потресен, изненадан и смазан. На този етап Томас Пиърс не може да се смята за заподозрян.“

Какво друго, какво друго? Тук трябва да има някаква нишка. Трябва да има някакъв модел.

В коридора на една от стените висеше сложен в рамка цитат: „Без бог ние сме обречени да бъдем свободни.“ От Сартр ли беше това? Май да. Дали Пиърс е взимал това на сериозно, или го е окачил като афоризъм? Заинтересува ме думичката „обречени“. Да не би Пиърс да е бил обречен човек?

В главната спалня имаше библиотечка с добре запазено тритомно издание на „Американският език“ на Х. Л. Менкен^[1]. Бе сложено най-

отгоре. Да не би да е подарък? Спомних си, че последната година Пиърс е записал и завършил факултативно още две дисциплини — биология и философия. По библиотечките из целия апартамент имаше книги на философска тематика — Жак Дерида, Фуко, Жан Бодрияр, Хайдегер, Абермас, Сартр.

Имаше и доста речници — френски, немски, английски, италиански и испански. Компактното двутомно издание на „Оксфордски речник“ бе с толкова ситен шрифт, че вървеше заедно с лупа.

Точно над работното бюро на Пиърс имаше диаграма на механизма на човешкия глас. И един цитат: „Езикът е нещо повече от реч.“ На бюрото му се виждаха и няколко книги от известния лингвист Ноам Чомски. Това, което си спомнях за този учен, бе, че предложил сложен биологичен компонент от езикова нагласа. Според него съзнанието представлявало съвкупност от умствени органи. *Мисля*, че това бе Чомски.

Запитах се какво общо има Ноам Чомски или диаграмата на механизма на човешкия глас, ако изобщо имаха нещо общо, с господин Смит или със смъртта на Изабела Кале.

Бях потънал в мислите си, когато бях рязко изтръгнат от тях от някакво силно *жужене*. Идваше откъм кухнята в другия край на коридора.

Знаех, че съм сам в апартаента и шумът ме стресна. Измъкнах глока от раменния кобур и тръгнах по тесния коридор. После затичах.

Влязох в кухнята с насочен напред пистолет и разбрах откъде идва *жуженето*. Бях взел със себе си лаптопа, който Пиърс бе оставил в хотела в Принстън. *Дали не го бе оставил нарочно? Като поредната нишка, за която да се хванем?* Беше се включил някакъв специален сигнал.

Да не ни изпраща някакво съобщение? Факс или гласова поща? Или пък да не би някой друг да изпраща съобщение на Пиърс? Кой ли пък ще е той?

Проверих първо гласовата поща.

Беше Пиърс.

Гласът му звучеше крепко, равно и почти успокояващо. Това бе глас на човек, който владее изцяло и себе си, и ситуацията. Бе някак

призрачен, като се имат предвид обстоятелствата — да го слушам сам в собствения му апартамент.

Доктор Крос — поне мисля, че на вас се обаждам, — това е съобщение като ония, които получавах, преследвайки Смит.

Разбира се, използвах съобщенията за заблуда, лично ги изпращах. Искан да заблудя полицията, ФБР. Кой знае, може би още изпитвам такова желание.

Както и да е — ето ви първото съобщение. Антъни Бруно, Бриел, Ню Джърси.

Защо не дойдете на брега да поплуваме заедно? Стигнахте ли до някакви изводи за Изабела? Тя е много важна за всички. Правилно е, че се намирате в Кеймбридж.

Смит/Пиърс

[1] Х. Л. Менкен (1880–1956) — американски публицист, автор на много философски трудове. — Б.пр. ↑

От ФБР веднага ми осигуриха хеликоптер, качих се на него от международното летище „Логън“ и поех за Бриел, Ню Джърси. Бях хукнал да гоня оня, що духа, и връщане назад нямаше.

През цялото време на полета бях погълнат от мисли за Пиърс, апартамента му, Изабела Кале, *техния* апартамент, неговото влечение към биологията и съвременната философия, Ноам Чомски. Не бях мислил, че е възможно, дори не бях го и сънувал, но Пиърс вече затъмняваше и Гари Сонежи, и Саймън Конклин. Презирах всичко, свързано с Пиърс. Това стана, след като видях снимките на Изабела Кале.

Извънземен — чужд?, написах аз в бележника, отворен в скута ми. *Той се идентифицира с дескриптор.*

Чужд? Отчужден? Отчужден от какво? Идилично детство в Калифорния. Не съвпада с нито един от психологическите портрети, използвани от нас. Той е оригинал. И тайно се радва на това, нали?

Никаква видима склонност към убийства, свързани с психологически мотив.

Убийствата изглеждат случайни и произволно избрани! Той се опива от собствената си оригиналност.

Доктор Санте, Саймън Конклин, а сега и Антъни Бруно. Защо тях? Конклин брои ли се?

Изглежда невъзможно да се предвиди следващият ход на Томас Пиърс. Следващото му убийство.

Защо отива на юг, към брега на Ню Джърси?

Дойде ми наум, че той е роден в крайморски град. Пиърс е израсъл близо до Лагуна Бийч в Южна Калифорния. Към дома ли се връща, фигуративно казано? Дали брегът на Ню Джърси не бе най-близкото за него понятие за дом, до който може да се приближи или до който смее да се приближи?

Вече разполагах с добра информация за живота му в Калифорния, преди да я напусне и да отиде на изток. Живее в ферма, недалеч от земите на известната Ървайн Ранч. Три поколения

лекари. Хубави, работни хора. Всичките му роднини бяха добре в социално отношение и никой от тях не вярваше, че Томас е способен на такива касапници и убийства, в каквито го обвинявахме.

Според ФБР господин Смит е неорганизиран, хаотичен, непредвидим, написах аз в бележника си.

Ами ако грешат? Тези данни ги имат от Пиърс. Именно Пиърс е създал господин Смит, а след това му е направил психопортрета.

Непрекъснато се връщах мислено в техния апартамент. Стаите бяха спретнати и подредени. В този дом се усещаше определено *организиран принцип*. Той гравитираше около Изабела — снимките ѝ, дрехите, дори шишенцата ѝ с парфюма си бяха останали по местата. В спалнята им още се носеше ароматът на „Л’Ер дьо Там“ и „Жьо Ревие“.

Томас Пиърс е бил влюбен в нея. *Пиърс е бил влюбен*. Това означаваше, че е изпитвал страст и чувства. Ето още едно нещо, в което ФБР грешеше. Той я е убил, защото си е помислил, че я губи, а не е могъл да го понесе. Дали Изабела е била единственият човек, влюбен някога в Пиърс?

В мозайката изведнъж се намести още едно парченце! Осени ме така внезапно, че го казах на глас:

— Сърцето и е набучено на харпун!

Той бе „пронизал“ сърцето ѝ! Исусе Христе! Ами че той си е признал още първото убийство! Той си е признал!

Оставил е нишка, но полицията не я е видяла. И какво още не виждахме? Какво е искал да ни покаже досега? Какво е представлявал „господин Смит“ вътрешно? И изобщо има ли нещо, което да представлява? Нещо символично? Артистично? Дали не измисляше нов език за нас, на който да се разбираме с него? Или беше нещо още по-просто? Той бе „пронизал“ сърцето ѝ. Пиърс искаше да бъде хванат. Хванат и наказан.

Престъпление и наказание.

Защо не можехме да го хванем?

Кацнах в Ню Джърси в пет следобед. Кайл Крейг ме чакаше. Беше се подпрял на калника на тъмносиня кола и пиеше бира направо от бутилката.

— Намерихте ли Антъни Бруно? — подвикнах му аз още отдалеч. — Намерихте ли тялото?

Господин Смит отива на морския бряг. Звучеше като заглавие на урок от учебник по английски.

Луната светеше достатъчно силно и Томас Пиърс уверено крачеше по дългата ивица меко проблясващ бял пясък на Пойнт Плезънт Бийч. Носеше труп, по-точно това, което бе останало от него. Бе натоварил Антъни Бруно на рамо.

Вървеше южно от популярния „Дженкинсънс Пайър“ и далеч по-новия „Сийкуейриъм“. Съоръженията на парка за развлечения бяха нагъсто струпани около плажната ивица. Малките, сивкави на лунната светлина сгради изглеждаха забравени и самотни.

Както винаги, в главата му звучеше музика — най-напред „Клъбланд“ на Елвис Костело, после „Соната за пиано № 21“ на Бетовен, а след нея — „Майко, майко“ на Треиси Бонъм. Жестокият звяр в него още не се бе смирил, ни най-малко дори, но поне имаше усещане за ритъм.

Беше четири без петнайсет сутринта и дори рибарите още не бяха излезли. До този момент бе видял само една полицейска кола. Полицията в този малък курортен градец беше кръгла нула.

Господин Смит срещу кийстоунските полицаи.

Целият район тук му напомняше за Лагуна Бийч, поне за туристическата му част. Представяше си малките магазинчета, пръснати по крайбрежния път, пълни с типично калифорнийски стоки — сандали „Флого“, неопренови ръкавици и костюми за подводно гмуркане, плажни ботуши, неможещата да бъде сбъркана с нищо друго миризма на паста за сърфове.

Бе силен — имаше телосложение на вършец физическа работа човек. Носеше Антъни Бруно на едното си рамо без никакво усилие. Бе изрязал всички жизненоважни органи и от него не бе останало кой знае колко. Антъни бе черупка. Нямаше сърце, черен дроб, черва, бели дробове и мозък.

Томас Пиърс се сети за продължаващото издирване от страна на ФБР. Прехвалените хайки на Бюрото бяха силно преувеличени —

носталгични спомени от времето на Джон Дилинджър и Бони и Клайд. Бе разбрал това от годините наблюдение върху дейността им, свързана с разкриването на господин Смит. Никога не биха хванали Смит, дори и за сто години.

ФБР винаги го търсеше там, където нямаше да го намери. Сега сигурно се бяха струпали по летищата, очаквайки вероятно той да поеме за Европа. Ами останалите непредвидими фактори в търсенето, като Алекс Крос например? Крос вършеше работа, дума да няма. Може би бе нещо повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Тъй или иначе, харесваше му мисълта, че и доктор Крос се е заел с тази работа. Обичаше състезанията.

Инертният товар на рамото му започваше да натежава. Беше вече почти сутрин, още малко и щеше да съмне. Нямаше да е никак хубаво да го хванат да влачи изкормен труп из Пойнт Плезънт Бийч.

Измина още около петдесетина метра и стигна до бялата вишка на спасителите. Качи се по скърцащите пречки на стълбата и настани трупа на седалката горе.

Тленните останки се виждаха от всички страни. Добра гледка. *Антъни беше нишка.* Ех, ако някой от хайката имаше дори съвсем малко мозък и го използваше правилно...

— Не съм извънземен — извика Пиърс силно, надвиквайки шума на вълните. — Разбирате ли? Аз съм човек. Абсолютно нормален. Аз съм точно като всички вас.

Това бе състезание на умове — Пиърс срещу всички нас.

Докато съм бил в апартамента му в Бостън, двама агенти от ФБР отишли да говорят със семейството на Томас Пиърс. Майката и бащата живеели още в същата ферма между Лагуна и Ел Торо, където отраснал Томас.

Хенри Пиърс работел като частен лекар и лекувал предимно фермерите от района. Живеел скромно и репутацията на семейството му била безупречна. Томас имал по-големи от него брат и сестра — лекари в Северна Калифорния, — които също били уважавани хора и лекували предимно бедните.

Нито един от хората, с които психолозите на ФБР разговаряли, не можел да си представи Томас като убиец. Винаги бил добър син и брат, способен ученик, имащ много приятели и нито един враг.

Томас Пиърс не се вписваше в психопортретите на нито един сериен убиец, с които бях запознат. Той беше оригинал.

„Безупречен“ бе най-често срещаната дума в рапортите на психолозите. Може би Пиърс не искаше да бъде безупречен.

Отново и отново преглеждах статиите и изрезките от вестниците за Пиърс от времето на жестокото убийство на Изабела Кале. Най-смущаващите хрумвания ги записвах на малки листчета пет на десет сантиметра и купчинката бързо растеше.

Лагуна Бийч — малко търговско градче на брега на океана. Някои части от него приличат на Пойнт Плезънт и Бей Хед. Дали Пиърс не е извършвал убийства и в Лагуна едно време? И сега болестта да се е проявила и на североизточното крайбрежие?

Бащата на Пиърс е лекар. Томас не е „изкарал“ до доктор Пиърс, но като студент медик е извършвал аутопсии.

Търси признаци на човешкото у себе си, когато убива? Изучава хората, защото се страхува, че самият той не притежава нищо човешко?

Записал е факултативно два предмета — биология и философия. Привърженик на лингвиста Ноам Чомски. Дали пък

политическите писания на Чомски не са го превключили на тази вълна? На лаптопа си играе на математически игри и на игри на думи.

Какво сме пропуснали да видим до този момент?

Какво пропусках да видя лично аз?

Защо Томас Пиърс убиваше всички тези хора?

Той беше „безупречен“, нали?

Пиърс открадна едно тъмнозелено БМВ кабриолет от скъпото, старомодно, но наистина прекрасно крайбрежно градче Бей Хед, Ню Джърси. На ъгъла на Ийст Авеню и Харис Стрийт — видно място — той задигна колата с лекотата на майстор джебчия по време на пиков час в метрото. Бе много добър, дори прекалено квалифициран, за да върши черна работа, но...

Подкара с умерена скорост на запад през Бриктаун към Гардън Стейт Паркуей. През цялото време слушаше музика — „Токинг Хедс“, Аланис Морисет, Мелиса Етъридж, „Блайнд Фейт“. Музиката му помагаше да *чуства нещо*. И винаги си е бил такъв, още от малък.

Час и четвърт по-късно той влезе в Атлантик Сити.

Въздъхна от удоволствие. Хареса му от пръв поглед — показната безвкусица, гниlostта, парцаливата греховност, бездушието, лъхаци от това място. Почувства се като „у дома“ и се запита дали генийчетата от ФБР са се сетили да свържат бреговата ивица на Джърси с Лагуна Бийч.

На влизане в Атлантик Сити той почти очакваше да види прекрасно поддържани зелени площи, спускащи се плавно към морето. Сърфисти, понесли сърфовете си под мишница към водата, плажен волейбол.

Но не, не, това тук бе Ню Джърси. Южна Калифорния, неговият истински дом, бе на хиляди километри оттук. Не биваше да ги бърка точно сега.

Регистрира се в „Балис Парк Плейс“. Качил се горе в стаята си, той започна да провежда телефонни разговори. Искаше да имитира някаква дейност. После застана пред прозореца и загледа как призрачните вълни на Атлантика достигат брега една след друга. Понататък по брега се виждаше „Тръмп Плаза“. Дръзко устремените в небето горни етажи на хотела, кацнали върху основната сграда, приличаха на готова за изстрелване космическа совалка.

Да, дами и господа, разбира се, че има модел. Как никой още не може да го разбере? Защо винаги оставаше неразбран?

В два през нощта Томас Пиърс изпрати на преследвачите още едно гласово съобщение: *Инес в Атлантик Сити*.

Да пукне дано! Едва бе минал половин ден, откакто бяхме открили трупа на Антъни Бруно, и той ни пращаше още едно съобщение. Вече бе убил следващата си жертва.

Тръгнахме веднага. Две дузини от групата се спуснахме към Атлантик Сити, молейки се да е още там, молейки се някоя на име Инес още да не е разфасована и „проучена“ от господин Смит и след това захвърлена като прочетен вестник.

Инес, Атлантик Сити — повтарях си аз непрекъснато наум. — *Не звучи ли като Изабела?*

Установихме се в офиса на ФБР, който бе само на няколко пресечки от стария Стийл Пайър и така наречения „Велик дървен път“. В толкова малък офис обикновено имаше не повече от четирима агенти. Специалността им бе организирана престъпност и хазарт и в Бюрото не ги смятаха за кой знае колко активни работари. Изобщо не бяха подготвени за появата на жесток и непредсказуем убиец, който съвсем доскоро сам е бил много добър агент.

Някой бе купил цял куп вестници и ги бе струпал на заседателната маса. Нюйоркските и филаделфийските вестникари бяха изпаднали в истерия:

ИЗВЪНЗЕМЕН УБИЕЦ ГАСТРОЛИРА ПО БРЕГОВЕТЕ НА ДЖЪРСИ

ОТБОР ЮНАЦИ ОТ ФБР В АТЛАНТИК СИТИ

**ЛОВЪТ ЗА ГОСПОДИН СМИТ: СТОТИЦИ ФЕДЕРАЛНИ АГЕНТИ СЕ ТРУПАТ ПО БРЕГОВЕТЕ
НА НЮ ДЖЪРСИ**

ИЗТЪРВАНО ЧУДОВИЩЕ ВИЛНЕЕ ИЗ НЮ ДЖЪРСИ

Дойде и Сампсън от Вашингтон. И той искаше да пипне Пиърс, както всеки от нас. Той, Кайл и аз работехме заедно, напъвахме мозъците си да познаем какъв ще бъде следващият ход на Пиърс/господин Смит. Сондра Грийнбърг от Интерпол също работеше с нас. Доста пътуване ѝ се бе насъбрало напоследък и около очите ѝ имаше тъмни сенки, но познаваше Пиърс и бе видяла всички убийства в Европа.

— Абе тоя да не страда от раздвоение на личността? — раздразнено попита по едно време Сампсън. — Смит и Пиърс.

Поклатих глава:

— Изглежда, винаги упражнява пълен контрол над действията и постъпките си. Създал е „Смит“, за да му послужи за някаква друга цел.

— Съгласна съм с Алекс — обади се от другата страна на масата Сондра. — Но каква е тази скапана цел?

— Каквато и да е, дава резултат — присъедини се и Кайл. — Кара ни да преследваме господин Смит из половината свят. И още го преследваме. Никой досега не се е ебавал с Бюрото по този начин.

— Дори и великият Хърбърт Хувър^[1]? — подметна Сондра и намигна.

— Е — омекна Кайл, — като истински психопат, Хувър сам по себе си е бил от класа и не се брои.

Станах и отново закрачих из стаята. Хълбокът ме болеше, но не исках никой да разбере. Щяха да ме изпратят вкъщи и щях да изпусна шоуто. Започнах да разсъждавам на глас — понякога помага:

— Опитва се да ни каже нещо. И го прави по много странен начин. *Инес*. Името ми напомня за Изабела. Мислите му са завладени от Изабела. Да бяхте видели апартамента в Кеймбридж. Снимките ѝ са навсякъде. Дали *Инес* не е някакъв заместител на Изабела? Дали Атлантик Сити не е някакъв заместител на Лагуна Бийч? Да не би да иска да каже, че отнася Изабела у дома? Защо да я отнася у дома?

Продължавах да бърбля, без да спирам — най-невероятни догадки, свободни асоциации, несигурност, страх, горчиво разочарование. Доколкото можех да преценя, нищо ценно не бе казано през целия ден, че и до късно през нощта, но кой ли пък би могъл да прецени точно?

Пиърс не направи друг опит да се свърже с нас. Повече гласови съобщения не постъпиха. Това малко ни изненада. Кайл се страхуваше, че той се е преместил и че ще продължава да се мести от място на място, докато съвсем не ни подлуди. Шестима останахме в офиса през цялата нощ и спяхме с дрехите кой където намери — по столове, по маси и дори направо на пода.

Крачех вътре из офиса и понякога излизах навън, опитвайки се да успокоя болките в стомашната си област.

Към каква логическа система се придържа? Господин Смит е негово създание, неговият мистър Хайд. Каква е задачата на господин Смит? Защо е тук? Крачех около офиса и от време на време си говорех на глас.

Инес Изабела ли е?

Сигурно не е толкова просто. Пиърс няма да седне да опростява нещата специално заради нас.

Инес не е Изабела. Има само една Изабела. Тогава защо продължава да убива отново и отново?

Открих, че съм стигнал до ъгъла на Парк Плейс и Бордуок и това накрая ме накара да се усмихна. *Монополи. Друга игра? За това ли става въпрос?*

Върнах се в офиса и дремнах малко. Но не достатъчно. Само няколко часа.

Пиърс бе тук.

Господин Смит също.

[1] 31-ият президент на САЩ — от 1929 до 1933 г. — е имал търкания с ФБР относно правомощията на създаденото през 1908 г. Бюро. — Б.пр. ↑

Равна, покрита тук-там с пясък, тук-там с трева местност — прекрасна комбинация за плаж — и така с километри. Яркото слънце, искрящите вълни, пяната, тихо близваща пясъка, гледката — платно тук, две-три по-нататък в далечината... Тези думи са написани за Атлантик Сити преди сто години от Уолт Уитман. Същите тези думи сега ги видях написани над един щанд за пица и хотдог. Уолт Уитман би се обърнал в гроба, ако можеше да разбере на какъв фон виси творчеството му.

Към десет часа станах и отново започнах да се разхождам из Атлантик Сити. Беше събота, времето бе слънчево и горещо, затова по плажа вече имаше доста хора.

Още не бяхме намерили Инес. Нямахме абсолютно никаква нишка, за която да се хванем. Дори не знаехме коя е!

Имах неприятното чувство, че Томас Пиърс ни наблюдава отнякъде или пък че всеки момент ще се сблъскам с него в съгъстващата се вече тълпа. Бях взел пейджъра с мен, в случай че решеше да се свърже с нас в офиса.

В момента просто нямаше какво да се прави. Пиърс/господин Смит владееше ситуацията и живота ни. Един побъркан владееше планетата. Така поне изглеждаше.

Спрях близо до Стипълчейс Пайър и хотел „Казино Ризорт“. Хората се плискаха щастливо в лениво разбиващите се вълни, без да ги е грижа за околния свят. Така и трябваше да бъде.

Дааа, точно така трябваше да бъде и това ми напомни за Джани и Деймън, за семейството ми, за Кристин. Ужасно ѝ се искаше да напусна тази работа и не я винях за това. Обаче не знаех дали ще мога да се разделя с полицейската работа. Запитах се защо е така. *Лечителю, излекувай се сам.* Може би някой ден щях да го направя.

Продължих разходката си по дървената алея и изведнъж от унеса ми рязко ме измъкнаха вибрациите на пейджъра върху крака ми. Спуснах се към най-близкия телефон и се обадох.

Пиърс бе оставил поредното съобщение. Кайл и Сампсън вече били излезли навън. Пиърс се намирал близо до Стийл Пайър. Казал, че Инес е с него! *Казал, че още можем да ги спасим!*

Наблегнал на множественото число.

Не трябваше да тичам така. Хълбокът ми започна да тупти и ме заболя адски. През живота си никога не съм бил толкова не във форма и усещането никак не ми харесваше. Чувствах се уязвим и безпомощен.

Накрая осъзнах — *аз се страхувам от Пиърс и от господин Смит.*

Докато стигна до Стийл Пайър, се задъхах и дрехите ми подгизнаха от пот. Разкопчах ризата, извадих я от панталона и се врязах в тълпата с разголени гърди. Проправях си път между тела в бански костюми, в къси бермуди и сламени шапки.

Гърдите и коремът ми бяха целите в марли и превръзки и сигурно съм приличал на току-що избягал от местното спешно отделение. Но дори и така беше много трудно да се стои под лъчите на палещото слънце. Един мъж мина край мен, помъкнал на рамо хладилната чанта със сладолед, подвиквайки непрестанно:

— Хайде на пързалката, хайде на шейничката!

Дали Томас Пиърс не ни гледа отнякъде и се смее? Спокойно можеше да бъде сладоледаджията, пък и който и да е друг в тази тълпа.

Засенчих очи с длан и заоглеждах плажа. Нататък в тълпата се виждаха полицаи и агенти от ФБР. В момента на плажа имаше поне около петдесет хиляди души. От близкия хотел се чуваше заглъхващото от време на време прозвънване на автоматите за игра.

Инес. Атлантик Сити. Исусе Христе!

Ненормален вилнее на свобода близо до известния Стийл Пайър.

Огледах се за Сампсън или Кайл, но не ги виждах никакви. Огледах се и за Пиърс, Инес и господин Смит.

Над тълпата се разнесе силен глас и аз се спрях като закован:

— *Говори ФБР!*

Гласът гърмеше от някакъв високоговорител. Вероятно от някой от хотелите или може би дори от местното радио.

— Говори ФБР — повтори Кайл Крейг. — По плажа има наши агенти. Оказвайте им сътрудничество, а също така и на полицията от Атлантик Сити. Правете това, което ви помолят. Няма причини за паника. Моля ви, помагайте на полицията.

Над огромната тълпа се възцари странно мълчание. Всички започнаха да се озъртат да видят дали около тях няма някой агент. Да, наистина *няма* причина за паника... докато не намерим Пиърс. Докато не го заварим да работи върху някого в тая огромна тълпа.

Запробивах си път към известния кей за забавления, където като малък наистина бях гледал прочутия гмуркащ се кон. Хората бяха застинали неподвижно в плитката вода, обърнали погледи към брега. Гледката ми заприлича на кадър от „Челюсти“.

Томас Пиърс владееше ситуацията тук.

Един черен белджет се завъртя на около седемдесет метра от брега. Втори хеликоптер се появи откъм североизток. Отначало се приближи към първия, но после се понесе към хотелския комплекс „Тадж Махал“. На вратите им успях да забележа заели позиция снайперисти.

Обаче и Томас Пиърс сигурно ги виждаше, а също и хората по плажа. Знаех, че наоколо по хотелите има разположени още снайперисти от ФБР, но Пиърс също би трябвало да го знае. Та нали беше от ФБР! Бе наясно какво се прави в такива случаи. Това бе неговото оръжие и той го използваше срещу нас. С успех.

Близко до кея настана някаква суматоха. Едни хукнаха натам, за да видят какво става, докато други полагаха всички усилия, за да се измъкнат колкото е възможно по-бързо оттам. Тръгнах напред.

Шумът от навалищата по плажа отново се засилваше. Някъде наблизко от нечий касетофон загърмяха „Ен Воуг“. Във въздуха се носеше миризма на захарен памук, бира и хотдог. Хукнах към Стийл Пайър, доколкото ми позволяваше тълпата.

Някъде напред ми се мярнаха Сампсън и Кайл. Наведени над нещо. *О, боже, не! Инес, Атлантик Сити!* Сърцето ми щеше да се пръсне.

Това никак не бе хубаво.

Тъмнокоса тийнейджърка хълцаше, подпряла глава на гърдите на по-възрастен мъж. Други зяпаха тъпо в трупата, непохватно покрит с плажни кърпи. Не можех да си представя по какъв начин се бе озовал там, но... ето че бе станало.

Инес, Атлантик Сити. Това трябваше да е тя.

Убитата жена бе с дълга, избеляла от слънцето руса коса и изглеждаше на над двадесет години. Трудно бе да се каже със сигурност. Кожата ѝ бе станала морава, а очите бяха хлътнали навътре в орбитите поради загуба на течност. Устните и основата на ноктите ѝ бяха бледи. Бе успял да поработи върху нея — ребрата и хрущялите бяха изрязани, откривайки на показ белите ѝ дробове, хранопровода, трахеята и сърцето.

Инес звучи като Изабела.

Пиърс знаеше това.

Той не бе взел сърцето на Инес.

До нея прилежно бяха подредени яйчниците и маточните ѝ тръби. Тръбите приличаха на чифт обеци в комплект с огърлица.

Изведнъж хората около нас започнаха да сочат към нещо над морето.

Извърнах се в указаната посока и също погледнах, засенчвайки очи с длан.

Откъм север, мързеливо полюшвайки се малко по-навътре от бреговата линия, се носеше малък самолет. Бе от онези, които фирмите наемат, за да им влачат във въздуха някаква реклама. Тук по-голямата част от дванадесет метровите плакати съдържаха реклама за местни хотели, ресторанти и казина.

Този не правеше изключение. Зад равномерно бръмчащата машина се вееше някакъв рекламен транспарант, чийто надпис с приближаването към нас ставаше все по-четлив. Не можах да повярвам на очите си. Бе поредното съобщение.

Господин Смит засега си отива. Помахайте му за довиждане!

Рано на другата сутрин си тръгнах към Вашингтон. Изпитвах нужда да бъда с децата, изпитвах нужда да спя в моето легло, да бъда далеч, далеч от Томас Пиърс и чудовищното му създание — *господин Смит*.

Инес се оказа компаньонка от една от местните фирми. Пиърс я извикал в стаята си в „Балис Парк Плейс“. Започвах да мисля, че Пиърс *вече намира интимност само с жертвите си*, но какво го караше да ги убива по такъв зверски начин? Защо Инес? Защо бреговете на Джърси?

Трябваше да избягам за няколко дни, дори за няколко часа, щом не ставаше за няколко дни. Добре поне, че вече не получавахме нови съобщения с места, към които отново да хукнем като луди.

Обадих се на Кристин от Атлантик Сити и я попитах дали е съгласна да дойде на вечеря със семейството ми. Тя каза, че много би се радвала. Щяла да дойде с гърмящи камбани. Това ми прозвуча като музика. Най-доброто лекарство, от което се нуждаех в момента.

Споменът за гласа ѝ бе с мен по целия път за Вашингтон. С гърмящи камбани.

Деймън, Джани и аз прекарахме цялата сутрин в трескави приготовления. Първо се отбихме да напазаруваме в „Ситронела“, а после и в „Джайънт“. *Veni, vidi, Visa*^[1].

Почти бях забравил Пиърс/господин Смит, което не ми пречеше да си нося пистолета в специален кобур на глезена.

В „Джайънт“ Деймън отиде да потърси къде може да намери тортила и двамата с Джани останахме сами. Знаех, че умира от нетърпение да бърби — имаше развито, понякога дори прекадено развито въображение, и няхах търпение да разбера какво ѝ е на ума.

Джани имаше за задача да бутне количката и металната ѝ дръжка бе на нивото на очите ѝ. Обърнала глава към лавиците на щанда, тя се взираше в изобилието хранителни стоки, обръщайки внимание на изгодните цени. Нана Мама я бе научила на тънката наука на пазаруването, а по-голямата част от сметките тя ги извършваше наум.

— Хайде сега, говори — казах аз. — Моето време е твое. Татко си е вкъщи.

— За днес — отвърна тя и ме погледна укорително.

— Не е лесно да си зелен — забелязах, използвайки една стара наша парола от репликите на най-известната жаба в света — Кърмит.

Тя я отмина с безразлично свиване на раменете. Дааа, примирието нямаше да бъде лесно.

— Сърдите ли ми се вие двамата с Деймън? — попитах аз с възможно най-примирителен тон. — Кажи ми истината, маце!

Тя омекна малко.

— О, не е само това, тате. Ти се стараеш колкото можеш — каза тя и най-сетне погледна към мен. — Опитваш се, нали? Просто е много трудно, когато те няма вкъщи. Самотно ми е без теб. Не е същото, когато те няма.

Поклатих глава, усмихнах се и се запитах откъде ли ѝ идват такива мисли в главата. Нана Мама се кълнеше, че Джани си имала собствено мнение.

— Харесват ли ти плановете ни за вечеря? — попитах, внимателно опипвайки почвата.

— О, абсолютно! — разцъфтя тя изведнъж. — Това не е никакъв проблем. Много обичам гости за вечеря.

— А Деймън? Как приема гостуването на Кристин довечера? — попитах аз довереничката си.

— Малко го е страх, защото тя е директорка на училището ни. Но се сдържа. Знаеш го Деймън. Мъжко момче.

Кимнах:

— Знам го. Значи вечерята не е проблем? А теб не те ли е малко страх?

Джани поклати глава:

— Ами! Не е това. Една вечеря не може да ме изплаши. Вечерята си е вечеря.

Ама че умница! И толкова деликатна за възрастта си. Все едно че разговарях с възрастен човек. Вече бе поет и философ на всичкото отгоре. Много ми харесваше това у нея.

— Трябва ли непрекъснато да го гониш? — попита тя. — Тоя глупак господин Смит... Ама какво ли те питам. Трябва, разбира се — отговори си тя сама.

Повторих нейната реплика отпреди малко:

— Старая се колкото мога.

Джани се вдигна на пръсти. Наведох се ниско надолу, но не толкова, колкото друг път. Тя проточи вратле и ме целуна шумно по бузата.

— Бууум! — надникна Деймън иззад ъгъла на щанда.

Главата му бе обрамчена от цяло червено-бяло-синьо море от бутилки и кутии пепси. Дръпнах го към нас и го целунах по бузата. Целунах го по главата и го притиснах към себе си така, както правеше с мен баща ми много, много отдавна. Цял спектакъл направихме с нашите прегръдки и целувки в средата на пътеката между щандовете. Прекрасен спектакъл.

Божичко, колко ги обичах двамата и каква дилема представляваше тази моя обич. Глокът на глезена ми тежеше цял тон и сякаш ме пареше по крака. Искаше ми се да го махна и никога вече да не го сложа.

Знаех обаче, че няма да го направя. Томас Пиърс още бе на свобода, а също и господин Смит, и всички останали. Поради някаква причина смятах, че именно аз съм този, който трябва да ги хване, така че животът да стане по-безопасен за всички.

— Тате, слез на земята — смръщи гладкото си челце Джани. — Виждаш ли? Пак отлетя нанякъде. При господин Смит, нали?

[1] Дойдох, видях, платих с „VISA“ — перифраза на крилатата латинска фраза „Дойдох, видях, победих“. — Б.пр. ↑

Кристин може да те спаси. Ако изобщо някой може, ако изобщо е възможно да бъдеш спасен на този етап от живота ти.

Някъде около шест и половина същата вечер отидох да я взема от Мичълвил. Хълбокът отново ме болеше и се чувствах разнебитен, но за нищо на света не бих се отказал от това.

Отвори ми вратата, облечена в ярка лятна рокля с цвят на мандарина и еспадрили с високи токчета. И както винаги, изглеждаше малко над върха. На рамото ѝ се мъдреше украшение с мънички камбанки. Ама тя *наистина* щеше да бие камбаните.

— Камбани — казах аз с усмивка.

— И още как. Да не помисли, че си правя майтап?

Обхванах я в прегръдките си направо на входа, заобиколени от цъфналата в червено и бяло арка от рози пред вратата. Притиснах Кристин силно към себе си и се зацелувахме.

Целият потънах в сладките ѝ нежни устни, в ръцете ѝ. Дланите ми литнаха към лицето ѝ, пръстите лекичко погалиха скулите ѝ, носа, очите.

Шокът от близостта ме разтърси и мисълта ми забуксува на едно място. Господи, от колко време ми е липсвало това чувство!

Отворих очи и видях, че ме гледа. Имаше най-изразителните очи, които съм виждал.

— Обичам начина, по който ме прегръщаш, Алекс — прошепна тя, но очите ѝ говореха много повече. — Обичам да ме галиш така.

Без да спираме да се целуваме, двамата отстъпихме навътре и затворихме вратата.

— Имаме ли време? — засмя се тя.

— Шшшт. Само луд би казал, че нямаме. А ние не сме луди.

— Разбира се, че сме.

Ярката рокля се свлече на земята. Приятно ми бе да докосвам ефирната материя, но далеч по-приятно бе да плъзгам пръсти по голата ѝ кожа. Изпитвах странното чувство, че вече съм бил тук с нея, може

би насън. Като че ли много отдавна съм си представял този момент и ето че той се сбъдваше.

Тя ми помогна да сваля дълбоко изрязания й бял сутиен. След това се преборихме и с бикините — четири ръце, работещи трескаво, пречейки си една друга от бързане. И след това изведнъж се оказахме голи, с изключение на огърлицата, проблясваща с опалови пламъчета около шията й. Спомних си една поема, нещо за магията в голите тела на двама влюбени, как започвала с мек проблясък на бижу или нещо подобно. Бодлер? Захапах я нежно за рамото. Тя отвърна.

Толкова бях възбуден, че ме заболя, но болката бе изящна, болката разполагаше със своя собствена дива мощ. Обичах тази жена — тя ме възпламеняваше с лекота, с всеки милиметър от себе си.

— Знаеш ли — прошепнах задъхано, — ти май малко ме подлудяваш.

— О! Само малко?

Плъзнах устни надолу по гърдите, по корема й. Ухаеше съвсем леко на парфюм. Зацелувах я между краката и тя започна тихо да простенва името ми, а след няколко секунди вече не толкова тихо. Проникнах в Кристин така, както се бяхме облегнали на кремавата стена в хола и като че ли искахме да *потънем* в нея.

— Обичам те — прошепнах аз.

— Обичам те, Алекс.

Тя бе силна, нежна, грациозна — всичкото това накуп. Танцувахме, и то не в преносния смисъл на думата. Наистина танцувахме.

Обичах музиката на гласа й, тихите стенания, мелодията, която пееше винаги когато бе с мен в такова положение.

После и аз запях с нея. Гласът ми дойде за първи път от толкова години насам. Нямам представа колко време прекарахме така. Времето нямаше нищо общо тук. Понякога то бе вечно, а понякога — толкова реално и прекрасно съвпадащо с действителността.

Двамата с Кристин плувахме в пот. Дори стената зад гърба ми бе мокра и хлъзгава. Бясната езда в началото, задъханите тласъци напред и назад бяха преминали в по-бавен ритъм, който обаче бе дори още по-силен. Осъзнавах, че животът наистина е стерилен без страсти от такъв вид.

Движенията ми вътре в нея едва се усещаха. Тя се стегна около мен и ми се стори, че усещам ръбчетата ѝ. Потънах още по-дълбоко в нея и Кристин като че ли се възпламени. Започнахме трескаво да се притискаме, да се тласкаме един в друг, мъчейки се да се допрем с всяка точка от телата си. Потреперихме и това сякаш ни доближи още повече.

Кристин свърши с продължителен стон и миг след това я последвах и аз. Танцувахме и пеехме. Усетих как се сталям в Кристин и двамата зашепнахме да, да, да, да, да, да. Никой не би могъл да ни пипне тук — пито Томас Пиърс, нито който и да е друг.

— Хей, казах ли ти, че те обичам?

— Да, но искам пак да ми го кажеш.

Децата са много по-умни, отколкото смятаме. Децата знаят кажи-речи всичко и понякога го научават дори преди нас.

— Ама вие двамата *закъсняхте*! Да не сте спугали гума? — пожела да узнае Джани, когато двамата с Кристин застанахме на прага. — Или сте се мляскали някъде?

Говореше понякога такива глупости и знаеше, че ще ѝ се размине. Знаеше го и никога не пропускаше шанса да изтърси нещо.

— Мляскахме се — отвърнах. — Доволна ли си сега?

— Да, доволна съм — усмихна се Джани. — Всъщност дори никак не сте *закъснели*. Точно навреме сте. Идеално сте пресметнали.

Вечеря с Нана и децата за мен не бе просто отпускане. Бе прекрасно и приятно прекарано време. Ето на това казвам да си бъдеш *вкъщи*.

Всички участвахме в подреждането на масата, поднесохме храната, после седнахме и започнахме да се храним. Яденето бе филе от риба меч, картофено пюре в миди, пресен грах и маслени бисквити. Всичко се сервираше димящо, изкусно приготвено от Нана, Джани и Деймън. За десерт Нана бе приготвила световноизвестния си лимонов кейк. Специално в чест на Кристин.

Мисля, че простата — и в същото време сложна дума, която търсех, бе *радост*.

Бе толкова лесно да се види в очите на хората около масата. Виждах я в блестящите, бликащи от живот очи на Нана, Деймън и Джани. Вече я бях видял в очите на Кристин. Наблюдавах я през цялото време на вечерята и ми дойде наум, че тя би могла да бъде известна дама във Вашингтон, да бъде всичко, каквото си поиска. Но тя бе избрала да бъде учителка и аз я обичах за това.

Разказвахме си истории, случили се в семейството преди много години, истории, които винаги се повтарят в такива случаи. Нана през цялото време сияеше от жизненост. Даде ни един добър съвет за остаряването: „Ако не можеш да си спомниш, забрави го.“

По-късно аз посвирих малко на пианото, попях ритъм енд блус. Джани не можа да се сдържи да не се изфука и изтанцува джазирана версия на кейкуока. Даже и Нана бе въввлечена в танца, протестирайки: „Ама аз не мога, наистина не мога“ — и въпреки това танцуваше без грешка.

Един момент, една картина от тази нощ се е запечатала в съзнанието ми и ще си остане там до сетния ми час. Бе малко след като бяхме привършили с вечерята и почиствахме кухнята. Аз миех чиниите и тъкмо посягах за нова чиния, когато се спрях като закован с увиснала във въздуха ръка.

Джани се бе сгушила в прегръдките на Кристин и двете изглеждаха прекрасно. Нямах представа как се е озовала там, но двете с нея щастливо се смееха на нещо и всичко изглеждаше толкова естествено и истинско. Разбрах, както никога преди това не ми бе ставало толкова ясно, че на Джани и Деймън ужасно им липсва майка.

Радост — да, това бе думата. Толкова лесно да я изговориш и толкова трудно да я намериш в живота.

Сутринта обаче трябваше да отида на работа.

Още бях драконоубиецът, нали?

Заклучих се за околния свят, за да мога да посветя мислите си на Томас Пиърс и господин Смит.

Изразих някои предположения пред Кайл Крейг относно ходовете, които Пиърс би могъл да предприеме, както и предпазните мерки, които би му хрумвало да вземе. Апартаментът му в Кеймбридж бе поставен под наблюдение. Екип агенти бе пратен да наблюдава и дома на родителите му край Лагуна Бийч, а една група бе изпратена дори на гроба на Изабела Кале.

Пиърс е бил страстно влюбен в Изабела Кале! За него тя е била единствена! Изабела и Томас Пиърс! Това бе ключът — страстната любов на Пиърс към нея.

Той страда от непоносимо чувство за вина, написах аз в бележника си.

Ако хипотезата ми е правилна, тогава какво ни се изплъзваше?

Екип психоаналитици от ФБР в Куонтико се опитваха да разрешат проблема на хартия. Всички те бяха работили в тясно сътрудничество с Томас Пиърс в отдел „Психология на поведението“. Абсолютно нищо в миналото на Пиърс не съвпаднаше с това на психопатите убийци, с които бяха работили преди това. Пиърс никога не е бил тормозен — нито физически, нито сексуално. В миналото му не присъстваше никакво насилие. Поне никой не знаеше да е имало. Нямахме никакви признаци, ни най-малък намек за лудост, във всеки случай не и до момента, когато е избухнал като бомба. *Той беше уникал.*

Никога не бе имало такова чудовище като него. Никакъв precedent.

Написах: Томас Пиърс е бил дълбоко влюбен. Ти също си.

Какво би означавало да убиеш единствения човек на света, когото обичаш?

Не можех да изпитам съчувствие, дори някакво подобие на клинично съчувствие към Пиърс. Презирах него и жестоките му и хладнокръвни убийства повече, отколкото тези на всеки друг убиец, с когото си бях имал работа, дори и тези на Гари Сонежи. Кайл Крейг и Сампсън изпитваха подобни чувства, а също и добрите хора от отдел „Психология на поведението“. Този път ние бяхме в състояние на ярост. Ние бяхме обхванати от идеята фикс да спрем Пиърс. Дали не използваше именно това, за да ни вади душите?

През следващия ден отново останах да работя вкъщи. Заключих се горе само с компютъра, няколко книги и бележника ми със схемите на местопрестъплението. Единствената почивка, която си позволих, бе да откарам Деймън и Джани на училище и след това набързо да закуся с Нана.

— Правилно ли ще бъде, ако кажа, че не би искал да обсъждаш това убийство с мен? — попита ме тя по едно време.

— По-скоро бих разговарял с теб за времето или за каквото кажеш. Колко хубава е градината ти. Каква хубава прическа имаш.

— Всички ние много харесваме Кристин, Алекс. Тя ни събра очите. Казвам ти го, в случай че искаш да го знаеш, но си забравил да попиташ. Тя е най-хубавото нещо, което ти се е случвало след Мария. Така че какво смяташ да правиш? Какви са плановете ти?

Обърнах очи към тавана отчаяно, но се усмихнах на тази офанзива на Нана, предприета толкова рано сутринта.

— Първо ще приключа с тази вкусна закуска, която си приготвила. После имам малко работа горе. Така добре ли е?

— Не бива да я губиш, Алекс. Не прави това — посъветва ме и в същото време ме предупреди Нана. — Но ти естествено няма да слушаш грохналата старица. Какво разбирам аз от такива работи, а? Умея само да готвя и да чистя.

— И да дрънкаш — добавих аз с пълна уста. — Не забравяй дрънкането, старо.

— Това не е просто дрънкане, умнико. А задълбочен психологически анализ, понякога за повдигане на самочувствието ти. Понякога за мъдър съвет, обоснован от дългогодишен опит.

— Имам план, не се притеснявай — отвърнах аз и изоставих темата.

— Дано да е сполучлив — предпочете Нана да има последната дума. — Алекс, ако я изгубиш, никога няма да можеш да го преживееш.

Разходката с децата и дори разговорът с Нана ме оживиха. Чувствах се бодър и отпочинал.

Бях започнал да покривам стените на спалнята със забележки и теории, а също така и *наченки на теории* относно Томас Пиърс. Цялата ми стая бе набодена с хартийки. Ако някой я видеше, сигурно щеше да си каже, че знам какво върша, обаче противно на общоприетото мнение, външният вид почти винаги лъже. Имах хиляди нишки и все пак нито една конкретна.

Спомних си какво бе написал господин Смит в едно от съобщенията си до Пиърс, което Пиърс бе предал на ФБР: *Богът в нас е този, който измисля законите и може да ги променя. А бог е вътре в нас.*

Думите ми звучаха познато и най-накрая разбрах откъде са. Цитатът бе от Джоузеф Кембъл, американския митолог и фолклорист, преподавал в Харвард, когато Пиърс е бил студент там.

Опитвах различни подходи към загадката. Имаше две неща, които привличаха вниманието ми.

Първо. Пиърс се интересувахе от лингвистика. Бе изучавал тази наука в Харвард. Възхищавал се е от Ноам Чомски. Значи го интересуват и езикът, и думите.

Второ. Пиърс бе изключително организиран. Бе създал лъжливото впечатление, че господин Смит е неорганизиран. Нарочно бе подвел ФБР и Интерпол.

Пиърс е оставял неща, за които да се хванем от самото начало. Някои от тях бяха очевидни.

Той иска да бъде хванат. Тогава защо не се спре сам?

Убийство. Наказание. Дали Томас Пиърс не наказва сам себе си, или наказва всички останали? Тъй или иначе, в момента май наказваше единствено мен. И може би си го заслужавах.

Някъде към три часа отново зарязах работата и отидох да взема Деймън и Джани от училище. Не че имаха нужда някой да ги води до къщи. Просто адски ми липсваха. Исках непрекъснато да ги виждам, да ги усещам кран мен.

Освен това главата започваше да ме цепи и исках да се поразведрия, да се откъсна за малко от работата си.

Видях Кристин в двора на училището. Бе заобиколена от деца. Спомних си, че самата тя искаше да има деца. Изглеждаше толкова щастлива, а виждах, че и на децата им харесва да са с нея. На кого ли не би му харесало. Изглеждаше толкова естествена, въртейки въжето за скачане и облечена в тъмносин делови костюм.

Усмихна се, като ме видя да се приближавам през пълния с деца двор. Усмивката ѝ стопли сърцето ми, а също и някои други места.

— Виж ти кой излязъл да глътне малко чист въздух — възкликна тя.

— Когато бях в гимназията — започнах, докато тя продължаваше да върти въжето, — си имах приятелка. Беше през първата и втората година.

— Ммммм. Хубава и ревностна католичка. С бяла блузка, плисирана поличка и обувки без токове.

— Беше много хубава. Всъщност тя сега е ботаничка. Разбираш ли, хубава. Ходех пеша чак до Саут Карълайна Авеню само за да я видя за няколко минутки как излиза от училище. Бях направо отнесен.

— Сигурно обувките без токове са ти повлияли. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че пак си отнесен? — засмя се Кристин.

Децата едва ли разбираха какво си говорим, но и те се засмяха заедно с Кристин.

— Аз съм нещо повече от отнесен. Отвян съм.

— Ами че това е много хубаво — каза тя, продължавайки да върти въжето и да се усмихва на децата, — защото и аз съм така. И когато този твой случай приключи, Алекс...

— Каквото кажеш. Само думичка казваш и е готово.

Очите ѝ заблестяха по-силно от обикновено.

— Един уикенд далеч от всичко. Може би в някой селски мотел или което и да е затънтено място.

Ужасно ми се искаше да я грабна и да я притисна в прегръдките си. Да я грабна и да я покрия с целувки направо тук, пред очите на

децата, но това даже не биваше да си го помислям.

— Става — отвърнах твърдо. — Давам дума.

— Ще ти напомня, не се бой. *Отвян*, а? Харесва ми. Да видим къде ще ни отвее вятърът през уикенда.

Върнал се обратно вкъщи, работих по случая с Пиърс, докато стана време за вечеря. Хапнах набързо един хамбургер с грахово пюре заедно с Нана и децата. После Нана ми отрязва малко от кекса, след което отново се оттеглих в стаята си. Добре нахранен, но изпитващ дълбоко недоволство.

Нямаше как да го избегна — бях обезпокоен. Томас Пиърс може би се е нахвърлил върху друга жертва. Може би в момента планира следващата си „аутопсия“. Можеше всеки момент да изпрати ново съобщение.

Препрочетох бележките, разлепени по стените в стаята ми. Отговорът като че ли бе на върха на езика ми и това ме побъркваше. Животът на хората висеше на косъм.

Той бе „пронизал“ сърцето на Изабела Кале.

Апартаментът в Кеймбридж бе превърнат от него в светилище в нейна памет.

Той се бе върнал „у дома“, когато отиде на Пойнт Плезънт Бийч. Имахме възможност да го хванем там, ако бяхме достатъчно находчиви, ако бяхме поне толкова добри, колкото него.

Какво пропускахме? ФБР и аз.

Поиграх си още малко с думите, подхванати като нишки.

Той винаги „пронизва“ жертвите си. Питам се дали не е импотентен, или се е превърнал в такъв, неможещ да има сексуална връзка с Изабела.

Господин Смит работи като доктор — нещо, което Пиърс почти е — нещо, което баща му и роднините му са. Той е претърпял неуспех като лекар.

Легнах си рано, около единадесет, но не можах да заспя. Май просто исках само да опитам да се изключа от работата, но не се получава. Накрая вдигнах телефона и се обадох на Кристин. Говорихме си близо час. Докато я слушах и се наслаждавах на музиката на гласа ѝ, не можех да не се сетя за Томас Пиърс и за Изабела Кале.

Пиърс е бил влюбен в нея. Маниакално влюбен. Какво би станало, ако загубех Кристин в този момент? Какво е станало с Пиърс след убийството? Полудял ли бе?

След като затворих, отново се върнах към случая. По едно време си помислих дали неговият модел не може да бъде отнесен към нещо, свързано с Омировата „Одисея“. В края на краищата той се отправяше към дома след серия от трагедии и нещастия, нали? *Не, не беше това.*

Какъв, по дяволите, бе ключът към постъпките му? Ако искаше просто да ни побърка, действаше без грешка.

Започнах да си играя с имената на жертвите, започвайки от Изабела и завършвайки с Инес. Целият цикъл започва с *I* и завършва на *I*^[1]. Пълен кръг. Или кръгове? Хвърлих поглед към часовника на бюрото — беше почти един и половина среднощ, но въпреки това продължих.

Написах *I*.

I? Означаваше ли това нещо? Би могло да бъде някакво начало. Личното местоимение *I*^[2]? Опитах няколко комбинации с буквите от имената.

I-S-U... R

C-A-D...

I-A-D...

Написах следващата комбинация — IMU — и се спрях. Вперих поглед в листа. Спомних си думата „пронизва“, очевидността ѝ. Най-простата игра на думи.

Isabella, Michaela, Ursula. Това бяха имената на първите три жертви. *Исусе Христе!*

Прегледах имената на всички останали жертви по реда на убийствата им. Гледах собствените, средните и фамилните имена. Започнах да ги разбърквам, мъчейки се да ги наглася. Сърцето ми бясно биеше. Тук определено имаше нещо. Пиърс ни бе оставил още нещо, за което да се захванем — всъщност цяла серия от нишки, ако трябва да съм точен.

И през цялото време е било пред очите ни. Никой не е могъл да го забележи, защото убийствата на Пиърс не следваха никакъв модел. Но Пиърс сам бе подхвърлил тази теория.

Продължих да пиша, използвайки или собственото, или средното, или фамилното име на жертвите. Започнах с IMU. После

дойдоха R — Robert, D за Dwyer. А имаше ли някакъв подмодел за избора на името? Би могло да бъде аритметична прогресия.

Томас Пиърс е искал да го хванат! Но след това нещо се е променило. Започнал е да се колебае. Защо?

Хвърлих поглед на това, което бях направил.

— Кучи син! — промърморих изумено. — И това ако не е цял ритуал...

I	Isabella Calais
M	Stephanie Michaela Apt
U	Ursula Davies
R	Robert Michael Neel
D	Brigid Dwyer
E	Mary Ellen Klauk
R	Robin Anne Schwartz
E	Clark Daniel Ebel
D	David Hale
I	Isadore Morris
S	Theresa Anne Secrest
A	Elizabeth Allison Gragnano
B	Barbara Maddalena
E	Edwin Mueller
L	Laurie Gamier
L	Lewis Lavine
A	Andrew Klauk
C	Inspector Drew Cabot
A	D-r Abel Sante
L	Simon Lewis Conklin
A	Anthony Bruno
I	Inez Marquez
S?

Четено вертикално, се получаваше:

I MURDERED ISABELLA CALAIS^[3].

Беше го направил толкова лесно за нас. Започнал е да ни измъчва още от самото начало. Пиърс е искал да го спрат, искал е да го хванат. Тогава защо, по дяволите, не се е спрял сам? Защо е продължавал да убива жертвите си една след друга?

АЗ УБИХ ИЗАБЕЛА КАЛЕ.

Самите убийства представляваха изповед, признание и Пиърс вероятно вече привършваше. И тогава какво щеше да стане? И кой беше този с *S*?

Самият Смит? Това S Smith ли означаваше?

Дали нямаше символично да убие Смит? Тогава господин Смит щеше да изчезне завинаги, така ли?

Обадих се първо на Кайл Крейг и след това на Сампсън и им разказах какво съм открил. Вече минаваше два среднощ и никой от двамата не се зарадва особено, като чу гласа ми, нито пък новините. Нямаха представа какво да правят с тази бърканица от думи и букви, но работата бе там, че и аз не знаех.

— Не съм сигурен какво ни дава това — промърмори сънливо Кайл. — Какво доказва това, Алекс?

— И аз не знам. Все още. Но ни казва, че ще убие някой, чието първо, второ или трето име започва с *S*.

— Джордж Стийнбреньър — промърмори Кайл, прозявайки се шумно. — Стром Търмонд. Стинг.

— О, я си лягай!

В главата ми бе бъркотия и за сън и дума не можеше да става. Почти очаквах Пиърс да изпрати още едно съобщение. Той ни се подиграваше. Още от самото начало.

Исках и аз да му изпратя едно. Може би трябваше да вляза във връзка с него чрез вестниците или телевизията? Трябваше да изоставим отбраната и сами да атакуваме.

Лежах в тъмното и гледах тавана. Може ли това *S* да означава *Smith*, питах се непрекъснато. Главата започна да ме цепи. Отдавна бях минал точката на изтощението. Малко по малко се унесох в сън. Започнах да падам от някакъв ръб и тъкмо да се търкулна, се хванах за... леглото и се събудих.

И рязко седнах. Бях вече напълно буден.

— *S* не означава *Smith*.

Вече знаех кой е този *S*.

[1] На английски имената и на двете започват с I. Тук и по-нататък всички имена са дадени с английския им правопис. — Б.пр. ↑

[2] Аз. На английски се пише винаги с главна буква — Б.пр. ↑

[3] Аз убих Изабела Кале. — Б.пр. ↑

Томас Пиърс бе в Конкорд, Масачузетс.

Господин Смит също бе тук.

Най-сетне бях вътре в главата му.

Двамата със Сампсън вече бяхме заели позиция в уютна и живописна странична уличка, близо до дома на доктор Мартин Строу — бившия любовник на Изабела. *Martin Straw* беше този *S* в загадката.

ФБР бе заложило капан в къщата. Този път нямаше голям брой агенти. Страхуваха се да не би Пиърс да научи по някакъв начин. Кайл Крейг се страхуваше и от сянката си и имаше основателна причина. Или зад това се криеше още нещо?

Чакахме цялата сутрин и навлязохме в ранния следобед. Конкорд бе малко, затворило се в черупката си градче, което сякаш остаряваше бавно и неусетно. Къщите на Торо^[1] и Алкът^[2] бяха някъде наблизо. Като че ли всяка втора къща имаше исторически изглеждаща табелка с гравирани дата на нея.

Чакахме Пиърс да се появи. Чакахме и чакахме. Времето се точеше едва-едва. Може и да съм сбъркал с това *S*.

Най-сетне радиото оживя и гласът на Кайл каза:

— Засякохме Пиърс. Той е тук. Но нещо не е наред, Алекс. Връща се обратно към шосе номер две. Явно не отива към доктор Строу. Сигурно е видял нещо, което не му е харесало.

Сампсън впери поглед в мен.

— Казах ти, че е много внимателен. Страхотен инстинкт. Ама той *наистина* е марсианец, Алекс.

— Видял е нещо — казах. — Добър е, както Кайл винаги е твърдял. Знае как действа Бюрото и е забелязал нещо.

Кайл и екипът му искаха да оставят Пиърс да влезе в къщата на доктор Строу и тогава да го заловят. Самият доктор Строу, жена му и децата бяха изведени от къщата. Трябваше да съберем твърди улики срещу Пиърс — колкото повече, толкова по-добре. Спокойно можехме да загубим делото, ако откараме Томас Пиърс пред съда без тях. Като нищо щяхме да го загубим.

Късовълновата радиостанция отново пропука:

— Насочва се към шосе две. Нещо го е подплашило. Той бяга!

— И той има късовълново радио! Всичко чува! — Грабнах микрофона и предупредих Кайл и останалите: — Никакви разговори по радиото! Пиърс ни чува. И така ни е открил.

Запалих колата и излетях с пълна газ от уличката. Хвърлих се в натовареното движение по Лоуъл Роуд с близо сто километра в час. Бяхме по-близо до шосе 2 от всички останали. Може би щяхме да успеем да отрежем пътя за отстъпление на Пиърс.

Разминахме се с блеснало със сребърния си металик БМВ. Жената зад волана бе натиснала клаксона и нещо извика по нас. Не й се разсърдих. Сто километра в час бе твърде опасна скорост по тесния градски път. Действието отново започваше да се развива бясно, изплъзвайки се от контрол заради прищявката на един откачен.

— Ето го! — извика възбудено Сампсън.

Колата на Пиърс се носеше към центъра на Конкорд — разбира се, най-гъсто населеното място в града. Караше с много висока скорост.

Минавахме като вихър покрай къщи в колониален стил, после се заредиха магазинчета и най-накрая приближихме Монюмънт скуеър. Мярна ми се кметството, след него хотел „Конкорд“, веднага след това пътеуказател за шосе 62... и още един за шосе 2.

Колата ни се люшкаше покрай останалите автомобили в движението по главната улица на малкото градче. Около нас пищяха спирачки, свиреха клаксони, разярени шофьори съвсем основателно крещяха подире ни.

Сампсън бе затаил дъх. Аз също. Имаше една шега за чернокожи шофьори, които можело да бъдат спирани в населени места, без да им се дава обяснение. Така нареченото нарушение КЧС. Каране в черно състояние. А ние карахме вече близо със сто и десет, и то в чертите на града.

Префучахме през центъра на града по Уолдън Стрийт, после отново поехме по Лоуъл Роуд, приближавайки се към магистралата.

С жестоко поднасяне на задницата аз излетях на шосе 2 и замалко не изгървах управлението. Оправих колата и отново натиснах педала до ламарината. Това беше нашият най-добър шанс да заловим

Пиърс и вероятно последният. Малко пред нас Пиърс сигурно си мислеше същото.

Стрелката вече наближаваше сто четиридесет и пет и останалите коли ги задминавах така, сякаш бяха спрели. Тъндърбърдът на Пиърс сигурно се носеше с около пет километра по-бавно.

— Настигахме го това скапано копеле! — ревна до мен Сампсън. — Ще пипнем гадината!

Стигнахме дълбока шахта и колата за миг литна във въздуха, после с трясък се приземи обратно. Хълбокът ми писна от болка. Ударих си и главата в тавана. Сампсън непрекъснато крещеше в ухото ми, че сме щели да пипнем Пиърс.

Виждах тъмния му тъндърбърд да криволичи и да се носи напред. Разделяха ни само две дължини.

Той умее да планира — напомних си аз. — *Може да е предвидил и това.*

Най-сетне го настигнах и подкарах редом с него. И двете коли се носеха с около сто и четиридесет. Пиърс хвърли за миг поглед към нас.

Чувствах се със странно приповдигнат дух. Адреналинът с рев се носеше из кръвта ми. *Може би този път го пипнахме.* За секунда-две бях откачил също като Пиърс.

Пиърс отдаде чест с дясната ръка.

— Доктор Крос — извика той през отворения прозорец, — най-сетне се срещнахме.

[1] Хенри Дейвид Торо (1817–1862) — виден американски публицист и писател. — Б.пр. ↑

[2] Еймъс Бронсън Алкът (1799–1888) — известен философ — утопист, ревностен аболиционист и новатор в образователната система. — Б.пр. ↑

— *Знам за санкцията на ФБР!* — надвика Пиърс шума на вятъра и рева на двата двигателя. Изглеждаше хладен, спокоен и абсолютно невъзмутим от обстановката. — Хайде, Крос. Искам да го направиш. Премахни ме, Крос!

— Няма никаква заповед за санкция! — викнах аз в отговор. — Спри! Никой няма да те застреля.

Пиърс се ухили с най-добрата си усмивка на убиец. Русата му коса бе вързана на стегната опашка. Беше си вързал черна папийонка. Приличаше на преуспяващ адвокат, собственик на магазин, доктор. Док.

— *Защо мислиш, че ФБР докара толкова малък екип?* — извика той. — Премахни, без оглед на обстоятелствата! Попитай приятеля си Кайл Крейг. Точно затова искаха да вляза *вътре* в къщата на Строу!

С Томас Пиърс ли говорех?

Или с господин Смит?

И изобщо имаше ли вече някаква разлика?

Той отметна глава назад и избухна в смях. Това бе една от най-странните, най-откачени гледки, които бях виждал в живота си. Изражението на лицето му, телесният му език, спокойствието му. Подтикваше ни да го застреляме със сто и четиридесет километра в час по шосе 2, на няколко километра от Конкорд, Масачузетс! Искаше да се тресне някъде и да изгори.

Влетяхме в участък, ограден отстрани с гъсти борови гори. Две от колите на ФБР ни настигнаха. Залепиха се за задницата на Пиърс, притиснаха го и го заблъскаха. Затова ли бе дошло Бюрото тук? С намерение да убие Пиърс?

Ако искаха да го премахнат, това бе най-удобното място — отдалечена от натовареното движение местност, скрита от всички страни от гората.

Точно тук бе най-подходящото място да се премахне Томас Пиърс.

И сега му бе времето.

— Знаеш какво трябва да правим — каза Сампсън.

Той е убил над двадесет души, за които знаем — опитах се да мисля рационално аз. — Никога няма да се предаде.

— Спри! — викнах отново на Пиърс аз.

— Аз убих Изабела Кале — изрева той в отговор. Лицето му бе поаленяло. — Не мога да се спра. Не искам. Харесва ми! Разбрах, че ми харесва, Крос!

— Спри бе, мамка ти! — прогърмя и Сампсън. Беше извадил глока си и го бе насочил към Пиърс. — Гаден касапин! Лайно мръсно!

— Аз убих Изабела Кале и не мога да спра да убивам. Чуваш ли какво ти казвам. Крос? Аз убих Изабела Кале и не мога да спра да убивам.

Разбрах смразяващото кръвта послание. Схванах го още първия път.

Той добавяше още букви към списъка на жертвите си. Пиърс създаваше нов, по-дълъг код: Аз убих Изабела Кале и не мога да спра да убивам. Ако се измъкнеше, щеше да продължи да убива отново и отново. В края на краищата може би наистина не беше човек. Вече бе ни доверил, че той сам си е бог.

Изведнъж в ръцете му се появи пистолет. Стреля по нас.

Рязко дръпнах волана наляво, отчаяно мъчейки се да изляза от обсега му на стрелба. Колата ни се вдигна на две колелета. Всичко се замъгли и излезе от фокус. Стисках волана и не знаех какво да правя. Мина ми през ума, че сигурно ще се обърнем.

Тъндърбърдът на Пиърс изведнъж изхвърча от шосе 2 и пое по страничен път. Не знам как е успял да направи завоя при скоростта, с която караше. Може би не го е интересувало дали ще успее да го направи или не.

Нашата кола се задържа още за част от секундата на две колелета, после тежко се тръшна на четирите. Колите на ФБР префучаха напред, подминавайки разклона. Никой от нас не можа да спре. После започна какофония от скърцащи спирачки, поднесени задници и завъртане на място, но Пиърс не се виждаше вече никакъв. Беше зад нас.

Трескаво се втурнахме към завоя и надухме колите по черния горски път. Намерихме тъндърбърда, изоставен на около три километра от шосе 2.

Сърцето ми се блъскаше бясно в гърдите. *Пиърс го нямаше в колата. Пиърс не бе тук.*

Гората и от двете страни на пътя бе гъста, предлагайки стотици възможности за укритие. Двамата със Сампсън излязохме от колата и с насочени напред глокове се спуснахме към линията на боровете. Бе почти невъзможно да се мине през храсталака под тях. От Томас Пиърс нямаше и следа.

Пиърс бе изчезнал.

Томас Пиърс отново бе изчезнал яко дим. Вече бях почти готов да повярвам, че наистина живее в някакъв паралелен свят. И наистина е пришълец.

Двамата със Сампсън пътувахме към международното летище „Логън“. Връщахме се у дома, във Вашингтон. Да, но пиковото движение в Бостън никак не подпомагаше намеренията ни.

Все още се намирахме на около два километра от тунела „Калахан“, блокирани от всички страни в лента, която едва-едва помръдваше напред. Бостън май ни натриваше муцуните за неуспеха ни.

— Каква илюстрация към случая ни! Това, дето гонихме Пиърс — кимна Сампсън към масата камиони и коли около нас.

Това е хубава черта у него — или търпи стоически, или си прави майтап, когато нещо не върви. Отказва да потъне в лайна. Просто изплува от тях.

— В главата ми се върти една идея — казах му, опитвайки се да го подготвя.

— Знаех си аз, че се носиш някъде из твоята лична вселена. Знаех си, че не си тук и не си в тази кола, седнал до мен и заслушан в това, което ти говоря.

— Ако продължаваме да стоим тук, в тунела ще се задъним окончателно.

Сампсън кимна:

— Аха. Намираме се в Бостън. Няма да се наложи да се връщаме утре, за да проверим някоя от гениалните ти догадки. По-добре да го направим сега. Да прогоним тръпката, докато още сме изтръпнали.

С мъка се измъкнах от плътно притиснатите в мен коли и направих забранен обратен завой.

— Имам тук една тръпка, която мисля, че трябва да проверя.

— А ще ми кажеш ли накъде сме тръгнали? Да си сложа ли бронежилетката?

— Зависи от това какво мислиш за моите догадки.

Следвах стрелките, водещи към Стороу Драйв, и постепенно се отдалечавах от Бостън в посоката, от която бяхме дошли. Движението и тук бе доста натоварено. Напоследък, накъдето и да тръгнеш, все се сблъскваш с много хора, навсякъде хаос и навалица, стресови ситуации.

— Я по-добре си сложи жилетката — казах аз на Сампсън.

Той не започна да спори. Просто се обърна назад и затърси из задната седалка жилетките ни.

Намъкнах се и аз в моята, без да спирам.

— Според мен Томас Пиърс иска да сложи точка на всичко това. И е готов да го направи. Видях го в очите му.

— Е, и? Преди малко имаше възможност да го стори в Конкорд, нали? *Отбий и спри! Спри. Пиърс!* Спомняш ли си? Да ти звучи познато, Алекс?

Погледнах го за миг.

— Той изпитва нужда да владее ситуацията. *S* означава Строу, но също така означава и Смит. Измислил го е, Джон. Той знае как иска да приключи с това. Винаги е знаел. Много е важно да го приключи именно по този начин.

С крайчеца на окото си видях Сампсън да хвърля отегчен поглед навън.

— Е, и? Какво от това? Какво, по дяволите, означава това? А *ти* знаеш ли го този начин?

— Той иска да завърши на *S*. Това е като някаква магия за него. Така го е измислил и така трябва да бъде. Това е игра на съзнанието и той маниакално се придържа към нея. Не може да спре да играе. Каза ни го. И все още играе.

Сампсън явно изпитваше трудности при смилането на тази информация. Само преди един час бяхме изпуснали Пиърс. Дали щеше веднага след това пак да се изложи на риск?

— Мислиш, че е луд до такава степен?

— Мисля, че е луд до такава степен, Джон. Сигурен съм в това.

Поне половин дузина коли се бяха събрали на Инман Стрийт в Кеймбридж. Синьо-белите возила се бяха струпали пред входа на апартамента, където навремето бяха живели Томас Пиърс и Изабела Кале, където преди четири години Изабела Кале бе убита.

Непосредствено до стълбите към входа бяха спрели две линейки. Виеха сирени. Ако не бяхме завили обратно пред тунела „Калахан“, щяхме да пропуснем всичко.

Двамата със Сампсън показвахме в движение картите си и забързано крачехме към входа. Никой не ни спря. Никой не би могъл.

Пиърс бе горе.

А също и господин Смит.

Кръгът се бе затворил.

— Някой се обади и каза, че убиват човек — съобщи ни един от кеймбриджките полицаи, докато влизахме във входа. — Разбрах, че са сгасчили този тип горе. Първокласен касапин бил.

— Знаем всичко за него — каза му Сампсън.

Асансьорът бе спрял, така че двамата със Сампсън поехме по стълбите към четвъртия етаж.

— Мислиш, че Пиърс сам е повикал цялата тая армия? — попита Джон, докато се качвахме нагоре.

Бях минал точката на изтощение и болка и вече нищо не можеше да ме изненада. Не знаех какво да мисля за Томас Пиърс. Той бе накарал всичко в мен да изтръпне — и не само в мен, а във всички нас. Вече не ми идваха никакви мисли, никакви логични идеи. Убиец като него никога не бе имало. Нито дори най-обща прилика. Той бе *най-отчужденото* човешко същество, което съм виждал. Не чуждо в космическия смисъл на думата, а именно *отчуждено*.

— Тук ли си, Алекс? — сложи ръка на рамото ми Сампсън.

— Съжалявам — казах. — Отначало си мислех, че Пиърс не изпитва нищо. Просто, че е поредният психопат. Студен гняв, произволни и необединени от общ признак убийства.

— А сега?

Бях вътре в главата на Пиърс.

— Сега се питам дали Пиърс не изпитва *всичко*. И мисля, че именно това го е подлудило. Само това е.

Тесният коридор в апартамента бе пълен с полиция. Местните ченгета изглеждаха разтърсени и гледаха отнесено. Голяма снимка на Изабела бе вперила поглед в тях в антрето. Бе красива, кажи-речи величествена и много тъжна.

— Добре дошъл в дивия и кървав свят на Томас Пиърс — каза Сампсън.

Един от кеймбриджките детективи ни обясни положението. Бе русокос, със сурово лице, неиздаващо възрастта му. Говореше с нисък, доверителен глас, почти шепот:

— Пиърс е в стаята в края на коридора. Барикадирал се е там.

— Главната спалня и стая на Изабела — казах.

Детективът кимна:

— Точно така, главната спалня. Занимавам се с това дело от самото начало. Не мога да го понасям тоя откачалник. Видях какво беше направил на момичето.

— А какво прави в спалнята? — прекъснах го аз.

Детективът поклати глава:

— Мислим, че ще се самоубива. Изобщо не си дава труда да обяснява на нас, простосмъртните. Има и пистолет. Мислителите от управлението се питат дали да не щурмуват стаята.

— Наранил ли е някого? — повиши глас Сампсън.

Кеймбриджкият детектив отново поклати глава:

— Нямаме такава информация. Все още.

Очите на Сампсън се присвиха.

— В такъв случай може би не трябва да му пречим.

Закрачихме през дългия коридор, където още няколко детективи стояха и разговаряха помежду си. Спряхме се пред вратата на спалнята.

Именно така иска той. Още владее ситуацията.

— Казвам се Алекс Крос — обърнах се аз към детектива, отговарящ за операцията. Той знаеше кой съм. — Казал ли е нещо досега?

Лейтенантът се потеше. Приличаше на боксьор, надхвърлил поне с петнадесетина килограма бойното си тегло.

— Каза ни, че той е убил Изабела Кале, призна си. Но ние вече го знаехме и без него. Каза, че ще се самоубие. — Той потърка брадичка с лявата си ръка. — Сега се мъчим да решим дали да му попречим или не. От ФБР са тръгнали насам.

Подминах лейтенанта.

— Пиърс — подвикнах аз към вратата. Приглушеният говор наоколо рязко секна. — Пиърс! Аз съм, Алекс Крос. Искam да вляза, Пиърс!

По гръбнака ми пробяга хладна тръпка. Отвътре не долетя нито звук. После го чух. Гласът му звучеше слабо и уморено. Може би играеше. Кой можеше да каже със сигурност какво ще направи в следващия момент?

— Влизай, щом искаш. Но само ти. Крос.

— Хайде — прошепна зад гърба ми Сампсън. — Алекс, хайде да приключим с тази работа веднъж завинаги.

Обърнах се към него:

— Де да можеше така.

Застанах пред вратата. Спомних си за плаката, който бях видял в коридора: *Без бог ние сме обречени да бъдем свободни*. За това ли беше цялата тази работа?

Извадих пистолета и бавно, сантиметър по сантиметър, отворих вратата. Изобщо не бях подготвен за онова, което видях.

Томас Пиърс лежеше проснат на леглото, което едно време бе споделял с Изабела Кале.

В ръката му блестеше остър като бръснач скалпел.

Гърдите на Томас Пиърс зееха отворени. Сам си бе направил разреза, все едно че прави аутопсия. Бе още жив, но животът едва мъждукаше в него. Струваше ми се невероятно, че бе изобщо в съзнание, че дори и говореше. Не знам как го правеше, но ето, проговори:

— Не си виждал изкусната работа на господин Смит, нали?

Поклатих глава смаяно, неспособен да промълвя и дума. Такова нещо още не бях виждал, въпреки дългите години, прекарани в отдел „Убийства“. Над гръдния му кош висяха парчета кожа, оставяйки на показ мускулите и сухожилията отдолу. Бях разтърсен из основи, смаян, отвратен.

Томас Пиърс бе жертва на господин Смит. Последната.

— Не се приближавай! Стой там! — Това беше команда.

— Не знам обаче с кого говоря. С Томас Пиърс или с господин Смит.

Пиърс сви рамене:

— Не ми се прави на голям психар. По-умен съм от теб.

Кимнах. Защо да споря с него — с Пиърс или с господин Смит?

— Аз убих Изабела Кале — каза той бавно. Погледът му се замъгляваше. — Аз убих Изабела Кале.

Той притисна скалпела към отворените си гърди, готов да се прободне, да се *прониже*. Искаше ми се да се извърна встрани, но не можех.

Този човек иска сам да си извади сърцето — помислих си. — Кръгът се затваря. Това S господин Смит ли означава? Разбира се.

— Не си изхвърлил нито едно от нещата на Изабела — казах аз. — Снимките ѝ са навсякъде.

Пиърс кимна:

— Да, доктор Крос. Оплаквах я, нали?

— И аз така си помислих отначало. Така си помислиха и хората от отдел „Психология на поведението“ в Куонтико. Но накрая ми стана ясно.

— Какво ти стана ясно? Я ми разкажи какво ти стана ясно за мен! — подигра се Пиърс.

Съзнанието му бе ясно и мисълта все още бърза.

— Другите убийства... Ти не си искал да убиваш никого от тях, нали?

Томас Пиърс сърдито ме изглежда. При неговото състояние това можеше да стане само с огромно усилие на волята. Аrogантността му ми напомни Сонежи.

— Тогава защо съм ги убил?

— Ти си наказвал сам себе си. Всяко убийство е било повторение на убийството на Изабела. Повтарял си този ритуал непрекъснато. Страдал си от смъртта ѝ всеки път, когато си убивал.

Томас Пиърс изстена:

— Оооох, ооох, убих я тук! В това легло!... Можеш ли да си представиш? Разбира се, че не можеш. Никой не може.

Той вдигна скалпела над тялото си.

— Пиърс, недей!

Трябваше да направя нещо. Спуснах се към него. Хвърлих се към легналата фигура и скалпелът се впи в дясната ми длан. Изкрещях от болка, докато Пиърс го измъкваше.

Грабнах жълто-бялата завивка и я притиснах към зейналите гърди на Пиърс. Той се боричкаше и мятеше глава на всички страни като човек, обхванат от епилептичен припадък.

— Алекс, не! Алекс, внимавай! — чух Сампсън да вика зад мен.

Виждах го с периферното си зрение. Бързо се приближаваше към леглото.

— Алекс, скалпелът! — кресна той отчаяно.

Пиърс още се боричкаше под мен, псувайки. Силата му бе смайваща. Не знаех къде е скалпелът и дали е още в ръката му.

— Остави Смит да убие Пиърс! — изхърка той.

— Не! — викнах му. — Трябваш ми жив.

И после немислимото — отново.

Сампсън стреля от упор. Изстрелът отекна оглушително в тясното пространство на спалнята. Тялото на Томас Пиърс бе обхванато от конвулсии. Краката му отчаяно ритяха въздуха. Ръмжеше като тежко ранено животно. Нечовешки звуци — като на *пришълец*.

Сампсън стреля още веднъж. От гърлото на Томас Пиърс се изтръгна странен звук. Очите му се обърнаха с бялото навън. Скалпелът падна от ръката му.

Поклатих глава:

— Не, Джон. Стига вече. Пиърс е мъртъв. Господин Смит също е мъртъв. Да почива в ада дано.

Бях като изцеден — не изпитвах никакви чувства и макар и леко ранен, и набързо превързан, успях да се прибера вкъщи навреме, за да кажа на децата „лека нощ“. Деймън и Джани вече имаха отделни стаи. Сами бяха пожелали да бъде така. Нана бе дала стаята си на втория етаж на Джани, а самата тя се бе преместила в малката стаичка до кухнята, в която се чувствала чудесно.

Толкова се радвах, че съм си вкъщи, че отново ги чувам, че отново ги усещам край себе си.

— Тук някой май е украсявал, а? — казах аз, надничайки в новото царство на Джани.

Тя се изненада, че съм успял да се върна вкъщи, и лицето ѝ светна като крушка.

— Сама го направих — гордо ми съобщи Джани и се изпъчи. — Само дете Нана ми помогна да окачим пердетата. Заедно с нея ги ушихме. Харесват ли ти?

— Ти командваш парада тук. Май съм изпуснал голямо шоу, а?

— И още как! — засмя се Джани и заповяда: — Я ела тука!

Приблжих се към малкото ми момиченце и тя ме дари с една от най-пленителните прегръдки в дългата и понякога много живописна история на отношенията бащи — дъщери.

После отидох в стаята на Деймън и тъй като от толкова дълго време тя беше и на двамата, се стъписах от промените в нея.

Деймън се бе спрял на спортен декор с чудовища и герои от известни кино комедии. Типично мъжко и въпреки това със стил. Хареса ми как е подредил стаята си. Деймън в най-чист вид.

— Трябва да ми помогнеш да си подредя и моята — казах му аз.

— Тази вечер пропуснахме бокса — рече той не толкова, за да се оплаче, колкото, за да отбележи.

— Искаш ли веднага да слезем долу? — вдигнах аз юмруци пред лицето си. — Ще изкарам един-два рунда с теб, Мохамед Али.

Деймън се засмя:

— Мислиш, че можеш да ме свалиш ли? Аз обаче *не мисля* така.

Сборичкахме се върху леглото му и накрая трябваше да обеща утре вечер да проведем двоен урок по бокс. Всъщност нямах търпение. Деймън растеше много бързо: Джани също. По-щастлив с тях едва ли щях да бъда някога.

И с Кристин. Можех да ѝ се обадя веднага и да се видим утре някъде. Хората казваха: „Сърцето води главата.“ С Кристин чувствах отново пълнота. Чувствах как щастието ме повлича и ме носи само към хубави неща. Това чувство ми бе липсвало толкова дълго време.

Бях късметлия човек.

Бях го постигнал в собствения си дом.

ЕПИЛОГ

НА МОРЕ, НА МОРЕ

Деймън, Джани, Нана, Кристин и аз пристигнахме на международното летище в Бермудите в неделя, двадесет и пети август.

Спомням си прекрасно една гледка от летището: Кристин и Джани стоят на опашката за паспортите, хванати за ръце, и си тананикат нещо. Това бе гледка, която се запечата в съзнанието ми като фотография и която никога нямате да забравя.

С времето извадихме голям късмет — беше най-хубавото, което човек можеше да си представи. Всеки ден слънце и безкрайни сини небеса. Дните принадлежаха на децата. Ходехме да се къпем и да се гмуркаме с шнорхели и плавници на Елбоу и Хорсшуу Бей, а след това се надбягвахме с мотопеди по Мидъл Роуд.

Нощите принадлежаха на Кристин и мен. Скитахме по най-хубавите места, и то здраво — „Терънс Бар“ в „Палм Рийф“, „Газебо Лаундж“ в „Принцес“, „Клей Хаус Ин“. Искях да бъда с нея повече от всякога. Отново се чувствах цял. Непрекъснато си спомнях кога я бях видял за първи път в двора на „Съджърнър Трут“. *Тя е, Алекс. Тя е.*

Една сутрин я заварих да се разхожда в градината с цветя в косите.

— Има една стара поговорка — каза ми тя. — „Ако имаш само два пенса, с едното пени си купи хляб, а с другото — лилия.“

Същия следобед отидохме с децата на Хорсшуу Бей. Не можеха да се наситят на дълбоката синева на морето. Кристин взе мотопед и тръгна за Хамилтън да понакупи подаръци за някои от учителите в „Съджърнър Трут“. Някъде към пет Деймън, Джани и аз най-сетне се върнахме в хотел „Белмонт“, щръкнал като часови сред богатата зеленина, обрамчена от безкрайна морска синева. Около него бяха пръснати бунгала в пастелни цветове с бели покриви. Нана седеше на верандата и бърбеше с новите си познати. Възвърнатият рай, помислих си аз.

Зареял поглед в прекрасната морска шир, съжалих, че Кристин я няма, за да споделя с нея мига. Липсваше ми много, а беше минал само

половин ден. Прегърнах децата и всички се усмигнахме на очевидното.

— Липсва ти, нали? — прошепна Джани. — Това е хубаво, тате. Много е хубаво.

Когато Кристин не се прибра до шест, започнах да мисля дали да я чакам, или сам да хукна за Хамилтън. Може да се е блъснала някъде. *Тия тъпи мотопеди*, мислех си непрекъснато аз, макар че предния ден много ги харесах и бях решил, че са съвсем безопасни.

През входния портал на „Белмонт“ влезе висока стройна жена и аз въздъхнах с облекчение. Изтичах на стълбите да я посрещна, но видях, че това не е Кристин.

До шест и половина Кристин още не се бе появила, нито се бе обадила отнякъде. Стана седем.

Обадих се в полицията.

Инспектор Патрик Бъсби пристигна в седем и половина. Каза ми, че гостите често губели чувство за време на Бермудите. Освен това имало и неприятни случки с тия мотопеди. Бе убеден, че Кристин ще се появи по някое време с изкълчен глезен или някое и друго охлузване.

Аз обаче не се хванах на тия приказки. Двамата с инспектора минахме целия път между Хамилтън и хотела, а после обиколихме и улиците на столицата. Седях смълчан до инспектора и се оглеждах с надеждата да зърна Кристин, захласната по магазините в някоя странична уличка.

Когато не се появи до девет, инспектор Бъсби неохотно призна, че Кристин може вече да се заведе като изчезнала. Искаше да знае дали имам някакви възражения.

— Аз съм детектив от отдел „Убийства“ във Вашингтон, окръг Колумбия — съобщих му. Досега се сдържах, защото не исках да помислят, че се намесвам в работата им. — Занимавам се с тежки случаи на серийни убийства.

— Разбирам — каза Бъсби. Беше дребен и спретнат чернокож мъж с мустачки, сякаш нарисувани с молив. Приличаше повече на раздразнителен учител, отколкото на ченге. — Има ли още изненади, които трябва да знам, детектив?

— Не, това е всичко. Виждате обаче, че съм силно обезпокоен.

— Да, разбирам причината за безпокойството ви. Ще я обявя за изчезнала.

Въздъгнах тежко и отидох да поговоря с децата и Нана. Постарах се с всички сили да не ги тревожа, но Деймън и Джани заплакаха. Нана Мама също.

До полунощ все още не бяхме научили нищо за Кристин. Към дванадесет и четвърт инспектор Бъсби най-сетне си тръгна. Беше достатъчно любезен да ми остави домашния си телефон и ме помоли да се обадя веднага, ако науча нещо ново за Кристин.

В три часа все още бях буден и крачех из стаята си. Току-що бях оставил телефона след разговор с Куонтико. ФБР преглеждаше случаите, с които се бях занимавал, за да види дали сред тях няма някой, свързан с Бермудите или изобщо с Карибския басейн. Сигурно нямаше да свършат до късно сутринта.

Стоях пред високите прозорци в стаята, вирах се в тъмните очертания на бунгалата отвън и си спомнях прегръдките ѝ. Чувствах се невероятно безпомощен и самотен.

Обгърнах раменете си плътно. Болката бе като бетонна колона, забита в гърдите ми и стигаща до главата. Виждах лицето ѝ, прекрасната ѝ усмивка. Спомнях си как танцувахме в „Рейнбоу Рум“. И как за първи път я видях в двора на „Съджърнър Трут“.

На острова ли беше още? Сигурно. Молах се нищо лошо да не ѝ се е случило. Не допусках никаква друга мисъл в сърцето си.

Телефонът иззвъня — кратка експлозия — малко след четири часа. Сърцето ми се качи в гърлото.

Спуснах се и сграбчих слушалката, преди телефонът да иззвъни втори път. Ръцете ми трепереха.

Странният приглушен глас ме изплаши:

— Имате съобщение по електронната поща.

Не можех да мисля както трябва. Всъщност изобщо не можех да мисля. После се сетих за какво става въпрос.

Бях си донесъл лаптопа с мен, но го бях набутал в гардероба.

Кой знае, че съм си взел компютъра? Кой знае тази малка подробност? Кой ме е следил? Кой ни е следил?

Не можех да дишам. Не можех да стоя прав. Най-сетне съсковани крачки отидох до гардероба и отворих вратата. Измъкнах компютъра, включих го към мрежата и въведох паролата си за пощата. Превъртах всички съобщения, докато стигнах до последното.

Бе много кратко и сбито.

Засега тя е в безопасност. При нас е.

Бе по-зле, отколкото можех да си представя. Всяка дума прогаряше съзнанието ми като нажежено желязо, а устните ми повтаряха безсмислено:

Засега тя е в безопасност.

При нас е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.